
INTIMIDARE

Penelope Douglas

DEDICAȚIE:

Pentru fete...

Există în inima fiecărei femei adevărate o scânteie de foc ceresc, latentă în vremurile pline de lumină ale prosperității, dar care se aprinde și arde cu flacără vie în vremurile întunecate, potrivnice.

Washington Irving

MULȚUMIRI

În primul rând, soțului meu pentru toată răbdarea și pentru sprijinul său. A suportat singurătatea în nenumăratele nopți și weekenduri când mă încuiam în dormitorul nostru ca să scriu această carte. Îi promit că investiția sa se va dovedi profitabilă... până la urmă.

Prietenei mele, Bekke, pentru... ei bine, pentru tot! Fără tine aș fi bâjbâit încontinuu prin tot ceea ce înseamnă Word, HTML, și, da, tot ceea ce înseamnă să scrii.

Și, nu în ultimul rând, tuturor cititorilor care evadează pe tărâmul literelor. Timpul și reacțiile voastre sunt cel mai de preț dar pe care îl puteți oferi unui scriitor. Vă mulțumesc pentru că citiți!

CAPITOLUL 1

ÎN URMĂ CU UN AN

– Nu! Întoarce aici, răcni K.C. în urechea mea dreaptă.

Anvelopele Fordului Bronco al tatălui meu scrâșniră odată cu virajul brusc și din scurt făcut pe o stradă plină de mașini.

– Știi, poate că nu ar fi trebuit să conduci chiar așa cum ți-am sugerat, am izbucnit eu, deși nu îmi făcea deloc plăcere să fiu într-o mașină pe care nu o conduceam eu.

– Și să te iei cu mâinile de cap de fiecare dată când nu demarez în trombă pe galben? Nu cred! îmi răspunse K.C. ca și cum mi-a citit gândurile.

Am zâmbit pe furiș. Prietena mea cea mai bună mă cunoștea prea bine. Îmi plăcea să conduc cu viteză. Îmi plăcea să mă mișc în viteză. Mergeam cât de repede mă purtau picioarele și conduceam cu viteză, dar în limitele legale. Mă repezeam spre fiecare stop și semafor. Grăbește-te și așteaptă, aceasta eram eu.

Am auzit însă ritmurile muzicii bubuind în depărtare și nu am mai vrut să mă grăbesc. Pe șosea, mașinile stăteau înșirate una în spatele celeilalte, dezvăluind amploarea petrecerii la care aveam să mergem neinvitate. Apucasem cu îndârjire volanul, în timp ce mă strecuram într-un loc de parcare, la câteva case de locul petrecerii.

– K.C? Nu cred că este o idee bună, am spus... Încă o dată.

– Va fi bine, o să vezi!

Mă bătu prietenește pe picior.

– Bryan l-a invitat pe Liam. Liam m-a invitat pe mine, iar eu te invit pe tine.

Tonul ei calm, dar hotărât, nu reuși să liniștească apăsarea pe care o simțeam în suflet.

M-am uitat la ea și mi-am desfăcut centura de siguranță.

– Bine, dar să știi că am dispărut în secunda în care nu mă mai simt bine. Te poate duce Liam acasă.

Am coborât din mașină și am pornit-o agale să traversăm strada. Zarva de la petrecere se amplifică pe măsură ce ne apropiam de casă.

– Nu disperi nicăieri. În două zile pleci și e momentul să ne distrăm. Indiferent ce se întâmplă.

Tonul ei amenințător reuși să-mi zguduie nervii și așa zdruncinați.

În timp ce înaintam pe alee, ea rămase în urmă. Am presupus că îi scria lui Liam. Prietenul ei ajunsese mai devreme și își petrecuse aproape toată ziua cu prietenii lui, în timp ce eu și K.C. eram la cumpărături.

Paharele de plastic Red Solo zăceau împrăștiate de-a valma pe gazon și în casă era un permanent du-te-vino, oamenii bucurându-se de răcoarea înmiresmată a nopții de vară. Câțiva tipi, pe care îi știam de la școală, se năpusteau pe ușa de la intrare și se alergau unul pe celălalt, în timp ce împroșcau în jur cu băutură.

– Salutare, K.C. Ce mai faci, Tate?

Tori Beckman stătea în uşă cu un pahar cu băutură în mână și-i povestea ceva unui băiat pe care nu îl cunoșteam.

– Lăsați-vă cheile în bol, ne instrui ea, după care își îndreptă din nou atenția asupra partenerului de conversație.

După ce m-am gândit puțin la ce îmi spusese, mi-am dat seama că, de fapt, îmi cerea să renunț la propriile mele chei de la mașină.

Am presupus că nu avea de gând să lase pe nimeni să conducă sub influența alcoolului în seara aceea.

– Dar nu vreau să beau, am strigat ca să acopăr muzica.

– S-ar putea să te răzgândești, mă provocă ea. Caz în care am nevoie de cheile tale de la mașină.

Vizibil deranjată, am scotocit în poșetă și apoi am pus cheile în bol. Ideea de a renunța la una din porțițele mele de evadare mă irita la culme. Dacă nu aveam la mine cheile, nu puteam pleca de acolo repede în cazul în care aș fi dorit acest lucru. Sau dacă ar fi trebuit. Dacă se amețea de la prea multă băutură și își părăsea postul de observație? Dacă lua cineva din greșeală cheile mele? Instantaneu mi-am amintit că mama mea obișnuia să-mi spună să nu mai pun atâtea întrebări cu *dacă*. *Dacă atunci când. ajungem la Disneyland constatăm că este închis pentru curățenie generală? Dacă nu o să mai gălesc ursuleți de jeleu în niciun magazin din oraș?* Mi-am mușcat limba ca să nu izbucnesc în râs, amintindu-mi cât de tare se enerva din cauza întrebărilor mele care nu mai conteneau.

– Uau! strigă K.C. în urechea mea. Fii atentă aici!

Toți cei de acolo, unii colegi de clasă cu noi, alții nu, săreau în ritmul muzicii, râzând și trăind totul cu intensitatea maximă. Simțeam cum părul de pe mână mi se zburlește de atâta forfotă și entuziasm. Podeaua răsună de ritmurile care se auzeau din boxe, iar eu am rămas fără glas văzând câtă energie se putea găsi într-un singur loc. Oamenii dansau, făceau giumbușlucuri, săreau, beau, jucau fotbal (da, fotbal) în sufragerie.

– Ar fi bine ca el să nu-mi strice ziua, am spus cu o voce care răsună mai puternic decât de obicei.

Nu mi se părea că ceream prea mult, să mă distrez la o petrecere cu prietena mea cea mai bună înainte să plec din oraș pentru un an de zile.

Am scuturat din cap și m-am uitat la K.C, care îmi făcu cu ochiul, atotștiutoare. M-am dus spre bucătărie și de acolo, amândouă, de mână, ne-am croit drum prin marea îmbulzeală.

Cum am intrat în bucătăria imensă, visul oricărei mame, am început să inspectez curioasă barul improvizat pe insula din mijloc. Blatul de granit era plin de sticle de alcool, în timp ce în chiuvetă erau câni și un vas cu gheață. Răsuflând din toți rărunchii, mi-am abandonat promisiunea de a nu pune picătură de alcool în gură. Devenise tentant să mă cherchelesc.

Cât aș fi dorit să pot să-mi dau frâu liber, măcar pentru o seară!

Ca să fiu sinceră, K.C. și cu mine mai testasem când și când rezervele de alcool dosite de ai mei și mai fusesem în oraș pe la acele concerte care se lăsau cu petreceri. Cu toate acestea, trebuia să fiu atentă să nu fiu prinsă cu garda jos de anumite persoane de la acea petrecere.

– Hei, Tate! Vino încoace, dragă!

Jess Cullen puse mâna pe mine și mă strânse în brațe înainte să apuc să ajung la bar.

– Ne va fi dor de tine, să știi! Franța, zici? Un an de zile?

Umerii mei se relaxară în timp ce o îmbrățișam și eu pe Jess, iar mușchii nu-mi mai erau la fel de încordați cum erau când ajunsesem la petrecere. Cel puțin mai exista o persoană încântată că mă vede, în afară de K.C.

– Cam așa, am dat eu din cap, oftând. Totul e aranjat ca să stau în gazdă la o familie și m-am înscris deja la cursuri. Mă întorc pentru ultimul an. Îmi ții un loc în echipă?

În toamna aceea, Jess concura pentru postul de căpitan al echipei de cros, iar competițiile erau activitățile din liceu care aveau să-mi lipsească.

– Dacă ajung căpitan de echipă, locul ți-e asigurat, se făli ea, entuziasmată, fiind limpede că era amețită de băutură.

Jess fusese întotdeauna drăguță cu mine, în ciuda zvonurilor lansate despre mine în fiecare an și a farselor jenante care aminteau tuturor motivul pentru care eram atât de neînsemnată.

– Mersi, ne vedem mai târziu? am spus, apropiindu-mă puțin de K.C.

– Sigur, dar dacă nu ne mai vedem, mult noroc în Franța, strigă Jess, ieșind în pași de dans din bucătărie.

Privind după ea, am încremenit. Am simțit cum un sentiment de groază punea stăpânire pe mine, făcându-și încet loc în suflet și în stomac.

Nu, nu, nu...

Jared intră în bucătărie, iar eu am înghețat. Era exact persoana pe care nu doream să o văd în seara aceea. Ne-am privit cu surprindere și apoi imediat cu dezgust.

Da. Eram obișnuită cu acea privire. Acea de genul nu-te-înghit-așa-că-fă-bine-și-te-cară-naibii-de-pe-planeta-asta.

Strânse din dinți și am observat cum bărbia i se ridică ușor, ca și cum și-ar afișa deja mutra de golan. Nu reușeam să-mi recapăt răsuflarea.

Bătaia puternică din piept, extrem de familiară, îmi răsuna în urechi, iar în acel moment ar fi fost mult mai bine dacă m-aș fi găsit la sute de kilometri depărtare.

De ce nu puteam avea și eu parte de o seară de distracție normală ca orice fată?

De atâtea ori în copilărie, crescând împreună ca vecini, am crezut că Jared era cel mai grozav. Era plăcut, generos și prietenos. Cel mai frumos băiat pe care îl văzusem vreodată.

Părul bogat, castaniu, îi scotea în evidență tenul măsliniu, iar când îți zâmbea, dacă se întâmpla acest lucru, nu puteai să nu-l sorbi din priviri. Fetele erau atât de preocupate să îl urmărească pe coridoarele școlii, încât intrau cu capul în pereți. În sensul cel mai propriu al expresiei.

Acel copil, însă, nu mai exista de mult timp.

M-am întors repede ca să o găsesc pe K.C. la bar și, deși mâinile îmi cam tremurau, am încercat să îmi pregătesc ceva de băut. De fapt, îmi turnasem un Sprite, dar paharul roșu sugera că beam alcool. Acum că știam că era acolo, trebuia să rămân cât se putea de trează în preajma ticălosului.

Se învârti în jurul barului și se opri în spatele meu. Simțindu-l atât de aproape, mă năpădi un val de căldură în tot corpul. Mușchii de pe pieptul lui atingeau materialul subțire al bluzei mele, iar eu

simțeam în piept și în stomac un fior care făcu să mă cutremur din toată ființa. Calmează-te! Calmează-te, naibii, odată!

Am luat niște gheață pe care să mi-o pun în băutură și mă forțam să îmi controlez respirația. Printr-o manevră în partea dreaptă, am reușit să ies din calea lui, dar brațul lui țâșni să ia un pahar și îmi blocă trecerea. Când am încercat să mă strecor prin partea stângă, pe lângă K.C, celălalt braț se întinse după sticla de Jack Daniels.

Prin cap îmi trecură zeci de scenarii diferite despre ce aș fi putut face în acele momente. Dacă i-aș trage un cot în stomac? Dacă i-aș arunca băutura în față? Dacă aș lua furtunul de la chiuvetă și aș....

Of, nu avea importanță. În visele mele eram mult mai curajoasă. În visele mele, puteam să iau un cub de gheață și să fac lucruri pe care Dumnezeu nu i le îngăduia unei fete de șaisprezece ani, doar ca să îi tulbur comportamentul imperturbabil. *Dacă? Dacă?*

Am vrut să stau departe de el în seara aceea, iar el stătea exact în spatele meu. Jared făcea astfel de lucruri doar ca să mă intimideze. Nu mă speria, doar mă intimida. Voia să fie sigur că știu că el avea controlul. Nu o dată îi îngăduisem nenorocitului să mă facă să mă ascund doar ca să nu mai fiu nevoită să suport rușinea sau supărarea. Să mă simt bine la o petrecere fusese prioritatea mea toată vara și uite cum, din nou, eram nevoită să înfrunt acea așteptare înfiorătoare care îmi provoca noduri în gât. De ce nu putea să mă lase în pace?

Întorcându-mă cu fața la el, am observat cum i se ridicară colțurile gurii. Dar zâmbetul i se pierdu în privire, pe când își turnă în pahar o porție zdravănă de alcool.

– K.C? Toarnă-mi și mie niște Coca Cola aici, te rog.

Jared i se adresă lui cu K.C, ridicând paharul, însă privirea lui era ațintită asupra mea.

– Aăă, da, băigui K.C. ridicându-și privirea în cele din urmă.

Îi turnă puțin suc lui Jared și mă privi agitată.

Ca de obicei, Jared nu vorbea cu mine decât dacă trebuia să îmi arunce o amenințare printre dinți. Încruntă din sprâncenele întunecate, înainte să soarbă cu putere din pahar și să se îndepărteze.

Privindu-l cum iese din bucătărie, mi-am șters urma de transpirație rece care-mi apăruse pe frunte. Nu se întâmplase nimic și nu îmi spusese nimic, însă cu toate acestea, simțeam același gol în stomac.

Iar el știa că eram acolo.

La naiba.

– Nu pot face asta, K.C.

Șoapta mea sfârșită contrazicea forța cu care strânsesem paharul.

– Am făcut o greșeală să vin la petrecere.

– Tate, nu!

K.C. dădu din cap, recunoscând probabil în ochii mei o umbră de capitulare.

Am aruncat paharul în chiuvetă și m-am îndreptat spre ieșire, făcându-mi loc prin marea de oameni cu K.C. pe urmele mele.

Am înhățat bolul de sticlă și am început să-mi caut cheile.

– Tate, nu pleci nicăieri, ordonă K.C, picurând amărăciune în fiecare cuvânt. Nu-l lăsa să câștige. Eu sunt aici. Liam este aici. Nu trebuie să te temi.

Își înlănțui brațele în jurul umerilor mei, în timp ce eu îmi continuam căutările.

– Nu mi-e frică de el, am sărit repede în defensivă, deși nici eu nu credeam ce-am spus. Pur și simplu... nu mai pot. L-ai văzut și tu. Deja a început să-mi poarte sâmbetele. Sigur pune ceva la cale. De fiecare dată când merg la o petrecere, de câte ori mă relaxez la școală trebuie să se întâmple ceva jenant care să strice totul.

Îmi căutam în continuare lanțul colorat de chei, în formă de ADN, dar îmi destinsesem fruntea și am schițat un zâmbet forțat.

– E în regulă. Sunt bine, am încercat să o liniștesc, dar cuvintele ieșiră mult prea repede. Pur și simplu nu mai am chef să rămân și să văd ce pune la cale. Nemernicul n-are decât să-și roadă unghiile de foame în seara aceasta.

– Tate, el vrea să pleci. Dacă tu pleci, el câștigă. E posibil să pună ceva la cale împreună cu ticălosul acela de Madoc, dar dacă rămâi și te ții tare pe poziții, câștigi tu.

– Am ajuns la capătul puterilor, K.C. Mai bine plec acum furioasă, decât mai târziu plânsă toată.

Mi-am îndreptat din nou atenția la bolul de sticlă. De câte ori alegeam dintr-un mănunchi de chei, mâinile mele nu reușeau să scoată la iveală unele care măcar să semene cu ale mele.

– Ei bine, am strigat ca să acopăr muzica trântind bolul înapoi la locul său, se pare că oricum nu pot să plec. Cheile mele nu sunt aici.

– Cum așa? Întrebă derutată K.C.

– Nu sunt aici, am repetat uitându-mă prin cameră.

Banii și telefonul erau în geantă. Două porțițe de scăpare erau asigurate. Îmi lipsea celălalt plan de evadare și simțeam cum pereții se prăbușeau peste mine. Prin cap îmi treceau înjurături și slăbiciunea care mă copleșise mai devreme se transformă în furie. Mi-am încleștat pumnii. Desigur. Ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla.

– E posibil să le fi luat cineva din greșeală, încercă ea să explice, dar ar fi trebuit să știe că probabilitatea să se întâmple așa ceva era mai mică decât aceea de a pleca cineva devreme de la petrecere.

Mie nu mi se întâmplau accidente.

– Nu, știu exact unde sunt.

Privirea mea se intersectă cu cea a lui Madoc, prietenul cel mai bun al lui Jared și acolitul lui, care era în cealaltă parte a încăperii lângă ușile care duceau spre curtea interioară. Rânji spre mine, după care își îndreptă atenția spre roșcata pe care o lipise de perete.

M-am dus la el, tiptil, cu K.C. pe urmele mele, în timp ce scria mesaje într-o frenezie, probabil lui Liam...

– Unde sunt cheile mele? l-am întrebat, întrerupându-l din goana spre următoarea sa aventură de o noapte.

El își desprinsese ochii albaștri de la fată. Nu era cu mult mai înalt decât mine, poate doar cu câțiva centimetri, așa că nu puteam spune că mă privea de sus, amenințător, ca Jared. Madoc nu mă intimidă.

Doar mă enerva. Se străduia din greu să mă facă de râsul lumii, dar știam că făcea ce îi cerea Jared.

– Scufundate bine. Ai chef să înoți, Tate?

Rânji larg, dezvăluind un zâmbet care transforma majoritatea fetelor în cățeluși ascultători. Se vedea de la o poștă că savura fiecare secundă de amărăciune a mea.

– Ești un nemernic!

Vocea mea era calmă, însă ochii-mi scăpărau de furie.

Am ieșit în curtea interioară și am început să mă uit cu atenție în piscină. Vremea era numai bună pentru înotat și toată lumea se zbenguia în apă, așa că am început să mă plimb în jurul piscinei, doar, doar îmi sărea în ochi, printre atâtea corpuri, strălucirea argintie a cheilor mele.

Jared ședea relaxat la masă cu o blondă pe genunchi. Frustrarea mi se făcu ghem în stomac, dar am încercat să mă port cât mai firesc. Știam că fiecare gram de neplăcere a mea era, de fapt, plăcerea lui.

Am zărit cu coada ochiului sclipirea de argint a cheilor, așa că mă uitam după un băț sau o prăjină cu care să le apuc. Pentru că nu găsisem nimic, am încercat să apelez la ajutorul celor care înotau.

– Hei, dacă nu te superi, îmi dai, te rog, cheile de acolo de jos?

Tipul se uită la Jared, care stătea relaxat și privea toată scena, după care se îndepărtă de mine ca un laș.

Minunat. Nu tu prăjină. Nu tu ajutor! Jared voia să mă vadă udă leorcă.

– Hai, Tate! Dezbrăcarea și fuga după chei! strigă Madoc de la masa lui Jared.

– Ia mai taci, Madoc! Nu e nicio-îndoială că tu le-ai aruncat, așa că ce-ar fi să te duci tu după ele?

Liam, iubitul lui K.C, ni se alăturase și, ca de obicei, îmi lua apărarea.

Mi-am dat jos șlapii și m-am îndreptat spre marginea piscinei.

– Tate, așteaptă! Mă duc eu, se oferi Liam.

– Nu, am dat eu din cap, dar îți mulțumesc oricum, i-am răspuns zâmbind.

Un an întreg, îmi spuneam, savurându-mi promisiunea. Urma să stau departe de Jared un an de zile.

Am plonjat cu mâinile înainte, iar apa îmi răcori pielea înfierbântată. Corpul se relaxa imediat, bucurându-se de plăcerea oferită de piscină. Nu auzeam nimic, nicio pereche de ochi nu era ațintită asupra mea. Savuram tihna acelor clipe, un sentiment pe care îl mai aveam doar atunci când alergam.

Am continuat scufundarea înotând bras. Doi metri și jumătate erau floare la ureche, așa că ajunsesem la chei imediat. Ținându-le

strâns în mână, am ieșit la suprafață fără prea multă tragere de inimă, lăsând să iasă tot aerul pe care îl trăsesem în piept.

– Ooo!

Aplauzele se auzeau de pe margine, dar nu erau pentru mine.

Trebuia să ies din piscină și să dau ochii cu toți de la petrecere în timp ce apa curgea șiroaie de pe mine. Aveau să râdă și să facă tot felul de glume pe seama mea. Urma să îndur câteva comentarii, după care aveam să merg acasă și să mănânc o cantitate de dulciuri egală cu greutatea mea.

Am înotat ușor până la marginea piscinei, am ieșit, mi-am scuturat părul și m-am încălțat cu sandalele.

– Ești bine?

K.C. se apropie de mine, cu vântul adiindu-i prin părul de abanos.

– Da, bineînțeles. E doar apă!

Nu puteam să o privesc în ochii.

O luasem din nou de la capăt! Bătaia de joc a tuturor! Rușinea! Însă K.C. nu mă învinovățise niciodată!

– Să plecăm de aici!

Mă strânse de braț, iar Liam venea în urma noastră.

– Stai o secundă, m-am oprit și l-am privit pe Jared care mă provoca în continuare cu ochii lui căprui.

M-am dus la el, deși știam că nu era o idee bună, mi-am încrucișat brațele și l-am înfruntat din priviri.

– Plec peste două zile și doar atât poți?

Ce naiba făceam?

Jared mă țintui cu un zâmbet ostil, în timp ce împărțea cărțile de joc pe masă.

– Să te distrezi în Franța, Tatum. Voi fi aici când te întorci.

Amenințarea lui mă făcu să vreau să-l lovesc. Îmi doream să-l provoc la un joc doar între noi doi.

În plus, nu aveam de gând să las acea amenințare să mă urmărească un an de zile, cât urma să fiu plecată.

– Ești un laș. Singurul mod în care te simți bărbat este atunci când te iei de mine. Dar îți va veni și ție rândul.

Mi-am încleștat pumnii în timp ce îmi lăsam mâinile să cadă pe lângă corp și toată lumea de la masă, dar și de la petrecere, urmărea schimbul nostru de replici.

– Încă mai ești aici? pufni Jared, iar în jurul meu nu se mai auzeau decât chicote de răs. Du-te acasă. Nimeni nu vrea să-ți vadă pe aici fundul înțepat.

Jared abia dacă se uita la mine în timp ce împărțea în continuare cărțile de joc. Fata din brațele lui chicoti și se lipi și mai tare de el. Senzația de prăbușire din sufletul meu dura. Îl urăsc.

– Hei, atenție toată lumea! Priviți! strigă Madoc în timp ce eu abia mă țineam să nu izbucnesc în lacrimi. I s-au întărit sfârcurile. Jared, cred că o exciți.

Îndemnul lui Madoc răsună în toată curtea și toată lumea începu să huiduie și să râdă.

Am închis ochii îngrozită, deoarece îmi amintisem că eram îmbrăcată cu un maiou alb, iar apa mă înfrigurase. Primul meu instinct a fost să-mi încrucșez brațele peste piept, dar astfel și-ar fi dat seama toți că reușiseră să mă supere. La naiba, deja știau asta. Îmi ardea fața de atâta umilință.

Nenorocitul.

Aveam să mă duc acasă plânsă. Nu era nicio îndoială.

Am deschis ochii și simțeam cum mă înroșesc văzând cât de mult îi amuza pe toți de acolo hărțuirea pe care trebuia să o suport în seara aceea. Jared privea fix masa de joc, cu nările fremătând și ignorându-mă. După atâția ani, comportamentul său continua să mă bulverseze. Fuseserăm prieteni, iar eu încă încercam să găsesc în privirea lui băiatul pe care îl știam. Dar la ce folos să mă agăț de o amintire a ceea ce fusese el odată?

– De ce mai e încă aici? întrebă blonda din brațele lui Jared. E *specială* sau ce? Nu e în stare să priceapă o aluzie?

– Chiar așa, Tate. L-ai auzit pe Jared. Nimeni nu vrea să fii aici.

Madoc pronunță cuvintele rar, ca și cum nu m-ar fi dus capul să pricep.

Mi se puse un nod în gât. Nu mai puteam înghiți și fiecare respirație mă dura. Era prea mult. Ceva se rupse în mine. Am ridicat pumnul și i-am ars una lui Madoc exact în nas. Căzu în

genunchi cu mâinile pe față, în timp ce sângele îi șiroia printre degete.

Lacrimile îmi încețoșaseră privirea, iar suspinele îmi umplură gâtul. Înainte să le pot oferi alt motiv de distracție, am plecat cât am putut de repede spre casă, ieșind pe ușă fără să mă uit în urmă.

Am urcat în mașină, cu K.C. în dreapta și cu Liam în spate. Nici nu mi-am dat seama că fuseseră lângă mine tot timpul. Îmi stătea pe limbă să-i întreb ce reacție avusese Jared, însă brusc mi-am dat seama că nici măcar nu îmi păsa. Să-l ia dracu.

Priveam pe geam, lăsând lacrimile să mi se usuce pe obraz. Liam și K.C. nu spuneau nimic, probabil pentru că nu știau ce să spună sau ce să facă.

Tocmai îl pocnisem pe Madoc. Tocmai îl pocnisem pe Madoc. Recent descoperita schimbare a mea de atitudine mă copleși, drept urmare am izbucnit în râs. Pur și simplu.

Am inspirat adânc și am lăsat aerul să iasă puțin câte puțin.

– Ești bine? mă privi K.C.

Știa că nu mai făcusem așa ceva niciodată, dar îmi plăcuse acel sentiment de teamă amestecată cu putere, pe care îl simțisem.

La naiba, ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să mă duc acasă. Poate urma ca în seara aceea să îmi fac un tatuaj.

– Dacă stau să mă gândesc bine, da, sunt ok.

Era ciudat să spun asta, dar era adevărul. Mi-am șters lacrimile și m-am uitat la prietena mea.

– Mă simt bine.

Tocmai voiam să pun cheia în contact, când se auzi vocea lui Liam:

– Nu te îmbăta cu apă rece, Tate. Tot aici te întorci, până la urmă. Într-adevăr. Asta cam așa era.

CAPITOLUL 2 ÎN PREZENT

– Așadar... cum e din nou acasă?

Vorbeam cu tata pe laptopul pe care mi-l cumpăraseră când am plecat în Europa.

– E minunat, tati. Totul e aranjat.

Am început să număr pe degete.

– Am mâncare, am bani, nu am adulți prin preajmă și mai e niște bere jos în frigider care a rămas de la tine. Îmi miroase a petreeecere, am glumit eu.

Însă nici tata nu se lăsă mai prejos.

– Vezi că am și niște prezervative în baie. Folosește-le dacă ai nevoie.

– Tată, am sărit ca arșă, cu ochii mari de uimire. Tații nu ar trebui să spună cuvinte ca *prezervativ*, cel puțin nu în preajma fetelor lor. Ai depășit... limita.

Am izbucnit în râs. Era tatăl pe care și-i doreau toate prietenele mele. Avea câteva reguli simple: să-i respecti pe cei în vârstă, să ai grijă de corpul tău, să termini ce ai început și să-ți rezolvi singur problemele. Dacă luam note bune, dacă demonstrem stăpânire de sine și urmam cele patru reguli, avea încredere în mine. Dacă el își pierdea încrederea în mine, îmi pierdeam și eu libertatea. Așa este un părinte militar. Simplu.

– Și ce planuri ai pentru weekend? mă întrebă tata, trecându-și mâna prin părul blond care începuse să încărunțească.

Moștenisem de la el culoarea, dar nu și pistruii, din fericire. Ochii săi, pe vremuri de un albastru vibrant, erau acum lipsiți de strălucire din cauza oboselii, iar cămașa și cravata îi erau șifonate. Muncise prea mult.

M-am tolănit picior peste picior în patul meu mare, fericită că mă aflu din nou în vechea mea cameră.

– Păi, ar mai fi o săptămână până începe școala, așa că miercuri mă văd cu consilierul de orientare profesională ca să discutăm despre orarul pe care îl voi avea în toamnă. Sper că orele suplimentare pe care le-am făcut anul trecut îmi vor fi de folos când voi scrie scrisoarea de intenție pentru Universitatea Columbia. Și consilierul mă ajută cu asta. Mai trebuie să fac niște cumpărături și, bineînțeles, să văd ce mai face K.C.

Voiam să încep să-mi caut și o mașină, dar el mi-ar fi spus să aștept până la Crăciun, când urma să vină acasă. Nu că nu m-aș fi descurcat și singură, dar știam că își dorea să facem asta împreună, așa că nu aveam de gând să-i stric plăcerea.

– Aș vrea să fii aici, să mă ajuți cu proiectul de cercetare pentru Olimpiada de Științe, am schimbat eu subiectul. Bănuiesc că ar fi trebuit să facem asta când am venit în vizită la tine astă-vară.

Tatăl meu ieșise din armată după ce a murit mama, acum opt ani de zile, iar acum lucra în Chicago, la o oră distanță, pentru o companie care construia avioane și le vindea în toată lumea. În prezent se afla într-o călătorie prelungită în Germania, unde ținea cursuri tehnice de instruire. După ce anul meu la Paris s-a încheiat, m-am dus să-l vizitez la Berlin. Mama ar fi fost fericită să vadă că am călătorit și că aveam de gând să călătoresc cât se putea de des și după ce aveam să termin liceul. Îmi lipsea tare mult, mai mult acum decât atunci, după ce murise.

În acel moment, o pală de vânt rece deschise pe neașteptate ușile de la glasvandul camerei.

– Așteaptă puțin, tată.

Am sărit din pat și am alergat la ușă să arunc o privire afară.

Vântul îmi mângâia cu intensitate constantă brațele și picioarele goale. M-am aplecat peste balustradă ca să fac inventarul frunzelor luate de vânt și a coșurilor de gunoi care se rostogoleau. Mirosul florilor de liliac era purtat de vânt prin ușile mele din copacii răspândiți pe strada noastră, Aleea Înstrăinării.

Se apropia o furtună, anunțată de aerul încărcat de electricitate. M-am înfiorat, dar nu din cauza adierilor răcoroase, ci din cauza bucuriei că se apropia furtuna. Iubeam ploile de vară.

– Hei, tati, l-am întrerupt din discuția pe care auzeam că o avea cu cineva. Trebuie să plec. Cred că se apropie o furtună și ar trebui să verific toate geamurile. Ne auzim mâine?

Mi-am frecat brațele ca să alung frigul.

– Sigur, draga mea. Oricum, și eu trebuie să plec. Ține minte doar că pistolul este în sertarul măsuței de la intrare. Sună dacă ai nevoie de ceva. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, tată. Vorbim mâine, am strigat eu peste umăr.

Am închis laptopul, am luat pe mine bluza neagră cu glugă cumpărată de la Seether și am deschis, din nou, ușile de la camera mea. În timp ce priveam atentă copacul de afară, îmi năvăliră în minte amintiri nepoftite din vremurile în care obișnuiam să stau în

acel copac și să mă bucur de ploaie. Multe dintre acele momente le trăisem împreună cu Jared... pe vremea când încă eram prieteni.

Am privit repede în sus și am observat că geamul lui era închis și nici nu se vedea vreo lumină din casa care se afla la nici zece metri distanță. Cu copacul ca o scară între geamurile noastre de la dormitor, casele păreau lipite una de cealaltă.

În anul în care fusesem plecată, m-am luptat încontinuu cu impulsul de a o întreba pe K.C. despre el. După tot ceea ce îmi făcuse, mai era încă ceva în mine care ducea dorul băiatului cu care mă trezeam în gând în fiecare dimineață și care îmi fusese alături toată copilăria. Dar acel Jared nu mai exista. Îi luase locul un ticălos ursuz și nesuferit, care nu mă băga deloc în seamă. Am închis glasvandul și am tras draperiile transparente de culoare neagră.

Câteva minute mai târziu, cerul crăpă de un trăsnet puternic și începu să plouă.

* * *

Mai târziu, în noapte, creierul meu refuza să ignore tunetele și izbitul continuu al crengilor de casă, așa că am aprins cu un bobârnac veioza de la capul patului și m-am strecurat printre uși să văd furtuna. Am văzut lumina unor faruri grăbindu-se periculos. Mi-am înclinat capul într-o parte, cât de tare am putut, și am reușit să văd un Boss 302, negru, care ambala să intre pe aleea din fața casei lui Jared. Mașina derapă ușor înainte să dispară rapid în garaj. Era un model nou, cu o dungă groasă, roșie ca la mașinile de curse, pe toată lungimea ei. Nu o mai văzusem niciodată până atunci. Știam că Jared avea o motocicletă și un Mustang GT, așa că mașina aceea putea fi a oricui.

Era posibil să am un vecin nou?

Nu eram sigură dacă acest lucru mă bucura sau, dimpotrivă, mă întrista.

Pe de altă parte, mașina aceea era categoric pe gustul lui Jared.

După aproximativ un minut, pe podeaua apartamentului meu se proiectă o lumină slabă, venind din camera lui Jared. Am reușit să văd o siluetă întunecată care se mișca în spatele jaluzelelor lui. Am

început să simt furnicături în vârful degetelor și mi-era cu neputință să le mișc.

Am încercat să-mi îndrept din nou atenția asupra fantasticei dezlănțuiri a rafalelor de ploaie, dar inima îmi sări din piept din cauza sunetului făcut de jaluzele lui Jared care se ridicară și a revărsării de lumină care invadează spațiul dintre cele două case. Am mijit ochii și l-am văzut pe Jared cum își ridică geamul și se aplecă în furtuna din noapte.

La naiba.

Părea că și el urmărea același spectacol ca și mine. Abia îi întrezăream fața printre împroșcările dese de frunze, dar mi-am dat seama când m-a văzut. Brațele i se încordară de la cum își sprijinea toată greutatea pe pervaz, iar capul era aplecat în direcția mea, nemișcat. Aproape că-mi puteam imagina cum mă sfredelea cu ochii lui căprui-închis, ca de ciocolată.

Nu făcu semn cu mâna și nici nu dădu din cap. De ce-ar fi făcut-o? Era de așteptat că absența mea nu îl făcuse să prindă drag de mine. Mai demult, mă încercau sentimente de groază și de anxietate când tipul acesta era în preajma mea, acum... nu simțeam altceva decât un amestec ciudat de agitație și nerăbdare să văd ce se întâmplă.

Am făcut ușor un pas înapoi ca să închid și să asigur ușile. Ultimul lucru pe care îl doream era să mă împiedic și să dau în vileag sentimentele care clocoteau sub calmul meu aparent. Cât fusesem plecată, îmi mai zburase gândul la Jared, însă nu mi-am bătut prea mult capul cu el, gândindu-mă că timpul și distanța îl vor mai îmblânzi.

E posibil ca așteptările mele să fi fost prea optimiste.

Sau poate că tot rahatul acesta nu mă mai afecta atât de tare.

CAPITOLUL 3

– Deci, l-ai văzut?

K.C. se aplecă peste pragul ușilor mele duble, privind spre casa lui Jared.

Nu era nevoie să întreb despre cine vorbea.

- Nu... ei bine, ba da. Oarecum. Am văzut aseară un Boss, care arăta bine, intrând în garajul lui. Să fi fost el?

Nu voiam să îi spun lui K.C. că îl văzusem la geam. În speranța unui răgaz de câteva zile până să ajungem din nou față în față, încercam să păstrez liniștea pe care o căpătasem în anul cât fusesem plecată.

Sortam în continuare hainele din bagaje, separând ceea ce trebuia pus în dulap de ceea ce trebuia pus la spălat.

- Da. A schimbat GT-ul la puțin timp după ce ai plecat și a cumpărat-o pe asta. Cred că și-a câștigat un renume concurând cu ea la Loop.

La auzul cuvintelor ei, degetele mele strânseseră și mai tare umerășul. Un sentiment de dezamăgire mă străbătu prin tot corpul când mi-am dat seama câte lucruri se schimbaseră în anul în care fusesem plecată. Când eram mai mici, Jared și cu mine plănuiserăm să transformăm împreună o mașină cu care să concurăm la Loop.

- E o mașină tare.

Nu îmi făcea plăcere să recunosc acest lucru.

Jared obișnuia să repare împreună cu tatăl meu și cu mine vechiul Chevrolet Nova al tatălui meu. Eram amândoi învățăcei sânguincioși și luam în serios măiestria de care era nevoie ca să aduci o mașină în stare excelentă de funcționare.

- Oricum, am continuat eu, sper ca anul acesta să fie mult prea ocupat cu serviciul și cursele ca să-mi mai iasă în cale.

Mă plimbam prin cameră punând lucruri la locul lor, însă creierul meu pulsa cuprins de iritare.

K.C. plecă de lângă ușă și plonjă, pe burtă, în pat.

- Ca să fiu sinceră, eu una abia aștept să văd ce mutră va face când te va vedea.

Își sprijini capul pe mână, aruncându-mi un rânjet provocator.

- Și de ce, mă rog? am mormăit în timp ce mă îndreptam spre pat ca să potrivesc din nou alarma ceasului deșteptător.

- Pentru că arăți grozav. Nu știu ce s-a întâmplat între voi doi, dar știu că nu va mai putea să te ignore. Niciun zvon și nicio farsă nu va ține băieții departe de tine și, mai mult ca sigur, Jared își va roade unghiile de supărare că s-a purtat urât cu tine.

K.C. ridică poznaș din sprâncene.

Habar n-aveam ce voia să spună cu *arăți grozav*. Din câte știam eu, arătam așa cum am arătat întotdeauna. 1 metru 73 înălțime, păr blond, care cădea peste umeri și ochi albaștri-închis. Mersul la sală mă făcea să vărs, însă continuam să mă antrenez, ca să mă păstrez în formă pentru campionatul de cros. Singura diferență era culoarea pielii. După toate călătoriile pe care le făcusem în vara aceea și după cât mă plimbases prin soare, eram destul de bronzată. Dar, în timp, bronzul avea să se ducă, iar pielea mea urma să revină la culoarea ei stearsă.

– Oh, nu i-a fost niciodată greu să mă ignore. Îmi doresc să-i fi fost.

Am tras aer printre dinți și am zâmbit.

– Am avut un an extraordinar. Oamenii pe care i-am întâlnit, locurile pe care le-am vizitat. Au pus lucrurile în cu totul altă lumină. Am un plan și nu îl voi lăsa pe Jared Trent să mi-l zădărnicească.

M-am așezat pe pat și am lăsat să-mi scape un oftat.

K.C. mă luă de mână.

– Nu te îngrijora, draga mea. Va trebui să descurci până la urmă rahatul acesta. Până una alta, peste nouă luni terminăm școala.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre preludiul acesta dintre tine și Jared, ciripi K.C. cu o față serioasă, în timp ce sări din pat direct în dulapul meu. Nu poate continua la nesfârșit, strigă dinăuntru.

Preludiu?

– Pardon?

Preludiu era un cuvânt cu conotație sexuală și doar ideea de a folosi cuvintele *Jared* și *sex* în aceeași propoziție îmi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

– Domnișoară Brandt, nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta niciodată.

K.C. scoase capul din dulap și vorbea cu accent sudist, arcuindu-și sprâncenele și ducându-și mâna la inimă. Ridică o rochie de-a mea în dreptul ei și se admira în oglinda în mărime naturală lipită de ușa dulapului meu.

Preludiu? Întorceam cuvântul pe toate fețele, încercând să înțeleg ce voia să spună, până când, în cele din urmă, în mintea mea se făcu lumină.

– Crezi că felul în care se poartă cu mine este un preludiu? aproape că țipam la ea. Ce să spun. A fost preludiu când, în anul întâi de liceu, a spus unei școli întregi că sufăr de sindromul colonului iritabil și toată lumea scotea sunete pârțaitoare când treceam pe coridor.

Tonul sarcastic nu reușea să-mi ascundă furia. Cum putea crede că așa ceva era preludiu?

– Și da, a fost erotic de-a dreptul atunci când, în clasa a X-a, a aranjat să primesc de la un magazin, în timpul orei de matematică, o cutie de unguent împotriva candidozei. Dar ce m-a înfierbântat cel mai tare, de aproape că îmi venea să sar pe el, a fost când a lipit pe ușa de la dulapul meu de la școală broșuri despre negi genitali, în condițiile în care este de neimaginat faptul că o persoană care nu are activitate sexuală ar putea avea o boală care să se transmită astfel.

Toate resentimentele pe care le crezusem uitate, reveniseră cu vârf și-ndesat. Nu iertasem și nu uitasem nimic. Clipind des, m-am transportat mental înapoi în Franța. Brânză Port Salut, pâine franțuzească, bonbons. Am pufnit la gândul că poate nu iubeam Franța, ci mâncarea franțuzească.

K.C. mă privea fix, cu ochii mari.

– Ah, nu, Tate! Nu mă refeream la un preludiu sexual. Tipul chiar te urăște. Ceea ce voiam să spun este că, poate, ar fi momentul să te răzbuni. Nu crezi că ar fi cazul să intri în joc? Dacă el te provoacă, îi răspunzi cu aceeași monedă.

Am așteptat să văd efectul cuvintelor ei. Dar continuă:

– Tate, tipii nu se poartă urât cu fetele atrăgătoare fără motiv. De fapt, toți băieții își consumă energia cu un singur scop: să facă sex. Nu vor să le scadă șansele, așa că rareori se poartă urât cu orice tipă... asta dacă tipa nu i-a trădat, cugetă ea.

K.C. avea dreptate până la un punct. Știam acest lucru. Trebuia să existe un motiv pentru care Jared se purtase așa cu mine. Aproape că mi-am distrus creierul încercând să găsesc o explicație.

Era distant și rece cu toată lumea, însă cu mine fusese de-a dreptul crud.

De ce eu?

M-am ridicat și am continuat să-mi pun hainele în dulap, cu eșarfele atârinate pe umăr.

– Dar eu nu l-am trădat pe Jared. Ți-am spus de o sută de ori, am fost prieteni, după care a plecat câteva săptămâni în vacanța de vară, înainte de clasa a IX-a, și s-a întors complet schimbat. Nu mai voia să aibă de-a face cu mine.

– Ei bine, nici nu vei afla până când nu te implici. Ca atunci, înainte să pleci în Franța. În seara aceea ai ripostat și asta trebuie să faci în continuare.

K.C. mă bombarda cu sfaturi de parcă eu nu mă gândisem la același lucru în ultimul an. Scăpasem de furie în seara petrecerii lui Tori Beckman, însă nu ajuta la nimic să mă cobor, din nou, la nivelul lui Jared.

– Ascultă, am rostit pe un ton liniștit în încercarea de a părea calmă.

Sub nicio formă nu mă mai las atrasă în vreo situație nefericită cu tipul acesta, mi-am jurat în gând.

– Vom avea un an grozav. Sper că Jared a uitat de mine. Dacă e așa, atunci ne vom putea ignora reciproc liniștiți până la ceremonia de absolvire. Dacă nu, atunci voi proceda cum voi crede de cuviință. Am lucruri mult mai importante de făcut. El și cu cretinul de Madoc nu au decât să împungă și să persifleze cât vor. Nu am de gând să le mai acord vreo importanță. Nu îi las să îmi strice ultimul an de școală.

M-am oprit și m-am uitat la ea.

Căzuse pe gânduri.

– În regulă, spuse ea mulțumită.

– În regulă?

– Da, așa am spus.

Și încheie discuția. Umerii mi se relaxară. Ea voia ca eu să fiu David, când Jared era Goliat, iar eu nu voiam decât să fac tot ce pot ca să fiu admisă la Universitatea Columbia și ca să câștig un premiu la Olimpiada de Științe.

- În regulă, am spus și eu, schimbând rapid subiectul. Așadar, tata nu vine acasă decât peste trei luni. În ce belele aș putea intra până atunci? Crezi că aș putea depăși ora limită la care trebuie să ajung acasă cât timp este plecat.

Aranjam în continuare hainele.

- Nu-mi vine să cred că tatăl tău te lasă singură trei luni.

- Știe că ar fi ridicol să mă pună să stau cu bunica, să merg la o școală nouă și apoi să vin acasă de Crăciun, când se întoarce și el. E ultimul an de școală. E important, iar el înțelege acest lucru.

Bunica avusese întotdeauna grijă de mine când tata era plecat, dar sora ei era bolnavă și avea nevoie de îngrijire constantă. Așa că, de data aceasta eram pe cont propriu.

- Sigur că da, bunica ta locuiește la doar două ore distanță, așa că te poți trezi cu ea aici oricând, sublinie K.C. Am putea risca să dăm și o petrecere?

Știa că sunt o fire prăpăstioasă, așa că folosi un ton precaut. Părinții mei mă crescuseră încurajându-mi independența, dar fără să uit de bunul-simț. K.C. fusese dezamăgită de prea multe ori, în ce mă privește, de lipsa unei atitudini de genul *puțin îmi pasă*.

- În acest fel nu vei depăși ora limită de ajuns acasă deoarece... vei fi... acasă, spuse ea cu înțelepciune.

Inima mi se strânse la gândul unei petreceri date pe furiș, însă trebuia să recunosc că îmi doream mult să fac ceva.

- Presupun că o petrecere când părinții nu sunt acasă este un ritual de inițiere în viața oricărui adolescent, am spus înghițind în sec, amintindu-mi că eu nu aveam decât un părinte.

Deși mama murise cu mult timp în urmă, încă sufeream în fiecare zi. M-am uitat la poza de pe măsuta de lângă patul meu, ultima în care eram împreună. Eram la un meci al echipei White Sox, părinții mei îmi sărutau fiecare câte un obraz, iar eu îmi tugiuisem buzele ca un pește.

K.C. mă bătu prietenește pe spate.

- O vom lua încetșor. Pentru început putem doar să forțăm regulile, nu să le încalcăm direct. Ce spui dacă mai întâi inviți la tine acasă un tip și abia apoi chemi mai multă lume?

Puse mâna pe o bluză neagră pe care o cumpărasem de la Paris și se uită cum îi venea.

- Da, nu știu ce să zic, dar cred că tata ar fi mult mai neliniștit dacă aș invita acasă un singur tip, decât dacă aș da o petrecere pentru o gloată de adolescenți. Și să știi că mai încalc și eu regulile din când în când. Conduc cu viteză, nu traversez întotdeauna la trecerile de pietoni și...

Vocea mi se stinse treptat în momentul în care buzele mele se adunară într-un rânjel. K.C. și cu mine puteam fi și aventuroase, dar nu voiam să pierd încrederea pe care tatăl meu o avea în mine. Nici măcar nu încercam să încalc regulile. Îl respectam prea mult.

- Da, bine, Maica Teresa, mormăi K.C. cu indiferență, în timp ce începu să frunzărească prin niște poze pe care le făcusem în anul în care fusesem plecată. Și zici că vorbești franceza fluent?

- Ți-aș putea spune câteva cuvinte folositoare.

Fața mea rămase impasibilă. Fără să-și ridice ochii din pozele pe care le avea în mână, luă o pernă și o aruncă spre mine. După trei ani de prietenie statornică puteam schimba între noi ironii inofensive ca pe haine.

Am intrat în baie și am strigat:

- Așadar rămâi la cină? Am putea comanda pizza.

- În seara asta trebuie să stau acasă, strigă la rândul ei. Liam este invitat la cină. Mama devine tot mai agitată în legătură cu relația noastră și vrea să îl vadă mai des.

Pronunță cuvântul *relație* de parcă ar fi avut dublu sens.

Liam și K.C. erau împreună de doi ani și, de ceva timp, aveau și relații sexuale. Cu siguranță mama ei suspecta că relația lor progresase.

- O, ho, ho, sergentul Carter e pe urmele voastre? am mormăit în timp ce-mi împingeam valiza, acum goală, sub pat.

Îi spuneam *sergentul Carter* mamei lui K.C. deoarece era tipul de mamă autoritară. K.C. avea puțină intimitate și trebuia să dea raportul pentru tot ce făcea. Oricum, acest lucru nu o făcea decât să țină și mai multe lucruri secrete.

- Sunt sigură. Mi-a găsit cămașa de noapte și parcă a înnebunit. K.C. se ridică de pe pat și își înhăță poșeta.

- Mi-ar fi plăcut să văd cum te-ai scos din situația aia.

Am închis lumina în dormitor și am urmat-o în jos pe scări.

- Dacă părinții mei ar fi ca tatăl tău, poate că nu aş mai fi atât de stresată când trebuie să le spun anumite lucruri, bâigui K.C.

Eu eram sigură că nu îi voi spune tatălui meu despre prima mea dată, indiferent când s-ar întâmpla.

- Ei bine, ne vedem mâine sau când ne-om vedea. Atâta timp cât e înainte să înceapă şcoala.

- Cu siguranță ne vedem mâine.

Mă strânse tare în brațe.

- Trebuie să mă aranjez înainte de cină. Vorbim mai târziu, spuse și ieși ca fulgerul pe ușă.

- Pe curând.

CAPITOLUL 4

- Afurisit să fie! am urlat la tavanul din cameră, iluminat acum de farurile mașinii unui alt petrecăreț ce sosea.

Un sentiment de déjà-vu mă izbi în momentul în care casa de alături răsună de muzică și voci. Zilele în care uitasem de petrecerile sălbatice pe care le dădea Jared fuseseră o binecuvântare. Vibrația permanentă provocată de motoarele turate, fetele care țipau, de plăcere speram eu, se auzeau deja de două ore și păreau să nu contenească. Mușchii mei se încordau la fiecare sunet nou.

Am privit din nou ceasul de pe măsuta de lângă pat, dorindu-mi să nu mai arate cum trec minutele. Era după miezul nopții, iar în cinci ore eu trebuia să mă întâlnesc cu echipa de alergare pentru antrenamentul săptămânal. Mă gândeam că trebuia să mă trezesc, dar asta presupunea să pot dormi mai întâi.

Iar acest lucru nu avea să se întâmple fără o intervenție.

Nu crezi că e momentul să ripostezi? Cuvintele lui K.C. Îmi răsunau în minte.

Nu era nicio șansă ca Jared să facă mai puțin tărăboi dacă îl rugam eu, totuși diplomata din mine se gândi că merita să facă o încercare. *Vechea Tate* ar fi stat în pat trează toată noaptea, prea intimidată de cel care se purta brutal cu ea ca să îl roage să dea muzica mai încet. Acum însă, oboseala fizică și psihică spulberă și ultima fărâmă de răbdare.

Poate, doar poate, că Jared își scosese din fund prăjina și reușise să depășească problemele pe care le avea cu mine, indiferent care ar fi fost acelea. Nu strica să sper.

Serile se răcoriseră, așa că nu-mi prea venea să ies din patul meu cald. Am aruncat de pe mine păturile înainte să mă răzgândesc, m-am încălțat cu o pereche de converși negri, iar peste cămașa de noapte albă și scurtă am luat bluza neagră cu glugă. Părul mi-era desfăcut, nu eram fardată și etalam pantalonașii mei favoriți din bumbac, cu dungulițe albastre și albe în care dormeam. Aș fi putut arăta mai bine și poate ar fi trebuit să iau niște papuci mai simpli, însă pur și simplu nu îmi păsa. Eram prea obosită, așa că am coborât furioasă scările.

Ori era de vină seara caldă de august, ori erau nervii mei, dar a trebuit să-mi suflec mânecile ca să mă răcoresc în timp ce ieșeam din curtea mea ca să o străbat pe a lui. Pe gazonul din fața casei se perindau, haotic, tot felul de oameni pe care nu-i mai văzusem, iar inima mi se mai potoli la gândul că acolo erau puține persoane pe care le cunoșteam. Știam că Jared avea pe lista lui de prieteni elevi de pe la alte școli, colegii, chiar adulți din medii dubioase. La ora aceea mulțimea era atât de afumată, încât am reușit să trec neobservată.

În casă, era gălăgie și îți venea mai degrabă să fugi decât să petreci. Se dansa în sufragerie, mai bine spus niște tinere care arătau ca niște prostituate se lăsau călărite, în timp ce alții ședeau sau stăteau în picioare în încăpere povestind, bând sau fumând. Nasul mi se încreți la vederea acestui bârlog de depravare și a mirosului greu... dar, a trebuit să recunosc, toți păreau că se distrează și că sunt oameni obișnuiți.

Era oficial. Eram o bleagă ultraconservatoare cu vederi învechite.

Chevelle începură să spargă boxele care păreau să aibă semnal de ieșire în fiecare cameră. Până la urmă *Hats off to the bull* făcea să merite drumul meu până acolo.

Încercând să dau de Jared am intrat în bucătărie, dar m-am oprit imediat. În timp ce diverși oameni zăboveau pe lângă butoiul de bere și alte oferte mai tari de pe blat, imaginea lui Madoc stând la masa din bucătărie și jucând jocuri de beție, m-a luat pe

nepregătite. Mai era cu niște țipi și cu două tipe. Era prea târziu să fac stânga-mprejur.

– Ce dracu faci aici?

Sări din scaunul lui și păși furios spre mine. Disprețul său era evident. Măcar de dragul spectacolului. Știam că Madoc se delecta cu orice spectacol care i-ar fi putut face seara mai picantă.

Iar eu eram acel spectacol.

Am decis să-l înfrunt cu tupeu.

– Nu pe tine te căutam.

Zâmbind superior am continuat să scrutez încăperea părănd dezinteresată.

– Unde este Jared?

– Deja are o tipă pentru seara aceasta. Oricum, mă-ndoiesc că ar fi interesat de tine.

Mă lovise cu ultima replică.

Nu erau puține fetele care se luptau pentru atenția lui Madoc, dar eu nu mă număram printre ele. Arăta chiar bine, cu ochii de un albastru strălucitor și părul blond bine aranjat. Avea un corp bine făcut, iar hainele i-l scoteau și mai bine în evidență. Cu toate acestea, mă îndoiesc că folosise vreodată o fată mai mult de o seară.

M-am întors să plec și să-mi continui căutările, dar mă apucă de cot.

– De fapt, îmi place să mă bag cu capu-n gard, iar tu arăți al naibii de bine în pijama. Dacă te interesează ceva acțiune, mă pot ocupa de tine.

Mi se întoarse stomacul pe dos, iar corpul mi se tensionă. Glumea? Nu avea niciun pic de mândrie? În primii doi ani de liceu, el și Jared îmi făcuseră viața un iad. Fusesem sufocată oriunde mă duceam. Chiar și acasă. Iar acum voia să mă ducă în dormitor? Acum eram suficient de bună?

– Hei, omule, Jared spune că accesul e interzis la ea.

Sam Parker, unul dintre amicii mai simpatici ai lui Jared, își făcu auzită vocea de la masă.

Ochii lui Madoc alunecară pe corpul meu în jos și zăboviră pe picioare.

– Jared e sus, i-o trage lui Piper. Are alte lucruri pe cap acum.

Mi se uscă gura. Imagini nedorite cu băiatul cu care pe vremuri stăteam în același cort în spatele curții îmi reveniră fulgerător în minte. Jared era acum sus, în pat, cu o fată. Am răsuflet cu putere și m-am întors să plec. Simțeam nevoia să ies de acolo.

Madoc mă smuci spre el cu spatele și își încolăci brațele în jurul meu. În treacăt, l-am zărit pe Sam cum sări ca fulgerul de pe scaunul lui și ieși din cameră. Corpul meu se zbătea, mușchii mi se încordară, dar, pentru moment, m-am abținut de la o luptă mai serioasă. Doream să îl văd pe Jared și eram sigură că Sam fugise la el. Aș fi preferat să scap de acolo fără prea mare tâmbălău.

Dar Sam ar trebui să se miște mai repede deoarece nasul lui Madoc era pe punctul să ajungă în ceafa mea.

– Nu te înveți minte, nu-i așa?

Priveam drept înainte. La câțiva metri distanță, niște țipi jucau biliard, dar nu ne băgau deloc în seamă. Era clar că jocul lor era mai important decât faptul că o fată era agresată fizic.

– Ah, nasul meu? S-a vindecat bine, mulțumesc. Și apropo, cred că îți sunt dator pentru asta.

Vorbele îi erau înăbușite de buzele care îi alunecau pe gâtul meu. Dădeam din umeri în încercarea de a mă elibera din strânsoarea lui.

– Miroși bine, șopti el. Continuă să te zbați, Tate. Asta mă excită.

După ce pufăi, am simțit cum îmi linse lobul urechii cu vârful limbii, înainte să îl prindă între dinți.

Nenorocitul!

Inima începu să îmi bată mai repede, dar de furie, nu de frică. Simțeam cum focul îmi cuprindea mâinile și picioarele.

Intră în joc. Nu mai eram sigură dacă acele cuvinte erau ale mele sau ale lui K.C, dar nu îmi mai păsa.

Să vedem cum îi plăcea când se ocupa cineva de el. Mi-am întins mâna în spate, printre corpurile noastre și l-am prins pe Madoc de testicule. Am strâns suficient cât să îmi dea atenție și să îl doară.. deocamdată. Madoc nu îmi dădu drumul, însă rămase nemișcat.

– Dă-mi drumul, am spus printre dinți.

Privitorii începură să fie tot mai interesați de întreaga scenă, dar încă stăteau de-o parte, amuzându-se. Nimeni nu schiță vreun gest că ar avea de gând să sară în ajutor.

Am aplicat un pic mai multă presiune, iar în cele din urmă el îmi dădu drumul din strânsoare. M-am îndepărtat repede, înainte să mă întorc cu fața la el și să-l înfrunt, încercând să-mi potolesc furia. Nu aveam de gând să plec până când nu îl făceam pe Jared să dea muzica mai încet.

Madoc ridică o sprânceană.

– Cred că încă ești virgină, nu-i așa? mă luă el pe nepregătite. Au mai fost tipi care au vrut să se culce cu tine, dar eu cu Jared am avut de grijă să nu se întâmple asta.

Nu crezi că este momentul să ripostezi? Vocea lui K.C. mă îmboldea stăruitor.

– Despre ce naiba vorbești?

Trăgându-mi înapoi pe mine bluza cu glugă, mă ținem tare pe poziții, corpul îmi era pavăză.

– Până la urmă, ce naiba e între tine și Jared? Când l-am întâlnit pentru prima dată și m-a forțat să-l ajut să-ți sabotăm toate întâlnirile cu băieții în anul întâi de liceu, am crezut că îi place de tine. Că e gelos sau așa ceva. Dar, după o vreme, a fost clar că nu-i ardeau călcăiele după tine... nu știu de ce. Ce i-ai făcut?

Madoc mă privi acuzator, lăsându-și capul într-o parte îndrăzneț.

Degetele mi se adunară și se strânsură în pumni.

– Nu i-am făcut nimic.

Confruntarea noastră devenea deja o scenă. Vocea mea ridicată a determinat oamenii să facă loc în jurul nostru. M-am deplasat în partea cealaltă a mesei de biliard, ca să mă țin la distanță.

– Gândește-te, mă îndemnă Madoc zâmbind superior. Ești superbă și, vorbesc din punctul meu de vedere, până acum m-aș fi culcat cu tine în toate pozițiile. Mulți tipi ar fi făcut-o dacă nu era Jared.

Coapsele mi se strânsură. Ideea că acea cârpă de șters picioarele se gândea să-mi intre în pantaloni atingea noi culmi ale grosolăniei.

– Ce vrei să spui cu *dacă nu era Jared*?

Părul de pe mâini mi se zbârli și respiram tot mai greu.

– E simplu. De câte ori auzeam că era interesat cineva de tine sau că te invitase în oraș, făceam în așa fel încât să ne asigurăm că totul se termina la fel de repede cum a început. Am avut mult de

furcă în primele luni. Todd Branch te-a invitat să mergi cu el la petrecerea cu foc în aer liber din anul întâi, dar a aflat că făceai tratament împotriva păduchilor și nu te-a mai sunat. Nu te-ai întrebat niciodată cum a aflat așa ceva?

Zvonul acela fusese unul dintre cele mai puțin supărătoare de-a lungul timpului, însă la momentul acela fusese devastator. Tocmai începusem liceul, încercam să îmi fac prieteni și apoi am aflat că lumea râdea de mine pe la spatele meu.

– În același an, Daniel Stewart te-a invitat la petrecerea de Halloween, dar nu a mai venit să te ia de acasă deoarece aflase că ți-ai pierdut virginitatea cu Stevie Stoddard.

Abia terminase de spus ultimele cuvinte și se prăpădi de râs.

M-am schimbat la față fără să mă pot controla și simțeam cum mă cuprindea furia. Stevie Stoddard era un tip foarte cumsecade, dar suferea de o formă gravă de acnee și își mânca mucii. În fiecare școală era câte un Stevie Stoddard.

– Da, am fost foarte ocupați la început, continuă Madoc. Mulți tipi voiau să se culce cu tine, dar, în anul doi, am început să lansăm zvonuri mai elaborate. Și toți începuseră deja să prindă ideea că trebuiau să se ferească de tine ca de lepră. Totul a devenit floare la ureche pentru mine și pentru Jared... în cele din urmă.

În timp ce pentru mine devenise tot mai greu.

Îmi era imposibil să mă mișc. Ce fusese în capul meu? Bineînțeles că la mijloc fusese tot timpul Jared.

Știam că era în spatele unor feste care-mi fuseseră jucate și că din cauza lui nu fusesem niciodată invitată la vreo petrecere, însă nu îmi trecuse niciodată prin cap că el pornise și toate zvonurile. N-am aflat niciodată de ce Daniel Stewart nu venise la întâlnire și nu auzisem niciodată zvonul despre mine și Stevie Stoddard. Ce altceva îmi mai scăpase? Mi-a jucat feste, a răspândit numai minciuni și s-a purtat ca un nemernic tot liceul, dar nu am avut nici cea mai mică idee că avusese o contribuție atât de activă la nefericirea mea. Înnebunise fără motiv?

Gândește-te.

– Ce caută ea aici?

Trezită brusc din propriile gânduri, l-am văzut pe Jared proptit în ușa dintre camera de biliard și scări. Ținea brațele deasupra

capului și se sprijinea de canatul ușii. Mi se tăie respirația. Faptul că eram față în față cu el mă făcu să uit de orice altceva. Madoc, dezvoltările lui... Fir-ar! Despre ce naiba discutăm? Nu îmi mai aminteam.

În ciuda tuturor resentimentelor mele față de Jared, nu puteam să mă stăpânesc și să nu mă uit cum mușchii de pe pieptul său neted i se încordau odată cu brațele. Corpul meu reacționează involuntar în timp ce un val de căldură mă învăluie de la brâu în jos și aburi urcau pe șira spinării. Fusesem în Franța un an de zile, dar faptul că îl vedeam din nou, acum, atât de aproape, îmi făcu stomacul ghem, o minge pe care o pasezi la volei.

Părul închis la culoare și ochii creau iluzia că îi strălucește corpul. Sprâncenele, adunate într-o privire severă, făceau ca prezența lui să fie și mai amenințătoare. Ar trebui să se inventeze un sport nou: să îl privești pe Jared. Câștigă cine reușește să-și desprindă mai repede privirea de pe el.

Era pe jumătate dezbrăcat, doar cu o pereche de pantaloni negri din buzunarul cărora se vedea un lanț de portmoneu. Era bronzat, iar părul era nerușinat de nearanjat. Cele două tatuaje ale sale ardeau privirile, unul pe braț și celălalt pe partea laterală a trunchiului. Din pantaloni i se întrezărea șortul în pătrățele alb cu albastru, care atârna neglijent datorită curelei desfăcute.

Desfăcută. Am închis ochii.

Simțeam cum îmi ardeau lacrimile pe sub pleoape și cum magnitudinea faptelor sale mă copleșea din nou. Mă durea inima să am în fața ochilor persoana care mă ura suficient de mult cât să-mi facă viața un iad în fiecare zi.

Nu-mi va lua și ultimul an de liceu, mi-am promis. Înlăturând lacrimile cu un clipit, mi-am domolit respirația. Supraviețuirea este cea mai bună răzbunare, ar spune mama mea.

Pe sub o mână, îl ținea pe Sam care privea scena arătând amuzant, precum Dobby, care se ghemuia ca un laș în spatele lui Lucius Malfoy. Cu cealaltă mână ținea strâns o brunetă, probabil Piper, care arăta ca o pisică ce tocmai mâncase canarul. O recunoscusem vag de la școală. Purta o rochie de culoare roșie, strâmtă și cu spatele gol și avea în picioare o pereche de pantofi cu un toc înfiorător de înalt. Chiar și cu tocurile acelea de 15

centimetri, tot îi ajungea lui Jared doar la bărbie. Era drăguță... din toate punctele de vedere, cred.

Jared, pe de altă parte, ar fi putut să mănânce un bebeluș de viu, atât de tare se încrunta. Evitându-mi privirea, lăsa să se înțeleagă cât se putu de clar că vorbea cu Madoc nu cu mine.

Am făcut un pas înainte ca Madoc să deschidă gura.

– Ea voia să vorbească ceva cu tine.

Mi-am încrucișat brațele și priveam pe sub glugă, încercând să par mai dură decât eram. Jared făcu același lucru și, deși buzele îi erau nemișcate, în ochi îi apăru o scânteie jucăușă.

– Mai repede. Am musafiri, spuse pe un ton autoritar.

Intră în cameră și se așază de cealaltă parte a mesei de biliard. Madoc și Sam prinseră ideea și s-au retras în bucătărie. Cu coada ochiului am surprins cum Jared îl altoi din mers pe Sam.

Stăpânirea de sine, pe care încercam cu disperare să o păstrez, amenința să se risipească.

După revelația produsă de mărturisirile lui Madoc, îl uram pe Jared mai mult ca niciodată. Nici nu puteam să mă uit la el.

– Am musafiri, repetă Jared privindu-mă agasat.

– Da, văd. M-am uitat spre ușa în cadrul căreia stătea încă bruneta. Te poți întoarce la ei în câteva minute.

Expresia lui Jared se mai înmuie. Bruneta pricepu în cele din urmă și se îndreptă spre Jared, care mă privea direct în ochi, și îl sărută pe obraz.

– Sună-mă, îi șopti ea.

Privirea lui stăruia asupra mea, în timp ce pe ea o ignora în continuare. După ce ezită câteva clipe, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Nu mă mir că băieții se poartă ca niște ticăloși. Fetele de acest fel le îngăduie.

M-am adunat și am ridicat capul.

– Trebuie să mă trezesc peste cinci ore deoarece am o întâlnire în Weston. Am venit să te rog politicos să dai muzica mai încet.

Te rog nu fi măgar, te rog nu fi măgar...

– Nu.

Cam atât despre puterea rugăciunii.

– Jared, am făcut o pauză știind că nu aveam cum să câștig. Am venit aici ca prietenă. E trecut de miezul nopții. Își cer asta politicos.

Încercam să folosesc un ton calm.

– Este trecut de miezul nopții într-o seară de vineri.

Își ținea în continuare brațele încrucișate, lăsând să se înțeleagă că este plictisit.

– Nu ești deloc rezonabil. Dacă aș fi vrut să oprești muzica aș fi făcut o plângere oficială de tulburare a liniștii publice sau aș fi putut s-o sun pe mama ta. Vin la tine ca un semn de respect.

Mi-am aruncat o privire prin camera goală.

– Apropo, unde este mama ta? Nu am văzut-o de când m-am întors.

– Nu prea mai vine pe aici și nu se va urni ea în toiul nopții ca să vină aici și să dea stingerea.

– Nu îți cer să dai stingerea, ci să dai muzica mai încet, am ținut să lămuresc lucrurile, de parcă aș fi avut vreo șansă ca Jared să cedeze.

– Du-te să dormi la K.C. în weekenduri.

Începu să se plimbe în jurul mesei de biliard, rostogolind bilele în buzunarele mesei.

– E trecut de miezul nopții. Nu o deranjez așa de târziu.

– Mă deranjezi pe mine atât de târziu.

– Ești atât de nesimțit.

Șoapta părăsi buzele înainte ca eu să o pot opri.

– Fii atentă, Tatum.

Se opri și-mi aruncă o căutătură cruntă.

– Ai fost plecată o vreme, așa că voi fi îngăduitor și îți reamintesc faptul că nu am cele mai bune intenții față de tine.

– Of, mă lași? Nu te mai purta de parcă ar fi o corvoadă să îmi tolerezi prezența. A trebuit să îndur mult mai multe de-a lungul timpului. Ce ai putea să îmi mai faci?

Mi-am încrucișat, din nou, brațele pe piept, încercând să par sigură pe mine.

În trecut, nervozitatea mea se datora faptului că nu-i puteam face față. Era deștept, ager la minte și întotdeauna pierdeam înfruntările verbale cu el. Dar nu îmi era frică de el.

– Îmi plac petrecerile mele, Tatum.

Ridică din umeri.

- Îmi place să mă distrez. Dacă îmi strici petrecerea, atunci va trebui să mă distrezi.

Privirea piezișă, insistentă, și vocea răgușită, deși se doreau, poate, sexy, păreau amenințătoare.

- Și, rogu-te, cu ce aș putea să îți fiu pe plac?

Mi-am unduit mâna grațios prin aer, ca și cum m-aș fi adresat unui duce sau unui lord. Poate că mișelul voia să îi curăț closetul sau să îi împătoresc șosetele. Oricum, urma să i se arate degetul mijlociu, drept în față.

Îndreptându-se ușor spre mine, Jared mă apucă de marginea de la glugă și îmi spuse:

- Dă-o jos și fă un dans din buric pentru mine.

Am făcut ochii mari.

- Poftim?

M-am înecat în propria șoaptă. Era atât de aproape de mine și corpul îmi vibra de atâta energie. Ținea capul drept, însă ochii aruncau în jos priviri pătrunzătoare. Eram mai mult decât conștientă de apropierea trupului său pe jumătate gol, dar apoi mă invadară imaginile mentale ale dansului din buric. Doamne! *Îl urăsc, îl urăsc*, îmi rechemam în minte.

Jared dădu un bobârnac pe emblema Seether de pe pieptul bluzei mele cu glugă.

- O să pun piesa Remedy. Încă preferata ta? Dansezi rapid din buric și petrecerea e gata.

Colțurile buzelor i se ridicară, însă răceala i se putea citi încă în ochi. Dorea să mă umilească... din nou. Monstrul trebuia hrănit.

Nu este momentul să ripostezi?

Dacă i-aș accepta oferta, Jared ar găsi mai mult ca sigur un motiv ca să nu se țină de cuvânt și să mă umilească. Dacă nu aș accepta oferta, ne-am trezi într-un impas. Indiferent de situație, Jared știa că nu are nimic de pierdut. În plus, ticălosul bănuia că sunt prea tulburată ca să mă pot gândi la o a treia variantă.

Nu este momentul să ripostezi?

În timpul scurt pe care îl aveam la dispoziție ca să mă hotărâsc ce să fac, l-am mai privit cu atenție o dată. Ce păcat. Jared era uimitor de arătos și, pe vremuri, fusese un tip grozav. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi putut fi a lui. Mai demult chiar credeam că eram

a lui. Dar nu îmi voi mai sacrifica niciodată mândria pentru el. Niciodată.

Picioarele începură să-mi tremure, dar eram hotărâtă să rămân fermă pe poziții.

M-am îndepărtat ușor cu spatele și am strigat spre bucătărie:

– Poliția!

Petrecăreții priveau în jur derutați.

– Poliția! Toată lumea să plece de aici! Poliția e la ușa din spate!

Fugiți!

Am rămas surprinsă cu câtă dăruire am reușit să duc totul la capăt, dar a funcționat. Doamne, chiar a funcționat!

Se dezlănțui iadul, deoarece mulțimea reacționează imediat în panică. Petrecăreții, cei minori cel puțin, se împrăștiară ca potârnicile și părea că duc vorba și celor care erau afară. Fiecare își lua iarba și sticla înainte să o ia la sănătoasa. Erau prea băuți ca să se uite în jur cu atenție după poliție. O luaseră la picior, pur și simplu.

Întorcându-mă să-i întâlnesc privirea lui Jared, am observat că nu reacționase. Nu schița nicio mișcare. Pe când ceilalți fugeau ca scăpați din gaură de șarpe, într-un vârtej de țipete și sunete de motoare turate, Jared doar mă fixa cu privirea într-un amestec de furie și surprindere.

Se apropie ușor de mine afișând pe față un zâmbet larg care îmi dădu stomacul peste cap. Cu un oftat fals, demn de dispreț, spuse:

– Cât de curând o să te fac să plângi cu lacrimi amare.

Tonul său era calm și hotărât. Am crezut fiecare cuvânt.

Inspirând adânc, l-am privit printre gene.

– M-ai făcut deja să plâng de nenumărate ori.

Mi-am ridicat degetul mijlociu spre el și l-am întrebat:

– Știi ce e asta? Mi-am șters ușor, cu degetul mijlociu, colțul ochiului. Sunt eu, ștergând ultima lacrimă pe care o s-o mai vărs din cauza ta.

CAPITOLUL 5

Zilele următoare trecură într-o agitație continuă, deoarece trebuia să fac ultimele pregătiri pentru începerea școlii. Indiferent

cât de mult încercam să mă conving că faptul că nu mai auzisem de Jared era un lucru bun, nu era decât o chestiune de timp până făcea următoarea lui mișcare.

Mă purtasem cam nesăbuit la petrecerea lui, dar, câteodată, ideile proaste se dovedesc a fi cea mai bună soluție. Chiar și acum, după o săptămână, pulsul îmi creștea și nu-mi puteam opri un zâmbet ștregăresc când mă gândeam cum îl dovedisem. Clarviziunea, pe care o câștigasem în timpul șederii mele în străinătate, făcea ca lucrurile care odată erau amenințătoare să pară acum banale. Încă tresăream de emoție când mă gândeam la Jared, însă nu mai simțeam nevoia să îl ocolesc cu orice preț.

– Deci, suntem sau nu în centrul atenției?

Nu era o întrebare. K.C. ajunsese lângă mine dintr-o săritură, în timp ce eu îmi puneam cărțile în dulap. Prinse de sus ușa dulapului în timp ce trăgea cu ochiul înăuntru.

– Mi-e și frică să întreb.

Am oftat, fără să mă uit la ea. Aveam o zi plină, cursuri de fizică, matematică și educație fizică. Am pus mâna pe un caiet de franceză, ultima oră înainte de amiază.

– Așadar nu ai observat dacă te-a remarcat cineva? Într-o școală cu aproximativ două mii de oameni, cred că ți-ai dat seama că toți vorbesc despre tine, spuse ea chicotind.

– M-am așezat cumva din nou în budincă de ciocolată sau poate că circulă un zvon nou despre cum am petrecut ultimul an de zile ascunzând o sarcină și apoi am dat copilul spre adopție?

Am trântit ușa dulăpiorului, după care m-am întors ca să merg la ora de franceză, știind că ea va veni după mine.

Chiar nu voiam să știu ce se spunea despre mine, o dată pentru că nu-mi păsa ce bazaconii mai circulau și apoi pentru că nu era ceva nou. Franța reprezentase un interludiu liniștit, însă toate erau vechi în Shelburne Falls. Mulțumită lui Jared, experiența anilor de liceu nu fusese până acum decât un lung șir de zvonuri, feste, lacrimi și dezamăgiri. Voiam să am acum parte de altceva, însă nu-mi făceam prea multe speranțe.

– Nici pe departe. Și până la urmă este bine că se vorbește. Foarte bine.

- Ah, da? am răspuns distrată, sperând că își va da seama că nu mă interesează și va tăcea.

- După câte se pare, anul pe care l-ai petrecut în Europa te-a transformat din ubertocilară în uberșmecheră, anunță K.C. pe un ton sarcastic, știind că nu fusesem niciodată ubertocilară.

Și nici uberșmecheră. Identitatea mea de zi de zi fusese întotdeauna cea de *aceea din afară*, dar doar din cauză că brațul lung al lui Jared Trent reușise să mă îndepărteze, mai mult decât ar fi fost acceptabil, din majoritatea cercurilor sociale.

Am zbughit-o pe scări, în sus, trecând pe lângă alți elevi, care se grăbeau și ei pe scări în jos spre locurile unde trebuiau să ajungă.

- Tate, m-ai auzit?

K.C. mergea repede în spatele meu, încercând să mă prindă din urmă.

- Uită-te în jurul tău! Vrei să te oprești două secunde? șopti mai mult strigat, iar când m-am uitat înapoi, i-am văzut privirea rugătoare.

- Ce dorești?

Nerăbdarea ei de a-mi transmite ultimele bârfe era amuzantă, dar eu nu doream decât să merg la școală fără armura mea invizibilă.

- Care e marea chestie? Oamenii cred că azi arăt bine. Azi! Ce vor crede mâine, după ce Jared le va spune cine știe ce bazaconie?

Nu-i spuseseam despre petrecerea lui Jared și ce făcusem. Dacă ar fi știut, nu ar mai fi fost atât de optimistă în ceea ce priveau șansele mele.

- Știi, după ce ai plecat, tipul nu a mai făcut atâta neplăceri. Poate ne îngrijorăm degeaba. Ce vreau să spun e... K.C. fu întreruptă brusc.

- Bună, Tate! Ben Jamison veni prin spatele lui K.C. și ajunse în spatele meu. Dă-mi voie să-ți deschid ușa.

M-am dat la o parte ca să îi fac loc să deschidă ușa. Neavând altă soluție decât să închei conversația noastră, m-am bosumflat și i-am făcut cu mâna lui K.C. care rămase cu gura căscată.

- E minunat că ești din nou aici, șopti Ben în timp ce mergeam spre sala de curs, eu în față, iar el ușor pe urmele mele.

Am făcut ochii mari și am încercat să-mi înăbuș un râs nervos. Faptul că Ben Jamison făcea conversație cu mine era o realitate desprinsă din altă lume.

Era steaua echipelor de fotbal și de baschet și unul dintre cei mai arătoși țipi din școală. Făcusem împreună franceză din primul an, dar nu vorbise niciodată cu mine.

– Mulțumesc, am murmurat cu privirea în pământ.

Ce se întâmpla nu mă făcea deloc să mă simt confortabil. M-am strecurat nevăzută într-un scaun din primul rând.

E minunat că ești din nou aici. De parcă îi păsase vreodată? Probabil era unul dintre trucerile lui Jared. Mi-am scris repede în minte un bilețel ca să nu uit să îi cer scuze lui K.C. care încercase să mă pună în gardă referitor la atenția neobișnuit de mare față de mine. Băieți drăguți care încercau să vorbească cu mine era ceva neobișnuit. Madame Lyon, profesoara noastră de franceză și franțuzoaică pe deasupra, începu să predea în trombă. Extrem de conștientă de faptul că Ben stătea în spatele meu, încercam să mă concentrez la lecție, însă nici măcar simpatica tunsoare bob a lui Madame nu-mi putea distra atenția de la privirile care îmi sfredeleau ceafa. Cu coada ochiului am văzut că mulți elevi din încăperea mă priveau. Mă foiam pe scaun. Care era problema lor?

Gândindu-mă în urmă la ceea ce îmi spusese K.C. imediat după ce mă întorsesem acasă, nu credeam să arăt atât de diferit. La urma urmei, anul meu în străinătate nu însemnase schimbări de înfățișare sau mers la cumpărături. Tenul îmi era un pic mai închis la culoare, hainele erau noi, dar stilul rămăsese același.

Aveam pe mine blugi strânși pe picior, skinny, băgați în cizme negre scurte, fără toc, și un tricou subțire, la baza gâtului, de culoare albă, suficient de lung cât să-mi treacă peste fund. Îmi plăcea stilul meu și aveam de gând să-l păstrez indiferent de ce credea lumea.

După o oră care nu se mai termina, plină de zâmbete de la persoane de la care nu mă așteptam la așa ceva, mi-am scos telefonul din geanta mea neagră, gen sac de poștaş.

Ne vedem afară să luăm prânzul? i-am scris lui K.C. un mesaj.

Bate prea tare vântul. Răspunsul veni fulgerător de repede. Întotdeauna trebuia să fie ceva legat de părul ei.

Bine. Plec acum, uită-te după mine.

Când m-am așezat la coadă la cantină, am simțit cum mă trec fiori prin tot corpul. Am înșfăcat o tavă și am închis ochii. El era undeva acolo. Nu era nevoie să mă întorc să-l văd sau să-i aud vocea. Poate că era atmosfera din încăperea, forfota celorlalți sau era doar polaritatea relației dintre noi doi. Știam doar că el era acolo.

În școala generală ne jucam cu magnetii care se lipeau unul de celălalt dacă îi apropiam cu polaritățile diferite sau se respingeau dacă aveau aceeași polaritate. Jared era magnetul care nu se întorcea niciodată astfel încât să se adapteze la ceilalți. El era cum era. Ceilalți erau fie atrași, fie respinși de el, iar fluxul din încăperea reflecta acest lucru. A fost o vreme când Jared și cu mine eram de nedespărțit, la fel ca magnetii cu polarități opuse.

Plămânii începură să mă doară deoarece nu mi-am dat seama că îmi țineam respirația, așa că am expirat. După ce mi-am luat o salată cu sos texan și o sticlă cu apă, am dat casierului cardul și am observat un loc la geam. Agitația din jurul meu era o bine-venită distragere a atenției de la a privi oamenii direct în ochi. Mai mulți elevi dădeau din cap și îmi urau *bine ai revenit*. În cele din urmă, umerii mi se relaxară după dușul de urări.

Jess Cullen îmi făcu semn cu mâna de la câteva mese distanță și mi-am reamintit de antrenamentul din seara aceea.

Unde ești? îmi scrise K.C.

Lângă geamurile din partea de nord.

Eu sunt la rând acum!

K, i-am scris înapoi. Răsucindu-mă cu scaunul, am observat-o la rând. I-am făcut ușor cu mâna ca să vadă unde sunt, după care m-am întors repede înapoi, înainte să cedez impulsului de a mă uita prin încăperea după el.

Am răsucit capacul sticlei cu apă și am luat o înghițitură generoasă, cu poftă. Inima parcă mi-o luase la goană cu un kilometru pe minut. Hidratează-te, hidratează-te, hidratează-te.

Relaxarea mi-a fost în scurt timp întreruptă de vocea lui Madoc Caruthers.

– Bună, iubito!

Madoc se sprijini cu mâna de masă și se aplecă spre urechea mea.

Umerii mi se lăsară ușor în jos, în timp ce puneam capacul la sticlă. Nu din nou! Nu s-a învățat minte ticălosul ăsta? Priveam drept înainte, încercând cu greu să îl ignor.

– Tate, insistă el încăpățânându-se să mă facă să îl bag în seamă. Iubitoarea de pace din mine tot nu se uita în ochii lui.

– Tate, știu că mă auzi. De fapt, îmi dau seama că fiecare părticică din tine știt foarte bine că sunt aici.

Madoc își plimbă articulațiile de la mâna stângă pe brațul meu. Am tras aer în piept, iar corpul meu se cutremură la atingerea lui.

– Mmm, ți s-a făcut piele de găină. Vezi?

Se juca cu mine.

Piele de găină. Dacă nu mi-ar fi fost atât de silă, aș fi râs în hohote.

– Da, într-adevăr. Mă faci să mă înfior toată. Dar știai acest lucru deja, nu-i așa?

Disprețul meu nu putea fi mai mare.

– Chiar mi-ai lipsit anul trecut și aș vrea să îngropăm securea războiului. În fond, de ce nu am uita tot ce s-a întâmplat și să mă lași să te invit în oraș weekendul acesta.

Visa dacă avea impresia că...

Mâna îi alunecă pe spate și ajunsese rapid la posterior. Am tras din nou, adânc, aer în piept.

Nenorocitul! Chiar a pus mâna pe fundul meu? Fără permisiunea mea. În public! Oh, nu!

Apoi mă strânse de fund.

Ce a urmat a fost rezultatul unei reacții precipitate și a adrenalinei. Am sărit din scaun de parcă aveam arcuri la picioare. Mușchii de la picioare îmi erau încordați de atâta tensiune și mi-am strâns pumnii.

Cum eram față în față cu Madoc, care se ridicase pentru a-mi înfrunta privirea, l-am prins de umeri și mi-am ridicat genunchiul între picioarele lui. Tare. Probabil presiunea a fost foarte puternică, deoarece el scânci și se prăbuși, gemând, în timp ce se ținea de șliț.

Fusesem prea mult timp tratată cu grosolănie de Madoc. În niciun caz nu aveam să mai întorc și celălalt obraz. Faptul că-i spărsesem nasul anul trecut nu era deloc sfârșitul unui capitol. Era începutul unuia nou.

Cu inima bătându-mi puternic și cu un val impetuos de energie străbătându-mi brațele, nu am mai stat să mă gândesc ce urmări va avea acest lucru pentru mine mâine sau săptămâna viitoare. Nu voiam decât să se oprească.

Jared mă amenințase ani de zile, însă nu depășise niciodată această limită. Nu mă atinsese niciodată și nici nu mă făcuse să mă simt agresată fizic. Madoc o făcuse în schimb și mă întrebam care naiba era problema lui? Dacă ceea ce spusese Sam era adevărat, că era interzis să se apropie cineva de mine, atunci de ce Madoc se purta atât de mizerabil cu mine? Și în văzul lui Jared?

– Nu mă atinge și nu vorbi cu mine! l-am avertizat cu dispreț.

Madoc era cu ochii închiși și de-abia respira.

– Chiar credeai că voi ieși cu tine? Crezi că nu aud ce povestesc fetele și, contrar a ceea ce se crede, lucrurile bune nu vin întotdeauna în pachete mici.

Încăperea vui de râsetele dezlănțuite, iar eu mi-am îndoit degetul mic pentru spectatori. Am observat-o pe K.C. cu tava în mână și pe față cu o expresie de genul *Oh, Doamne!*

– Oricum, Madoc, îți mulțumesc pentru ofertă, am cântat cuvintele cu o falsă amabilitate.

Am pus mâna pe tavă și m-am dus prin oceanul de priviri să arunc mâncarea. Singurul lucru care conta era să ies din sala de mese înainte să mă prăbușesc. Mă simțeam fără putere și aveam furnicăături în tot corpul. Ce făcusem?

Înainte să ajung la ușă însă, am dat frâu liber sentimentelor. La naiba, oricum se pare că în ultima perioadă mă purtam de parcă voiam să-mi semnez condamnarea la moarte. Aș putea foarte bine să merg până la capăt. M-am întors și privirea mi se întâlnește cu cea a singurei persoane care făcea ca sângele să-mi clocotească mai mult decât o făcea Madoc.

Toată atenția lui Jared era concentrată asupra mea, iar lumea din jurul nostru încremeni când ne-am privit unul pe celălalt.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi închiși la culoare, *învechiți*, și un tricou negru. Nu purta nicio bijuterie sau ceas, doar tatuajele sale. Buzele sale erau ușor întredeschise, dar nu pentru că zâmbea. Ochii lui, în schimb, păreau provocatori și ai naibii de interesați.

Părea să mă măsoare din cap până-n picioare.

La naiba. Rahat.

Cum stătea relaxat în scaun, un braț era arcuit în spate, iar celălalt era așezat pe masă. Mă privea fix și un val nedorit de căldură îmi năpădi fața.

Fusese o vreme când mă bucurasem de toată atenția lui și îmi plăcuse acest lucru foarte mult. Indiferent cât de mult îmi doream să nu am de-a face cu el, tot m-a bucura faptul că părea surprins. Îmi plăcea cum mă privea în momentul acela.

Apoi mi-am amintit că îl uram.

CAPITOLUL 6

Restul zilei se desfășură ca un șir de momente rupte parcă de realitate. Trebuia să îmi spun încontinuu că trăiesc un vis și că, de fapt, aceasta nu era prima mea zi de școală. Eram copleșită de valuri de admirație după nebunia de la amiază și simțeam că asta nu avea cum să fie viața mea.

După ce aburii euforiei se împrăștiară, mi-am dat seama că lovisem un elev în școală. Puteam să am probleme, chiar foarte multe probleme, din cauza aceasta. Fiecare anunț sau bătaie în ușa clasei îmi făcea mâinile să tremure.

După ce am ieșit din sala de mese, i-am trimis lui K.C. un mesaj pe telefon în care îmi ceream iertare că o lăsasem baltă. Deoarece mă ascunsesem în bibliotecă pentru tot restul zilei, am încercat să îmi dau seama ce se petrecea cu mine. De ce nu plecasem pur și simplu de lângă Madoc? Fusese amuzant să îl lovesc în testicule? Da, însă mă pierdeam cam repede cu firea în ultima perioadă și prea luasem în serios sfatul lui K.C. de a riposta.

– Bună, Jackie Chan.

Maci Feldman, și ea în ultimul an, colegă cu mine la orele de Administrație, se așază lângă mine. Imediat scoase din poșetă un luciu de buze roz pe care îl folosi în timp ce mă măsura din priviri.

– Jackie Chan?

Am ridicat din sprâncene și mi-am scos un caiet din geantă.

– E una dintre noile tale porecle. Am mai auzit Super Scorpia sau Spărgătoarea de Nuci. Sincer însă, mie îmi place mai mult Jackie Chan.

Își plescăi buzele și puse luciul de buze înapoi în geantă.

– Mie îmi place Super Scorpia, am bâiguit, în timp ce doamna Brimeyer ne împărțea programa pentru curs însoțită de un chestionar.

Maci îmi șopti:

– Să știi că multe fete sunt încântate de ceea ce ai făcut azi în sala de mese. Madoc s-a culcat cu jumătate din cele de anul patru, ca să nu le mai punem la socoteală și pe cele câteva din anul trei, așa că a meritat ce a primit.

Am dat din cap fiindcă nu prea știam ce să răspund. Nu eram obișnuită ca oamenii să fie de partea mea. Poate că atitudinea mea față de poantele învechite ale lui Jared și Madoc se schimbase, însă scopul meu de a mă concentra pe studii rămăsese neschimbat. Prima mea zi fusese deja încărcată de prea mult dramatism. Dacă evitam să atrag atenția, poate reușeam să trec neobservată. Dar parcă nu mai aveam de gând să fiu tăcută, iar acțiunile mele nu făceau decât să mă bage în bucluc. Ce făceam? De ce nu mă opream?

* * *

Povestind cu Madame Lyon după orele de școală, reușisem să nu mă mai gândesc la ce se întâmplase în ziua respectivă. Se aștepta să vorbesc cu ea numai în franceză și mă deranja că germana pe care o învățasem în vara aceea mă cam încurca. Spuneam într-una *Ich bin bien* în loc de *Je suis tres bien* și *Danke* în loc de *Merci*. Dar râdeam de asta și, în curând, ne obișnuirăm cu situația.

Doamna antrenore Robison mă voia în tribune, la sala de sport, la ora trei, așa că am fugit să mă pregătesc pentru antrenamentul de cros. După un an de absență, locul meu în echipă nu mai exista, însă aveam de gând să-l câștig înapoi.

– Vreo reacție la ce s-a întâmplat la amiază? mă chestionă în drum spre vestiar, după antrenament, Jess Cullen, noul căpitan al echipei.

– Nu încă, dar sunt sigură că vor fi până mâine. Să sperăm că decanul nu va fi prea aspru cu mine. Nu am mai avut probleme până acum, am replicat optimistă.

– Nu, mă refeream la Madoc. Nu trebuie să-ți faci probleme legate de decan. S-a ocupat Jared de asta.

Mă privi în timp ce ne îndreptam spre vestiare.

Am înghețat.

– Ce vrei să spui?

Își deschidea ușa de la dulap, însă se opri și îmi zâmbi.

– Domnul Sweeney a venit în sala de mese imediat după ce ai plecat tu și a întreat ce s-a întâmplat. Jared s-a dus la el și i-a spus că Madoc a alunecat și s-a lovit de o masă sau de un scaun... sau de altceva, râse Jess.

Nici nu mă puteam abține. Era prea de tot.

– A căzut și s-a lovit de masă? Și l-a crezut?

– Probabil că nu, dar toată lumea i-a susținut povestea, așa că domnul Sweeney nu prea a mai avut ce să zică.

Începu să dea neîncrezătoare din cap.

– Iar Madoc, când s-a putut ridica în picioare, a confirmat și el.

Nu, nu, nu. Nu sunt ei cei care mi-au salvat pielea.

Simțeam că mă prăbușesc, așa că m-am așezat pe băncuța din mijlocul vestiarului și mi-am pus capul între mâini.

– Ce s-a întâmplat? Sunt vești bune.

Se așeză lângă mine și începu să-și scoată papucii și șosetele.

– Nu, cred că aș prefera să am mai degrabă probleme cu decanul decât să le datorez ceva acestor doi ticăloși. Nu m-ar fi acoperit dacă nu intenționau să aplice chiar ei pedeapsa.

– Tu vrei să te înscrii la Universitatea Columbia, nu-i așa? Nu cred că sunt în căutare de minți tinere, strălucite și averse de știință, dar care, în același timp, au și o înclinație pentru agresarea tipilor. Zic și eu, poate că e mai bine așa decât să apară în dosarul tău.

Se ridică, termină să se dezbrace și se îndreptă spre dușuri cu prosopul. Am zăbovit câteva momente, gândindu-mă la ceea ce îmi spusese la final. Avea dreptate. Aveam multe de câștigat dacă aveam grijă să nu pierd din vedere scopul meu principal. Notele mele erau bune, eram fluentă în franceză, aveam la activ un an în străinătate și o grămadă de activități extracurriculare, demne de luat în seamă. Aveam să supraviețuiesc, indiferent ce scotea Jared din mânecă.

Prima mea zi înapoi la liceul Shelburne Falls fusese mai plină de evenimente decât mi-ar fi plăcut, dar fusesem remarcată într-o

lumină bună. Aș fi putut chiar să rămân cu niște amintiri plăcute din ultimul an de liceu, balurile de exemplu.

Mi-am luat prosopul și m-am îndreptat spre dușuri.

Apa fierbinte îmi cădea pe spate, oferindu-mi plăcerea pe care o ai atunci când te simți bine și te bucuri de ceva care îți place tare mult. După antrenamentul pe care îl pregătise doamna antrenor pentru noi, mă răsfățam sub presiunea revigorantă a dușului mai mult decât celelalte fete. Mușchii mei erau extenuați.

După ce am ieșit și m-am înfășurat în prosop, m-am alăturat în vestiar celorlalte fete, care erau aproape îmbrăcate și se pregăteau să se usuce pe păr.

– Voi ieșiți. Tatum rămâne.

Mi-am ridicat brusc capul la auzul vocii masculine și a sunetelor de surpriză. Ochii îmi căzură pe Jared, care era în vestiarul fetelor. Degetele mele apucară strâns prosopul care era încă pe mine și îi traseră tare colțurile, în timp ce din ochii o căutam înnebunită pe doamna antrenoare.

Parcă un curent rece mă străbătu prin tot corpul. Ochii lui mă fixau în timp ce vorbea cu celelalte fete și m-am umplut de dezgust față de reprezentantele sexului meu care dăduseră bir cu fugiții, lăsându-mă singură cu un băiat care nu avea niciun drept să fie acolo.

– Cred că glumești! am spus în timp ce el înainta în ritmul în care eu mă dădeam înapoi.

– Tatum – nu îmi mai folosise porecla Tate de când eram copii –, voiam să fiu sigur că am toată atenția ta. Ești atentă la mine?

Părea relaxat, ochii săi frumoși priveau direct într-ai mei, făcând să pară că nu mai exista nimeni altcineva pe lume în afară de noi doi.

– Spune ce ai de spus. Sunt dezbrăcată și voi striga imediat. Așa ceva este prea mult chiar și pentru tine.

Mi-am oprit retragerea, dar frustrarea mea era vizibilă deoarece ridicasem tonul, iar respirația mi se accelerează. Unu la zero pentru Jared. Mă luase prin surprindere, iar eu eram acum cât se putea de vulnerabilă. Nicio porțiță de evadare și... nicio haină.

Cu o mână strângeam prosopul peste șani, iar cu cealaltă îl țineam bine înfășurat pe mine. Toate părțile importante ale

corpului meu erau acoperite, însă prosopul abia dacă îmi acoperea fundul, lăsând să se vadă picioarele. Jared miși ochii înainte ca aceștia să apuce să alunece... în jos. În mintea mea totul se rotea ca un vârtej, iar fața mi se îmbujoră în timp ce el continua să mă măsoare din priviri. Tacticile sale de intimidare erau fabuloase.

Încălca regulile fără urmă de dispreț pe fața lui. Nu se culcase cu mine din priviri, așa cum o făcuse Madoc. Privirea sa rătăcitoare era precaută, ca și cum ar fi fost involuntară. Pieptul i se ridică ușor și începu să respire mai greu. Vibram din tot corpul și o altă senzație, care mă nemulțumi extrem de tare, se stabili între picioare.

După câteva momente, privirile ni se întâlniră. Colțurile gurii i se ridicară.

– Mi-ai sabotat petrecerea săptămâna trecută. Mi-ai atacat prietenul. De două ori chiar. Încerci cumva să-ți impui autoritatea în școala aceasta, Tatum?

– Ar fi și cazul, nu crezi?

Spre surprinderea mea, nu am clipit.

– Dimpotrivă, spuse el aplecându-se și sprijinindu-și un umăr de dulap, cu brațele încrucișate. Am trecut la alte tipuri de amuzament, mult mai interesante decât să-ți joc ție feste, crede-mă. A fost un an tare plăcut fără figura ta a naibii de înfumurată și de sunt-prea-bună-pentru-oricine-altcineva care se plimbă pe coridoare.

Nu era nimic nou în tonul său mușcător, dar cuvintele lui tăiaseră direct în suflet și am strâns din dinți.

L-am luat în râs afișând o îngrijorare falsă:

– Ce s-a întâmplat? Marele, răul Jared se simte amenințat?

Ce naiba făceam? Avusesem o ieșire. El mă înfrunta. Ar fi trebuit să încerc să vorbesc cu el. De ce nu încercam să ajung cu el la o înțelegere?

Într-o clipă, împinse dulapurile și îmi invadă spațiul. Veni spre mine și își puse mâinile pe dulap, de o parte și de alta a capului meu, privind în jos spre mine. Dintr-odată am uitat să respir.

– Nu mă atinge!

Am vrut să strig, dar nu am fost în stare să scot decât o șoaptă. Chiar dacă aveam ochii în pământ, simțeam cum căldura privirii sale mă tortura în timp ce el mă privea de sus, amenințător. Fiecare

nerv din corp era în alertă la apropierea lui, iar fiecare firicel de păr se zbârli.

Jared își mișca lateral capul încercând să-mi prindă privirea, iar buzele sale erau la câțiva milimetri de fața mea.

– Dacă te voi atinge vreodată, va fi pentru că dorești acest lucru, spuse el cu o voce joasă.

Își apropie și mai mult buzele. Căldura respirației sale îmi învâluia fața.

– Da? Vrei?

I-am întâlnit privirea și l-am respirat. Voiam să spun ceva, dar uitasem complet ce, deoarece mirosul său îmi invadează creierul. Îmi plăceau bărbații care foloseau parfum, dar Jared nu era unul dintre aceștia. Frumos. Minunat. Ticălosul mirosea a săpun. Gel de duș de mosc, delicios, gustos de-a dreptul.

La naiba, Tate! Revino-ți!

Privirea lui piezișă devenea tot mai ezitantă, în timp ce eu mențineam contactul vizual.

– M-am plictisit, am cedat eu într-un târziu. Ai de gând să-mi spui ce vrei sau nu?

– Știi ceva?

Mă privi cu interes.

– Atitudinea asta nouă a ta cu care te-ai întors? M-a surprins. Pe vremuri erai o țintă plictisitoare. Nu făceai decât să fugi și să plângi. Acum ai prins gust de luptă. Eram gata să te las în pace anul acesta. Dar acum... făcu pași înapoi.

– Și ce vei face? Îmi pui piedică în sala de curs? Verși suc de portocale pe bluza mea? Împrăștii zvonuri despre mine ca să nu ies la nicio întâlnire? Sau poate duci totul la o altă scară și începi să mă hărțuiești în spațiul virtual?

Deși așa ceva nu era deloc o glumă și am regretat imediat că i-am dat ideea.

– Chiar crezi că mă mai deranjează? Nu mă sperii!

Ar trebui să tac. De ce nu tac?

Mă studia în timp ce eu căutam să rămân calmă. De ce era mereu atât de calm, atât de impasibil. Nu striga niciodată și nici nu-și ieșea din fire. Reușea să se controleze în timp ce sângele meu clocotea atât de tare, încât aș mai fi putut lupta o rundă cu Madoc.

Cum el se înclinase ușor, ochii mei erau în dreptul buzelor lui. Întinse unul din brațele sale deasupra capului meu și-și sprijini palma de ușa dulapului ca să își apropie și mai mult fața de a mea. Pe buze îi juca un zâmbet sexi, iar mie îmi era foarte greu să îi ignor buzele pline.

– Crezi că ești suficient de puternică să te pui cu mine?

Șoapta lui ușoară, liniștitoare, îmi mângâie fața. Dacă nu erau cuvintele pe care le rostise, tonul m-ar fi putut liniști... cred.

Ar fi trebuit să mă mișc de acolo, dar voiam să par sigură pe mine, să rămân tare pe poziții. Puteam să dau înapoi în aceeași măsură în care primeam. Cel puțin așa credeam.

– Să vedem ce poți!

Privirea mea încremenită o întâlni pe a lui, în timp ce amenințarea mea ieși scrâșnită printre dinți.

– Tatum Brandt!

Trezită brusc din transa ciudată pe care o crease Jared, mi-am ridicat ochii cât să văd că doamna antrenor, împreună cu jumătate din echipă, ne priveau din celălalt capăt al vestiarului.

– Doamnă antrenor!

Știam că trebuia să spun ceva, însă nu îmi găseam cuvintele.

Groaza prinse rădăcini în creierul meu, iar eu îi căzusem ostatică încercând să găsesc explicații. Jared era aplecat spre mine, făcând să pară că eram tare intimi. Nu avea cum să arate bine. Câteva fete scoaseră telefoanele mobile, iar eu m-am ghemuit de teamă la sunetul fotografiilor care se făceau. Nu!

La naiba!

– Sunt alte locuri în care voi doi să faceți asta!

Doamna antrenor vorbi cu mine, dar apoi se uită spre Jared.

– Domnule Trent? Pleacă!

Vorbi printre dinți, iar fetele care o înconjurau chicoteau cu mâinile la gură. Nimeni nu privea în altă parte.

Jared mă îmbrânci afișând un zâmbet superior în timp ce părăsea vestiarul, făcând cu ochiul unor fete care salivau.

Realitatea crudă mă izbi și am făcut ochii mari. Plănuise totul.

– Doamnă antrenor, am deschis gura să spun ceva și am tras prosopul strâns pe mine.

– Fetelor, mă întrerupse doamna antrenor. Mergeți acasă. Ne vedem miercuri. Tate, ne vedem în biroul meu înainte să pleci, îmbracă-te.

– Da, doamnă.

Îmi simțeam pulsul cum tuna în urechi. Nu mai avusesem până atunci probleme. Nu la școală. M-am îmbrăcat repede și mi-am strâns repede părul umed într-un coc înainte să-mi târăsc fundul în biroul doamnei antrenor. Trecuseră doar câteva minute, dar eram sigură că acele fotografii erau deja pe internet. Mi-am șters transpirația de pe frunte și am simțit un gust amar.

Jared se coborâse mult de data aceasta, chiar foarte mult. Mă întorsesem acasă pregătită pentru încă un an de necazuri noi și situații jenante, dar mi se tăiară picioarele când mi-am amintit cum s-a văzut schimbul nostru de replici. Zvonurile trecute rămăseseră doar zvonuri, însă acum existau dovezi și martori ai întâlnirii dintre noi doi.

Mâine, jumătate din elevii din școală vor avea, fiecare, propria versiune despre ce se vedea în acele fotografii. Cu mai mult noroc, povestea ar fi că mă aruncasem eu în brațele lui. Cu mai puțin noroc, zvonurile aveau să fie mult mai sordide.

Am văzut-o pe Jess ieșind din biroul doamnei antrenor tocmai când eu mă îndreptam într-acolo.

– Hei, mă opri ea. Am vorbit cu doamna antrenor. I-am spus că Jared te-a luat prin surprindere și... că nu îl chemase nimeni acolo. Îmi pare rău că te-am abandonat.

– Mulțumesc.

Am fost copleșită de un val de relaxare. Cel puțin fundul meu era la adăpost de furia antrenoarei.

– Cu plăcere. Te rog, însă, să nu mai spui la nimeni că ți-am pus o vorbă bună. Nu va da bine dacă oamenii află că i-am făcut probleme lui Jared, explică Jess.

– Te temi de el?

Jared se bucura de multă influență în școală.

– Nu. Jared e în ordine. Poate fi un ticălos dacă e provocat, dar nu a fost problema mea. Ca să fiu sinceră, se pare că tu ești singura pe care vrea să o pună la pământ, vorbind metaforic, bineînțeles.

– Da, păi ce să spun. Mare noroc pe capul meu.

- Jared e o persoană importantă pe aici, așa că nu am de gând să-mi pun colegii în cap pentru că l-am abandonat într-un mod dezonorabil.

Ridică din sprâncene așteptând parcă o confirmare că am înțeles ce voia să spună.

Am dat din cap, întrebându-mă ce naiba făcuse Jared ca să merite loialitatea cuiva.

CAPITOLUL 7

Interesul tuturor față de mine devenea tot mai incomod în zilele ce urmau.

Unii auziseră că Jared și cu mine făcuserăm sex în vestiar. Alții credeau că îl invitaseam acolo, în încercarea de a-l seduce. Mai erau câțiva de părere că venise să mă amenințe după episodul cu Madoc. Indiferent de ce variantă se lipiseră, un lucru era cert: aveam parte de mult mai multe priviri și auzeam mult mai multe șoapte spuse pe la spatele meu.

- Hei, Tate. Doar ți-o tragi prin vestiare sau faci și sex oral?

Hannah Forrest, regina fetelor rele strigă din spatele meu, în timp ce mă îndreptam spre sala unde țineam ora de matematică. Dronele ei râdeau împreună cu ea.

M-am răsuцит ca să fiu față în față cu ele și am spus ținând mâna pe inimă:

- Și să vă iau vouă pâinea de la gură?

Am zăbovit ca să savurez fețele lor perplexe, înainte să mă răsucesc pe călcâie și să o iau din loc spre sala de clasă.

Dispărând după colț, mă amuzam la ecoul invectivelor pe care ea și grupul ei mi le adresau. Mi s-a mai spus ticăloasă și până atunci și nu m-a durut cum mă durea faptul că de data aceasta mi se spunea târâtură. Să fii o ticăloasă ar putea fi o tehnică de supraviețuire. Ești respectată. Însă nu e nimic onorabil în faptul că oamenii te cred o târâtură.

Nu credeam ca Jared să fi primit vreo pedeapsă pentru că fusese prins în vestiarul fetelor, deoarece îl vedeam la școală în fiecare zi. Nu se uita la mine și nu părea să-l intereseze că eram pe acolo, deși aveam chiar și un curs împreună. Aveam suficiente credite la

franceză și am putut să mă transfer de la un curs de calculatoare de după-masă la un curs de Teme în cinematografie și literatură, fără să știu că și el mergea la același curs. Opționalul urma să fie un curs lejer, cu vizionare de filme și multă lectură.

– Tate, ai un pix în plus, pe care l-aș putea împrumuta? întrebă Ben Jamison, în timp ce ne așezam la cursul de Teme.

Din fericire, el continua să se poarte prietenește și respectuos la cursurile de franceză, în ciuda bârfelor, iar eu eram fericită că cineva îmi mai distrăgea atenția de la Jared.

– Ăăă, am întins mâna în geanta poștaş și am început să caut. Cred că da. Poftim!

Ben mă răsplăti cu un zâmbet strălucitor, care îi scotea în evidență părul blond închis și ochii verzi. Degetele ni se atinseră, iar eu m-am retras repede, scăpând pixul pe jos, înainte ca el să îl apuce.

Nu știu de ce mă ferisem atât de repede, dar simțisem privirea lui Jared trecând fugară pe spatele meu.

– Stai liniștită, l-am luat eu.

Mă opri înainte ca eu să mă aplec și să îl ridic.

– Totuși, nu mă lăsa să plec cu el la sfârșitul orei.

– Păstrează-l, am spus fluturându-mi mâna prin aer. Am destule. Oricum eu scriu mai mult cu creionul. E o necesitate, mai ales la cursurile mele de științe și de matematică. Mai ales că vorbim despre mine... multe ștersături!

Încercam să fiu modestă, dar totul ieși ca o diaree verbală.

– Ah, da. Uitasem că te interesează chestiile astea.

Probabil că nu uitase. Mai mult ca sigur habar nu avusese. Nările începură să îmi freamete când mi-am reamintit tot răul făcut de Jared. El fusese motivul pentru care niciun băiat nu fusese vreodată interesat de mine.

– Eu încerc să intru la Columbia în anul pregătitor pentru medicină. Tu unde vrei să mergi? am întreat.

Speram să nu pară că mă laudam, însă nu mă simțeam timidă în preajma lui Ben. Familia lui deținea un ziar, iar bunicul lui era judecător. Cu siguranță și el urmărea să intre la o școală de prim rang, una din Ivy League.

– Trimit și eu scrisori de intenție în câteva locuri. Nu am cap de matematică sau de științe, așa că merg pe afaceri.

– Atunci sper că îți place totuși matematica. Afacerile înseamnă, de fapt, științe economice, știi? l-am lămurit eu.

Făcu ochii mari, iar eu mi-am dat seama că habar nu avea.

– Aha, da. Părea încurcat, însă își reveni rapid. Categorical. Atâta timp cât nu e prea multă.

Zâmbi agitat, pe când eu am înregistram un chicotit înfundat în spatele meu.

– Așadar, am încercat eu să schimb subiectul, am înțeles că ești în comitetul de organizare al balului anual, nu-i așa?

– Da. Vii?

Ben părea nerăbdător.

– Vom vedea. Ați angajat formație sau va fi un DJ?

Formație. Formație. Formație.

– Ar fi fost frumos să avem o formație, dar aceasta cântă un singur stil muzical și va fi greu să mulțumești pe toată lumea. Vom avea un DJ. Cred că așa a decis toată lumea. Va întreține atmosfera cu diferite stiluri: pop, country...

Zâmbi, după care tăcu, iar eu mă străduiam să păstrez o față veselă.

– Ah... pop și country, n-ai cum să dai greș cu ele!

Am bătut în retragere, auzind un al chicot înfundat în spatele meu, de data aceasta mai tare. Fără să-l mai ignor de această dată, cum făcusem înainte, m-am uitat în spate spre Jared care ținea ochii în jos și se juca la telefon. Însă am văzut cum colțurile gurii i se ridicară și am știut că amuzamentul său mocnit era provocat de conversația mea cu Ben.

Ticălosul.

Jared știa că uram muzica country și nu toleram nici muzica pop. Ca și el de altfel.

– Deci îți place muzica pop și country, mi-am concentrat din nou atenția asupra lui Ben.

Te rog, spune *nu*. Te rog, spune *nu*.

– Mai mult country.

Ah. Mai rău.

Matematică și științe? Negativ. Gusturi în muzică? Negativ. Bine. Hai să mai fac un efort și să încerc să găesc măcar un lucru pe care aș putea să-l am în comun cu tipul lângă care voi sta la două cursuri semestrul acesta. Profesorul avea să vină curând.

– Știi, am înțeles că semestrul acesta ne vom uita la *Al șaselea simț*. L-ai văzut?

Telefonul îmi sună, avertizându-mă că primisem un mesaj, însă l-am pus pe silențios și apoi în geantă.

– Oh, da. Deși acum mult timp. Nu l-am înțeles. Nu sunt un fan al genului de filme de mister și groază. Îmi plac comediele. Poate ne lasă să vedem *Borat*.

Ridică glumeț din sprâncene.

– Hei, Jamison? ciripi Jared din spatele nostru, pe un ton exagerat de politicos. Dacă îți place Bruce Willis, *Indestructibilul* este un film bun. Ar trebui să-l vezi... știi tu, dacă vrei să te răzgândești vreodată cu privire la filmele de mister și groază.

Banca mea deveni punctul de atracție al tuturor privirilor. Refuzam să mă întorc și să mă uit la Jared. Nu-mi găseam cuvintele deoarece mi-am dat seama că își amintise.

Ben se întoarce spre el și îi răspunde:

– Da. O să-mi amintesc. Mersi.

Se întoarce înapoi și îmi zâmbi.

Jared avea tupeu. Voia ca eu să știu că el își amintise că Bruce Willis era actorul meu preferat. Ne uitaserăm împreună la *Greu de ucis* când tata nu era acasă, deoarece nu mă lăsa să îl văd din cauza înjurăturilor prea multe din film. Jared știa prea multe despre mine, iar mie nu-mi plăcea deloc chestia asta. Nu avea niciun drept asupra mea, nici măcar asupra celei mai neînsemnate părțicele din mine.

– În ordine, elevi.

Doamna Penley ne atrase atenția asupra unui teanc de hârtii pe care le avea în mână.

– Pe lângă pachetul de informații pe care vi-l înmânez eu, Trevor vă va da modelul unei busole. Vă rog să vă scrieți numele sus de tot și lăsați libere locurile din dreptul punctelor cardinale nord, est, sud și vest.

Luarăm cu toții hârtiile, înghesuind detaliile pe lista doamnei Penley și urmând instrucțiunile referitoare la busolă. Faptul că

începusem ora cu o activitate, mă destinsese. Forța chinuitoare a privirii pe care o simțeam cum îmi sfredelește ceafa era cel puțin exasperantă.

– Bine.

Doamna Penley bătu din palme.

– Documentele pe care vi le-am dat conțin nume de filme în care apar monologuri importante. Deoarece am discutat deja despre monologuri și importanța lor în film și în literatură, aș dori să începeți și să căutați unele dintre ele pe internet. Mâine la oră vom discuta despre primul proiect al vostru, prezentarea unui monolog colegilor.

Prezentare individuală. Bleah! Interpretarea unui monolog. Dublu bleah!

– De asemenea, continuă domna Penley, veți fi rugați să formați perechi de lucru pentru diferitele discuții pe care le vom susține în acest an. Veți ști cu cine faceți pereche pe baza busolei. Aveți cinci minute ca să mergeți prin clasă și să vă căutați parteneri pentru nord, sud, est și vest. Colegii pe care îi alegeți să vă fie nordul, vă vor scrie și ei la nord, la rândul lor ș.a.m.d. Elementar, știu, dar de ajutor ca să ne asociem unii cu ceilalți.

Munca în echipă putea avea farmecul ei, din când în când, însă eu preferam să lucrez singură. Am strâmbat din nas numai la gândul că tot anul voi auzi constant împerecherea! Groaznic cuvânt.

– Porniți, strigă profesoara.

Scârțâitul scaunelor hârșâite pe podea răsună în încăpere. Luând la mine un creion și un pix, am pornit în căutarea unei persoane care nu avea încă pereche. În timp ce priveam în jur, ceilalți începură să-și scrie de zor reciproc numele, în timp ce eu nici măcar nu începusem.

Ben rânji și îmi făcu semn din cap. M-am îndreptat spre el și am făcut schimb de nume pentru est. Uităndu-mă pe alte foi și verificând care aveau încă spații libere, am reușit să fac rost de sud și vest, vorbind cu două fete.

Am nevoie de nord. Îmi cântam în gând în timp ce îmi căutam încă un partener. Aproape toată lumea se îndrepta grăbită spre locurile lor, deoarece cele cinci minute se apropiau de sfârșit. Mi-am

aruncat rapid privirea spre Jared, care nici nu cred că se ridicase de la locul lui. Probabil că toată lumea se repezise la el.

Aceasta era partea legată de școală pe care o uram. Sentimentul de gol în stomac îmi reaminti de toate momentele apăsătoare, de dinainte de plecarea în Franța, când mă simțisem lăsată pe dinafară, în școala generală totul fusese simplu. Aveam prieteni și nu mă simțeam singură în astfel de momente. Liceul mă făcuse mai puțin încrezătoare și introvertită.

Nu reușisem încă să îmi găsesc partener și eram din nou a treia roată la căruță. Sătulă de acest sentiment, mă hotărâsem să iau taurul de coarne după ce un an întreg, în Franța, fusesem acceptată fără rețineri de cei din jur.

– Doamnă Penley, îmi lipsește nordul. Este în ordine dacă mă alătur unei alte perechi ca să lucrăm în trei?

Râsete zguduitoare izbucniră în toată clasa, în timp ce alții își șușoteau în barbă. Știam că mi-o căutasem cu lumânarea.

– Hei, Tate! Fac eu ceva în trei cu tine. Busola mea arată întotdeauna nordul.

Nate Dietrich se bătea în piept în timp ce ceilalți râdeau.

Luându-mă prin surprindere, am ripostat.

– Mulțumesc, dar cred că mâna ta dreaptă ar putea deveni geloasă.

Clasa a erupt de-a dreptul în chiote de apreciere.

Doar de atât fusese nevoie. Mulțumită unor chițăieli imature, am fost în stare să recâștig puțin respect din partea colegilor mei. Cine ar fi știut. Mândria mă copleși, așa că am trimis tuturor un zâmbet printre dinți.

– Are cineva nevoie de un nord?

Doamna Penley întrerupse aluziile răutăcioase înainte ca Nate să replice ceva.

Toată lumea era așezată pe scaun, ceea ce însemna că fiecare avea deja parteneri. Eram atentă la doamna Penley așteptând să-mi spună să colaborez cu una dintre perechile gata alcătuite.

– Poate să fie nordul meu.

Vocea formidabilă a lui Jared parcă mă lovi din spate, dându-mi fiori.

Profesoara mă privea, așteptând să răspund. Nu-mi venea să cred. De ce nu își urnise fundul să-și găsească un partener pentru nord ca toată lumea?

– Ei bine, Tate? Dă-i bătaie, mă împinse de la spate doamna Penley.

Răsucindu-mă pe călcâie, m-am întors la locul meu mai mult de nevoie decât de voie, fără să mă uit măcar în direcția nordului meu și am tăiat de-a dreptul literele din numele lui Jared pe foaia de hârtie... și, din greșeală cred, și pe bancă.

CAPITOLUL 8

– Și când spunei că ajungi acasă?

Tema la algebră era gata, iar manualul de Administrație se legăna în poala mea în timp ce vorbeam cu tatăl meu pe camera web a computerului.

– Sigur ajung pe douăzeci și doi.

Mai erau totuși încă trei luni până atunci. Sosirea acasă a tatălui meu va fi sărbătorită. Mă simțeam foarte singură când nu era lângă mine să povestim zi de zi, iar de când murise mama de cancer, casa părea și mai goală fără el. Petreceam timpul cu K.C, dar ea avea prieten. Ușor, îmi făceam și eu prieteni la școală, în ciuda ultimei lovituri primite de reputația mea din partea lui Jared, dar am decis să nu ies cu prietenii în acest weekend și să stau să mă pregătesc pentru Olimpiada de Științe. Încă nici nu mă hotărâsem asupra temei de cercetare.

– Abia aștept. E nevoie aici de un bucătar care știe ce face, am ciripit ridicând cana în care aveam supă de roșii la plic.

În ciuda faptului că nu era o cină consistentă, căldura în cascade îmi inunda corpul. Membrele mele încă se adaptau la eforturile pe care le făceam în timpul antrenamentelor pentru cros.

– Sper că aceea nu e cina ta, nu-i așa?

– Ba da, am spus eu mai mult ca un mda.

– Și unde sunt legumele, cerealele și lactatele?

Of, iar o luăm de la capăt.

– Roșiile din supă sunt legumele, e și lapte în supă, iar dacă te face fericit, îmi fac și niște cașcaval pane.

Aerul meu jucăuș îi spunea parcă tatălui meu: *Vezi, sunt mai deșteaptă decât par!*

– De fapt, roșiile sunt fructe, îmi răspunse tata sec, doborându-mă de pe pedestal.

Râzând, am pus cana jos și am luat un creion ca să scriu în continuare pe ciornă eseul despre Henry Kissinger, stabilit ca temă pentru acasă.

– Nicio grijă, tată. Mănânc bine. Am avut chef de supă în seara asta.

– Bine. Nu mai zic nimic. Îmi fac doar griji pentru tine. Mi-ai moștenit obiceiurile culinare. Mama ar fi înnebunit dacă ar fi văzut ce te las să mănânci.

Tata se încruntă. Știam că și lui îi lipsește mama, parcă mai mult ca oricând. Amândurora ne lipsea.

După puțin timp, continuă:

– Ai plătit facturile pe luna august, nu-i așa? Și ai suficienți bani în cont, da?

– Nu mi-am spulberat toți banii într-o săptămâna. Totul este sub control.

Făcea asta de câte ori vorbeam. Aveam acces liber la banii din asigurarea de viață a mamei mele, iar el tot mă mai întreba dacă îmi ajungeau banii. De parcă aş lua-o razna și aş începe să cheltuiesc din banii aceia pe la spatele lui, iar el știa că nu eram în stare să fac așa ceva. Poate se gândea că făcea ce putea mai bine de la atâta depărtare.

Telefonul bâzâi, semnalând că primisem un mesaj, așa că l-am luat de pe măsura de la marginea patului.

Ajung în 5.

– Of, tati? Am uitat că vine K.C. pe aici. Te superi dacă închid?

– Nicio problemă, dar mâine voi pleca pentru o zi sau două. Merg cu trenul în orașul Nürnberg și vreau să ne auzim dimineață, înainte de plecare, să vorbim despre proiectul tău pentru Olimpiada de Științe.

Of, la naiba. Nu pregătisem încă nimic, deoarece nici măcar nu mă hotărâsem ce proiect voiam să fac.

– Bine, tati, am mormăit, lăsând acest subiect pe a doua zi. Mă suni la șapte?

– Vorbim atunci mâine, scumpo. Pa.

Și închise.

Am închis și eu laptopul și am aruncat cartea pe pat, după care m-am îndreptat spre glasvand și am deschis ușile larg. Cursurile din săptămâna aceea se încheiaseră de trei ore, dar soarele învăluia încă în lumină incandescentă tot cartierul. Frunzele din arțarul de afară fremătau în adierea delicată a vântului și câțiva nori stăteau presărați pe cer.

M-am răsucit și mi-am schimbat hainele cu care fusesem la școală cu o pereche de pantaloni de pijama scurți și cadrilați și un tricou alb cu gri în raglan. Am oftat teatral. Bineînțeles că eram în pijama seara la șase, într-o zi de vineri.

Jos, soneria sună prelung, iar eu m-am dus să deschid fără să mă grăbesc prea tare.

– Salut, răsuflă K.C. cu brațele încărcate.

Ce naiba? Trebuia să-mi aranjeze părul nu să-mi facă o schimbare completă de înfățișare.

Ochii mi se umeziră de la parfumul pe care îl purta.

– Cu ce te-ai dat?

– Oh, e nou. Se numește *Secret*. Îți place?

– Nemaipomenit.

Doar să nu mi-l împrumuți.

– Să mergem sus la tine în cameră. Vreau să am acces la baie cât timp facem asta.

K.C. insistase să vină și să-mi facă la păr un tratament cu miere de care citise ea în *Ziua Femeii*. Se presupunea că hrănește părul degradat de soare, ceea ce, din punctul ei de vedere era deja o amenințare cu atâtea ieșiri în aer liber pe care le făcusem în vara aceea și cu antrenamentele în aer liber pentru cros.

Foarte bine. Nu prea îmi păsa. Din punctul meu de vedere, nu era nimic în neregulă cu părul meu, dar voiam să mai povestim după săptămâna încărcată pe care o avusesem la școală.

– Pot să pun scaunul la geam? Vine de afară o adiere plăcută.

Urma să se facă multă mizerie cu toată mierea aceea, însă pe jos în cameră mă laudam cu un parchet de culoare închisă, așa că se curăța totul rapid.

– Da, sigur. Doar desfă-ți părul din coadă și perie-l.

Îmi dădu o perie, iar eu m-am așezat în dreptul ușilor, gata să mă bucur de liniștea serii.

– Voi pune în miere puțin ulei de măsline, ca să o mai fluidizez, și puțin gălbenuș de ou pentru proteine.

– Sigur, cum zici, am acceptat eu.

În timp ce ea amesteca ingredientele și îmi aduse un prosop ca să nu îmi murdăresc hainele, l-am văzut pe Jared care scotea mașina cu spatele din garaj. Brusc, am simțit fluturi în stomac și mi-am dat seama că dinții mi se încleștară de parcă erau dați cu clei.

Tricoul negru i se ridică ușor la spate când coborî din mașină și își trase gluga pe cap. Luă un prosop din buzunarul din spate al pantalonilor cu care desfăcu ceva aflat sub capotă.

– Să înțeleg că îți place ce vezi?

Vocea lui K.C. mă făcu să tresar deoarece nu mă așteptasem să fie lângă mine. Mi-am mutat rapid privirea în pământ.

– Lasă-mă în pace, am bâiguit.

– Nu-i nimic. Arată bine pentru un ticălos.

Începu să-mi umezească părul cu o sticlă de apă, în timp ce-și trecea degetele prin firele ude de păr.

– Și totuși rămâne un ticălos, am încercat să schimb subiectul. Așadar, cât e de grav? Mă refer la bârfa de la școală?

Nu mă apropiasem nici de Facebook sau de Twitter și nici de blogul secret al echipei de majorete.

Nu aș fi făcut altceva decât să sar în primul avion spre Franța sau să vreau să omor pe cineva, dacă aș fi văzut pozele cu mine în prosop pe care le văzuse, probabil, toată lumea din oraș.

K.C. dădu din umeri:

– S-au cam domolit lucrurile. Se mai povestește pe ici pe colo despre întâmplare, dar i-a cam trecut momentul. Ți-am spus doar, nicio farsă și niciun zvon nu îți va mai ține pe tipi departe de tine anul acesta. Și cu tratamentul acesta de păr, vei arăta absolut fabulos.

Nu îi puteam vedea fața, dar eram sigură că râdea de mine. *Absolut fabulos* era o emisiune britanică de televiziune, pe care noi o urmărisem pe *Comedy Central* în urmă cu două veri.

Mă bătea gândul să îi spun lui K.C. despre lucrurile pe care mi le spusese Madoc la petrecerea lui Jared legate de sabotarea

întâlnirilor și de zvonuri. Dar tot acel spectacol de care nu scăpasem în niciun an, mă făcea să mă simt stânjenită. Nu mă interesa să fiu genul de prietenă care avea tot timpul probleme, așa că mă purtam ca și cum totul mă afecta mai puțin decât în realitate.

În timp ce ea începu să întindă cu pensula amestecul siropos ca melasa pe părul meu, ochii mi se îndreptară spre Jared, care își trăgea acum tricoul peste cap. Brațele lui bine lucrate căzură în dizgrație în momentul în care se întoarse și i-am văzut pieptul care părea sculptat cu dalta. Gura mi se uscă, iar din corp fiorii reci țâșneau precum săgețile.

Era de la adierea vântului. Categorie, de la adierea vântului.

– Aha, și te bucuri de priveliștea asta în fiecare zi?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu, sunt nevoită să mă uit la așa ceva în fiecare zi. Și tu de partea cui ești, până la urmă?

Văicăreala mea se dorea o glumă, dar nu eram sigură că reușise.

– Băiatul acela nu trebuie să-mi vorbească pentru a-l privi. Mă mulțumesc să mă uit de la distanță.

– Tu ești cu Liam, îți amintești?

Mă deranja că tânjea după Jared, chiar și dacă era doar în glumă. Era frumos, dar nu era nevoie să se facă atâta caz despre asta. Doar avea o personalitate care lăsa de dorit.

– Apropo, cum vă mai merge ție și lui Liam?

Nu-l mai văzusem decât în trecere de când începuse școala.

– Ah, suntem bine. Și-a pregătit mașina Camaro pentru circuitul Loop și a început să stea mult timp pe acolo. Am fost și eu o dată, dar e cam plicticos să stau agățată de brațul lui în timp ce el vorbește despre mașini toată noaptea. Nici măcar nu a participat la vreo întrecere încă. Se pare că ar fi o listă de așteptare și, chiar și așa, întâi participă mașinile tunate, deoarece, pe ele vor să le vadă spectatorii.

Nu mi-a plăcut faptul că simțeam nevoia să întreb, însă vorbele ieșiră de la sine.

– Și cum se descurcă Ticălosul?

De ce trebuia să știu eu chestia asta?

- Jared? Este unul dintre cei care nu trebuie să aștepte. De fapt, participă la întreceri când are chef. Liam spune că merge acolo ori vinerea, ori sâmbăta seara, dar nu în amândouă zilele.

- Petreci destul timp cu Liam?

Observasem o schimbare de ton și atitudine când adusesem vorba despre el.

Ridică din umeri.

- Mă simt prost pentru că ar trebui să fiu mai interesată de hobby-urile lui. Doar că dacă nu participă la întrecere parcă sunt o momâie care stă lângă el. Nu știu prea multe lucruri despre piloți și cursele de mașini.

- Atunci poate că ar trebui să mergi din când în când? Mai strângi din dinți din când în când de dragul lui, am sugerat în timp ce greutatea din capul meu creștea odată cu cantitatea de miere aplicată.

- Nu știu. K.C. mă ocoli, se îndreptă spre ușă și privi cu atenție afară. Mă gândeam să vin mai des pe la tine pe-acasă.

Am lovit-o în glumă cu piciorul.

- Mmm... îl devora pe Jared din priviri în timp ce se întorcea la părul meu. Nu-mi place să spun asta, dar mă întreb cum ar fi să fii cu el.

- K.C! Oprește-te! Ești prietena mea! am certat-o cu asprime.

- Îmi pare rău, bine? Doar că nu a fost chiar atât de antipatic cât timp ai fost plecată. Sincer. Nu a mai stârnit iadul așa cum obișnuia să o facă înainte de plecarea ta.

- Ce vrei să spui?

- Nu știu. Nici măcar nu știu dacă avea legătură cu tine. A părut cu toane o perioadă, dar i-a trecut. Am apucat să-l văd cu alți ochi, atâta tot. Înainte nu era vorba decât despre cum se purta cu tine – și se purta oribil – se grăbi să adauge. După ce ai plecat însă, părea diferit. Mai uman.

Ideea că Jared cel din prezent ar putea fi mai uman îmi depășea puterea de înțelegere. Era un om ambițios, sigur pe el și caustic. Era singura latură pe care i-o văzusem de când aveam paisprezece ani. Nu-l mai văzusem fericit de ani de zile și mă gândisem că avea să fie mai vesel ca o zi de primăvară când avea să scape de mine un an de zile.

Dar de ce fusese indispus după ce am plecat? Nu avea niciun sens.

Nu era în stare să se distreze fără jucăria lui de dentiție?

Of, sărăcuțul de el.

CAPITOLUL 9

– Aah!

Am lăsat să-mi scape un geamăt din fundul gâtului în timp ce mă holbam la tavanul aprins de farurile unui alt invitat în casa de alături.

Era trecut de unu dimineața și bombardamentul zgomotelor de la petrecerea de alături nu contenea. Perna cu care îmi astupasem amândouă urechile ca să înăbuș sunetele nu ajutase. Trimiterea unui mesaj lui K.C. care să îi scrie lui Liam care, la rândul lui, să îi scrie lui Jared nu ajutase. Apelul la poliție și înaintarea unei plângeri nu ajutase.

Dacă nu erau muzica tare sau sosirile și plecările constante ale invitaților cu mașini tari cu nenorocitele lor de țevi de eșapament, erau țipetele și râsetele care veneau dinspre curtea lui Jared. Îmi plăcea muzica tare, însă o petrecere în mijlocul nopții care ținea treaz un cartier ar trebui oprită.

Aruncând păturile de pe mine, am sărit din pat și m-am îndreptat spre glasvand. În toată casa lui era lumină, iar dinăuntru răzbătea zgomotul forfotei și al animației continue. Unii se împiedicau prin curtea din față, împânzită de paharele Solo Cup, alții fumau în curtea din spate sau făceau o baie fierbinte.

E atât de nesimțit! Mâinile mi se înfipseră în șold, mai cu putere decât de obicei. Ce fel de persoană este aceea care nu are pic de respect pentru alții? Cred că ticălosul preocupat de propria persoană care locuia lângă mine. Urma să am discuția video cu tatăl meu în șase ore și nu aveam de gând să rămân trează toată noaptea doar pentru că ei aveau chef să se îmbete și să se drogheze.

Fir-ar! Mi-am luat converșii mov și bluza neagră cu glugă și am coborât scările.

Am deschis ușa din bucătărie care dădea spre garaj și m-am îndreptat spre bancul de lucru al tatălui meu, la fel de organizat cum l-am lăsat.

Am luat cel mai mare clește de tăiat sârmă din sertarul de jos al trusei de unelte și l-am ascuns în mânăca dreaptă. Cu mâna liberă am deschis un alt sertar de unde am ales un lacăt din cele trei pe care le aveam în plus. L-am pus în buzunarul de la bluza sport cu glugă și am ieșit.

Am mers pe după colțul casei mele, spre partea din spate, în timp ce inima îmi bătea tot mai tare cu fiecare pas. După ce am găsit gaura pe care o făcusem în gardul viu cu mulți ani în urmă, am dat la o parte frunzișul proaspăt crescut și m-am strecurat prin el. În timp ce o luasem înspre dreapta și mergeam în continuare, îmi auzeam pe petrecăreții din curtea din spate, de cealaltă parte a gardului viu. Eram la doar un metru și jumătate de ei, dar nu puteam să mă vadă.

Și curtea lui Jared, la fel ca a mea, era înconjurată de garduri pe margini și de un gard viu, înalt, în spate. Când am ajuns la gardul din cealaltă parte a casei, mi-am vârât mâna în peria deasă de frunziș. Am încercat să dau la o parte ramurile cât am putut de mult, însă lăstarii mă zgâriară și mă înțepară în timp ce îmi căutam tremurând o cale de trecere.

Petrecerea se întetea și parcă erau sute de oameni acolo. Ceea ce voiam să fac trebuia să se petreacă repede.

Uitându-mă bine în jur ca să fiu sigură că sosirea mea trecuse neobservată, m-am deplasat ușor spre partea casei lui Jared unde erau circuitele electrice. În copilărie petrecusem acolo suficient timp cât să fiu acum în stare să găsesc locul pe întuneric. Am scos cleștele de tăiat sârmă din mânăca mea subțire și am apăsat ambele brațe cât am putut de tare ca să sparg lacătul de la panoul electric. Cum l-am băgat în buzunar, am deschis ușa tabloului și am început să apăs întrerupătoarele.

Am încercat să nu bag de seamă ce se petrecea prin casă, oprirea bruscă a muzicii și a luminilor, cacofonia creată de exclamațiile *Ce naiba s-a întâmplat?* care se auzeau de peste tot. Am decuplat toate întrerupătoarele, am scos lacătul cel nou din buzunar și l-am pus la tabloul electric.

Jared nu era prost. Imediat cum își va da seama că celelalte case au curent, avea să vină imediat să verifice panoul. Așa că am plecat de acolo. Repede.

Alergam cu picioarele moi ca de gelatină, m-am strecurat înapoi prin gardul viu și, brusc, am început să gâfâi. O picătură de transpirație îmi alunecă pe spate și mi-am dat seama că voiam să râd, să strig și să vărs în același timp. Nu știam exact ce lege încălcaseam, însă eram sigură că aș fi avut probleme dacă eram prinsă. Tălpile parcă îmi luaseră foc, iar genunchii au început să dea semne de slăbiciune.

Sentimentul de neliniște cauzat de faptul că aș putea fi prinsă mi-a ghidat mușchii tensionați înapoi prin tufiș și apoi în garaj. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet până la urechi. Îmi fusese frică să nu fiu prinsă, însă faptul că tocmai îi dădusem un șut metaforic în fund mă făcu să mă înfior de plăcere până în vârful degetelor.

Și după toată tărășenia asta nu mă mai simțeam deloc obosită. Doar al naibii de minunat.

M-am asigurat, din obișnuință, că ușile erau închise, am alergat în sus pe scări, sărindu-le din două în două. Am închis ușa la cameră și, cu luminile stinse, m-am dus la glasvand și m-am uitat atentă afară, în speranța că petrecerea se spărsese. Am scrutat și curtea din față și cea din spate și, din fericire, am văzut cum oamenii se îndreptau spre mașinile lor.

Am avut o strângere de inimă la gândul că poate nu era cea mai bună idee să pui pe drumuri, la volan, oameni care băuseră.

Am văzut tot mai mulți oameni care se îndreptau spre mașinile lor sau care porniseră pe jos spre casele lor. Singurul mod în care Jared putea să aibă din nou curent electric în casă era fie să taie lacătul, fie să cheme compania de curent electric.

În timp ce mă uitam prin curtea din față și apoi iar în curtea din spate, privirea mi-a fost atrasă de singura lumină pe care o vedeam. Jared stătea la geamul de la dormitorul său cu o lanternă în mână și cu ambele mâini proptite pe rama de sus a geamului.

Se uita fix la mine.

La naiba!

Pulsul o luă la sănătoasa și valuri de căldură mistuitoare îmi inundară corpul. Perdelele mele diafane de culoare neagră erau

trase, dar eu eram sigură că mă vedea. Capul îi era înclinat în direcția mea și părea calm... prea calm.

Aruncând de pe mine bluza cu glugă, m-am așezat în pat și am decis să neg totul dacă va veni la ușă. *Sau poate că nu ar trebui*, m-am gândit. Oricum, nu avea ce să facă. Poate voiam ca el să știe.

Am stat întinsă preț de două minute, rezistând tentației de a investiga ce se mai petrecea pe afară. Totuși, nu era greu să îți dai seama că petrecăreții se duceau spre casele lor, după sunetul motoarelor care umpleau văzduhul. Încântarea mă copleșise, dându-mi suficientă energie să mă ridic din pat și să încep să dansez.

Sunt grozavă! Sunt grozavă! îmi cântam mie însămi.

La mijlocul cântecului însă am înghețat și aproape că m-am sufocat din cauza sunetului de ușă trântită care răsună în toată casa.

În casa mea!

CAPITOLUL 10

– Ce Dumne... am început să tremur din toate încheieturile. Erau vibrațiile sau doar tremuram eu?

Am ieșit de-a bușilea de sub pături, am înhățat bâta de baseball de sub pat și am fugit din cameră. Nu aveam de gând să cobor pe scări, deși fusesem suficient de bătută în cap să las pistolul acolo. Trebuia doar să trag cu ochiul peste balustradă ca să văd dacă într-adevăr am auzit pe cineva intrând în casa mea.

Corpul mea reacționează imediat la imaginea lui Jared fără tricou, care, pe după colț, intră în hol și se repezi pe scări. Se vedea că era supărat și gata să omoare pe cineva după cum urca scările, câte două o dată. M-am întors ca fulgerul în camera mea, lăsând să-mi scape un scâncet în timp ce pornisem spre ușile de la glasvand în încercarea mea de a scăpa. Nu știam care era planul lui Jared sau dacă ar fi trebuit să-mi fie frică, dar îmi era. Tocmai intrase cu forța în casa mea, iar asta mă scotea din minți.

– Oh nu, nu vei face asta!

Jared intră glonț la mine în cameră, iar mânerul se lovi de perete, probabil lăsând urme.

Sub niciun chip nu mai puteam să mă fac la timp nevăzută prin ușile glasvandului. M-am întors ca să îl înfrunt față în față, ridicând bâta de baseball. Jared o smuci din mâinile mele înainte măcar ca eu să mă pregătesc să lovesc.

– Ieși de aici! Ai înnebunit?

Încercam să trec pe lângă el ca să ajung la ușa dormitorului, dar se puse în fața mea. Judecând după ce puteam citi pe fața lui, eram surprinsă că nu mă strangulase încă. Eram sigură însă că, în curând, va scoate lavă pe nări.

– Mi-ai tăiat curentul electric în casă!

Vedeam cum îi fremătau nările, așa cum se apropiase la câțiva centimetri de fața mea și se uita de sus la mine.

– Dovedește acest lucru!

În pieptul meu se dansa step. Ba nu, Paso Doble.

Își lăsă capul într-o parte, strângând din buze periculos.

– Cum ai intrat aici? Chem poliția!

Din nou, am spus în gând. Nu că fuseseră de mare folos mai devreme când îi chemasem în legătură cu zgomotul. Poate apar dacă sunt omorâtă?

– Am cheie.

Fiecare cuvânt era rostit încet și amenințător.

– Cum de ai tu cheia de la casa mea?

Nu eram sigură că mai puteam chema poliția dacă el avea cheie.

– Ai fost plecată cu tatăl tău în Europa toată vara, spuse pufăind. Cine crezi că v-a luat corespondența?

Jared ne-a luat corespondența? Îmi venea să râd. Ironia că făcuse ceva atât de obișnuit îmi liniști un pic bătăile inimii.

– Tatăl tău are încredere în mine, continuă el. Nu ar trebui.

Fălcile mi se încleștară. Tata și bunica nu știau foarte multe despre relația mea cu Jared. Dacă ar fi știut cât de mult se deteriorase, ar fi vorbit cu mama lui. Nu eram o persoană care să se văicărească și nici nu voiam să fiu salvată. Mă durea că Jared se purta frumos cu tata și monstruos cu mine.

– Ieși, am aruncat eu printre dinți.

Înaintă spre mine până când m-am trezit cu spatele lipit de glasvand.

- Ești o ticăloasă băgăcioasă, Tatum. Ține-ți fundul afurisit pe partea ta de gard.

- Faptul că ții treaz un cartier întreg îi irită pe oameni, m-am răstit la el.

Mi-am pus brațele peste piept în timp ce Jared mă încolți, sprijinindu-și ambele brațe de perete. Nu știam dacă era din cauza adrenalinei provocate de faptul că el era atât de aproape de mine, dar nervii mei erau la pământ. Ceva trebuia să se întâmple.

Priveam în orice direcție, dar nu în ochii lui. Tatuajul cu lanterna în flăcări de pe brațul său era doar în nuanțe de negru și gri. Mă întrebam ce putea să însemne. Abdomenul îi era încordat de atâta tensiune sau, cel puțin, eu speram să nu fie atât de rigid. Celălalt tatuaj de pe partea laterală a trunchiului erau, de fapt, niște litere de mână pe care nu le puteam descifra în lumina aceea. Pielea lui părea catifelată și....

Nu mai puteam respira încercând să ignor senzația de înfiorare din miezul firii mele. *E mai bine să îl privești în ochi.* Nu mai fuseserăm atât de aproape unul de celălalt de mult timp și, de când mă întorsesem, nimeriserăm nas în nas destul de des.

Cred că și Jared își dădu seama de același lucru, deoarece privirea i se aspri și respirația îi deveni mai șuierătoare. Privirea îi alunecă pe gâtul meu, în jos, spre cămășuța de noapte, iar ochii lui îmi ardeau pielea.

Trase aer adânc în piept și redeveni atent, iar expresia feței lui impasibilă.

- Nu se mai plânge nimeni. Așa că de ce nu taci și nu lași lucrurile în pace?

Se împinse înapoi din perete și se îndepărtă.

- Să lași cheia, am strigat obișnuită deja cu noua mea atitudine îndrăzneță.

- Știi, râse în barbă și se întoarse. Te-am subestimat. Nu ai plâns încă, nu-i așa?

- Din cauza zvonului pe care l-ai scornit săptămâna aceasta? Nicio șansă!

Vocea mea era calmă, însă abia îmi stăpâneam un zâmbet superior.

Confruntarea noastră mă făcea să mă simt bine, la fel și faptul că mi-am dat seama că ceva între noi *avea să crape* în cele din urmă, după cum prevăzuse K.C. Și uite. Jared și cu mine nu mai fuseserăm singuri în camera mea de trei ani. Era un progres. Bineînțeles că venise neinvitat, dar nu era acum să fiu cusurgie.

– Te rog. De parcă ar trebui să recurg la zvonuri. Amicele tale de la cros au făcut-o. Și pozele pe care le-au făcut, adăugă el. Fiecare a tras propriile concluzii.

Oftă și se apropie ușor de mine.

– Dar văd că te plictisesc. Cred că trebuie să-mi îmbunătățesc tehnica.

Ochii îi aruncau săgeți înveninate, iar piciorul meu zvâcnea de dorința de a-i trage un șut.

De ce nu voia să cedeze?

– Ce ți-am făcut?

Întrebarea, pe care o purtasem în mine ani de zile, ieși brusc purtată de vocea mea frântă.

– Nu știu de ce trebuie să crezi că ai făcut ceva. Te țineai scai de mine și mă săturasem, asta e tot.

– Nu e adevărat. Nu mă țineam scai după tine.

Zidurile mele de protecție începeau să se prăbușească. Îmi aminteam foarte bine istoria dintre noi, iar cuvintele lui mă făceau să doresc al naibii de tare să îl lovesc. Cum a putut să uite? Când eram copii și nu eram la școală, petreceam fiecare secundă împreună. Eram cei mai buni prieteni. Mă ținea în brațe când plângeam după mama și am învățat împreună să înotăm în lacul Geneva din Wisconsin.

– Ai venit la mine acasă tot atât de des cât am fost eu la tine acasă. Eram prieteni.

– Mda, visează în continuare.

Îmi aruncă în față toată istoria și prietenia noastră ca pe o palmă.

– Te urăsc, am strigat și am trăit sincer fiecare cuvânt.

– Bine, strigă el drept în fața mea, aproape doborându-mă. În sfârșit. Pentru că de multă vreme nu mai suport să te văd.

Își trânti palma de perete chiar lângă capul meu ceea ce mă făcu să tresar.

Cutremurându-mă, am strigat în sinea mea: *Ce se întâmplase cu noi?* Mă speriasse, însă reușisem să îi țin piept, spunându-mi că nu avea de gând să mă rănească, nu fizic. Doar știam asta, nu-i așa?

Mintea îmi striga să fug, să plec de lângă el. Nu vărsasem nicio lacrimă, din fericire, însă cuvintele lui mă făceau să mă sufoc.

Îl iubisem pe Jared, dar asta fusese cu mult timp în urmă, iar acum știam că *Jared al meu* nu mai exista.

Respirând adânc, i-am întâlnit privirea. Părea că o căuta pe a mea. Probabil ca să-mi vadă lacrimile. Să-l ia dracul!

Cu coada ochiului, am observat afară lumini intermitente și m-am întors ca să mă uit pe fereastră. Un zâmbet insolent îmi ridică ușor colțurile gurii.

– Ei, privește. Poliția. Mă întreb de ce oare au venit aici?

Nu se putea ca Jared să nu fi simțit insinuarea din tonul meu referitoare la motivul pentru care poliția era acolo și cine îi chemase. Am presupus că, în sfârșit, luaseră în seamă plângerea mea. M-am întors ca să văd ce față făcuse, iar furia lui mă încântă nespus. Arăta de parcă cineva se ușurase pe mașina lui.

Își ridică bărbia și își destinse fața.

– Îți promit că vei vărsa lacrimi amare până săptămâna viitoare.

Șoapta lui amenințătoare se răspândi în toată camera.

– Să lași cheia, am strigat în timp ce pleca.

CAPITOLUL 11

Duminică după-masă, stăteam la soare în curtea din spate ca să mă bronzez, când K.C. veni și se prăbuși într-un scaun de pe terasă.

– Liam m-a înșelat, începu ea să plângă.

Își ținea capul între mâini și se smiorcăia.

– Cum?

Un strigăt ascuțit se descătușă în timp ce mi-am săltat capul. M-am ridicat de pe burtă și m-am îndreptat spre ea.

– L-am văzut aseară complet absorbit de altă fată. Se pare că a fost în două luntre de ceva timp! Îți vine să crezi?

Își șterse lacrimile, dar curseră altele. Părul ei brunet și lung nu părea să fi fost pieptănat în ziua aceea. K.C. era întotdeauna elegantă și niciodată nu pleca de acasă fără coafură și machiaj

perfecte. Fața îi era plină de pete roșii așa că mi-am dat seama că plângea de ceva vreme. Probabil plânse toată noaptea.

– Ce ai văzut mai exact? am întrebat-o, mângâind-o în cercuri pe spate.

– Păi, încep să povestesc, ștergându-și lacrimile și respirând adânc, aseară am fost la Loop și el era acolo. Jared spunea că urma să concureze aseară, așa că mi-am zis să îi fac o surpriză...

– Așteaptă, ce ai spus? Jared?

Nedumerită, am întrerupt-o.

– Despre ce vorbești? Ai vorbit cu el?

Nu-l mai văzusem pe Jared de două zile. Iar el și K.C. nu erau nici pe departe amici. Ce dracu?

– Da... nu, răspunse vag. M-am întâlnit ieri cu el, la muncă. Eram la cinematograful, iar el venise să vadă un film. Mi-a spus în treacăt că Liam voia să-și încerce norocul într-o cursă și că ar fi bucuros să mă conducă.

Ah! Chiar era atât de proastă?

– Nu ți s-a părut cusută cu ață albă?

– Tate, ce vrei să spui?

K.C. mă privi încurcată în timp ce își ștergea nasul cu un șervețel pe care și-l luase din poșetă. Instantaneu m-am simțit prost pentru că schimbasesm subiectul discuției din Liam în Jared. Însă nu mă puteam abține.

– Jared, băiatul drăguț, se oferă să te ducă să îi fad o surpriză iubitelui tău, pe care, cât se poate de convenabil, îl surprinzi că te înșeală. K.C., Jared știa ce are Liam de gând.

Eram convinsă că exista un cod al băieților care spunea să nu le creezi probleme cu iubitele. Așa că de ce făcuse Jared așa ceva?

Încurcată și agitată, K.C. aruncă șervețelul pe masă.

– Bine, însă asta nu schimbă faptul că Liam mi-a fost necredincios. Și ca să fiu sinceră, Jared a părut la fel de șocat ca mine. S-a purtat tare drăguț cu mine.

Bineînțeles că așa s-a purtat. Jared îi despărțise pe Liam și pe K.C., ceea ce era un lucru bun în lumina noilor descoperiri, însă ceea ce făcuse nu era sprijinit de bune intenții. Eram sigură că nu o făcuse ca să o protejeze pe K.C. Care era atunci motivul?

- Fie, am spus, dar de unde știi atunci că Liam te-a înșelat în mod frecvent? Ai vorbit cu el?

- Da, spuse ea aproape șoptit. Tocmai coborâsem din mașina lui Jared. Mă luase cu el, deoarece nu poți intra acolo decât cu invitație, și ne plimbam pe acolo, uitându-ne după Liam. L-am văzut sprijinindu-se de mașina lui cu o tipă care arăta tare sexy și care era îmbrăcată ca o ușuratică. Se sărutau și mâinile lui o pipăiau peste tot. Nu era chip să te înșeli.

Bărbia începu să-i tremure, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi, așa că am căutat în geanta ei încă un șervețel.

Ea povesti mai departe:

- Am început să vorbim despre ce se întâmplase, iar tipa mi-a aruncat direct în față că ei ieșeau împreună de câteva luni! Luni! Mi se face rău numai când mă gândesc. I-am dăruit virginitatea mea, iar acum trebuie să mă caut de boli venerice.

Continua să plângă, iar eu o țineam de mână în timp ce ea dădu drumul torentului de lacrimi.

Liam fusese întotdeauna respectuos cu mine, iar inima mea se frânse de durerea lui K.C. Ce cretin! Ieșiserăm împreună ani de zile și nu erau mulți în orașul acela pe care îi puteam numi prieteni. Acum nu mai reprezenta decât o persoană în plus în care nu puteai avea încredere. Nu mă pricepeam să evaluez natura umană, însă K.C. era expertă și uram faptul că fusese rănită. Fusese orbită cu desăvârșire.

Cu toate acestea, două lucruri erau cât se putea de clare: era posibil ca Jared să fi știut de o perioadă de timp că Liam călca strâmb, dar nu a intervenit până acum, iar despărțirea lui K.C. de Liam nu era decât un motiv în plus să se răzbune pe mine.

- Și acum, îmi pare rău că trebuie să pun o întrebare stupidă, dar cum a fost cursa? A câștigat Liam?

Probabil că nici nu a participat. Alt tertip al lui Jared ca să o facă să meargă la Loop.

- Am stat puțin, însă Jared a participat la cursă, nu Liam.

Exact ce spuneam.

- Cum așa? Ar fi fost frumos dacă ai fi văzut cum înghite praful de la mașinile care i-o luau înainte.

Încercam să par că vreau să dezgheț atmosfera, însă eu nu doream decât să mai aflu informații.

– Oh, se pare că nu era rândul lui să concureze aseară. Jared a înțeles greșit.

Dădu a lehamite din mână.

Înscenare. Categorical.

– Jared a spus însă că se va asigura că Liam e pe listă săptămâna viitoare și îl va învinge pentru mine.

K.C. râse ușor, ca și cum asta o făcea să se simtă mai bine.

– Vei fi în regulă?

Când ai șaptesprezece ani și pui punct unei relații care a durat doi ani, ai nevoie de mai mult timp ca să te vindeci.

– Sunt sigură că da... până la urmă. Jared a fost tare atent și m-a adus acasă mai devreme. Cred că s-a simțit prost din cauza celor întâmplute. Zău așa, Tate, chiar dacă știa, mi-a făcut o favoare.

Lăsându-se pe spate în scaun, mai scoase un șervețel.

K.C. a mai rămas la mine încă puțin. Am stat la soare, încercând să ne înveselim una pe cealaltă. Era clar că trebuia să se împace cu gândul că îi dăruise craiului virginitatea și doi ani din viața ei, iar eu avusesem o primă săptămână de școală mai puțin decât grozavă.

Liam o înșelase pe K.C. Încă nu îmi revenisem. Dacă era să vorbești despre longevitatea unei relații de liceu, atunci vorbeai despre K.C. și Liam. În acest caz, de ce mă preocupa rolul lui Jared în toată povestea? Era limpede că fata avea impresia că Jared fusese bine intenționat, dar eu știam că de fapt avea un plan. Oare mă va asculta dacă încercam să o abat de la părerea ei?

După ce K.C. plecă, m-am dus pe terasă ca să fac ordine și să ud florile. Gătită cu bikinii mei roșii pe care îi cumpărasem în Europa, dar pe care nu eram suficient de curajoasă să îi port decât în casă, am înșfăcat furtunul și am dat tare volumul boxelor de la iPod. Chalk Outline răsuna să-ți spargă urechile în timp ce pulverizam apă pe flori și pe tufișuri.

Soldurile și umerii mi se legănau, iar mintea îmi era pierdută în muzică.

Câțiva pomi fructiferi decorau zona terasei, împreună cu niște tufișuri, plante și flori diferite. Pavajul din bolovani și mirosul de trandafiri făceau din terasă o adevărată oază de liniște. De cele mai

multe ori, când era frumos afară, tata și cu mine mâncam acolo și deseori citeam în hamac. Temele nu intrau în discuție deoarece păsările, vântul și lătratul câinilor îmi distrăgeau prea mult atenția.

Că veni vorba de câini...

Un lătrat entuziast răzbătu prin acordurile muzicii, stârnindu-mi interesul. Se auzea din apropiere, de la casa din apropiere.

Zurliul!

Jared și cu mine îl găsiserăm pe nebunaticul acela mic, un Boston Terrier, când aveam doisprezece ani. Tatăl meu era mai mult plecat, bunica era alergică, așa că îl luase Jared acasă la el. Câinele era nebun de-a dreptul, dar adorabil. L-am botezat Zurliul. Puteam să jur că aștepta să vină mașini pe stradă ca să traverseze. Gâlceava cu câinii mai mari era o nimica toată și era în stare să sară la înălțimi uimitoare atunci când se entuziasma... ceea ce se întâmpla destul de des.

Am oprit apa și m-am îndreptat spre gardul care separa grădina lui Jared de a mea. Străduindu-mă să văd ceva prin spațiile înguste dintre scândurile de lemn, am simțit cum îmi tresaltă inima de bucurie când l-am văzut pe Zurliul din nou.

Își duse până la capăt programul *sari când latră*, caracteristic tuturor câinilor de talie mică, după care trecu la alergatul în trombă dintr-un capăt în celălalt al curții și apoi din nou la sărituri. Chiar dacă, practic, acum era câinele lui Jared, în inima mea, cățelușul acela era și al meu într-o anumită măsură.

Am găsit o gaură mică prin care să privesc, bine... să iscodesc. Jared intră în raza mea vizuală și eu am tresărit, amintindu-mi ultima noastră întâlnire. Începu să arunce bucățele mici de carne pe care Zurliul să le prindă. Câinele le hălea pe nemestecate și dădea nerăbdător din coadă ca să primească încă o îmbucătură. Câinele era jucăuș și bine îngrijit.

Jared îngenunche și îi oferi ultima bucățiță de carne din palmă. Zurliul se apropie și îi linse palma după ce hălăpăi micul răsfăț. Jared zâmbi și închise ochii în timp ce Zurliul, ridicat pe lăbuțele din spate, își lingea stăpânul pe față. Jared râdea, iar eu mi-am dat seama cât de mult trecuse de când îl văzusem cu adevărat fericit. Zâmbetul său îmi provoacă un gol în stomac, dar nu îmi puteam lua ochii de la el.

În timp ce inima mi se zbătea din cauza imaginii unui Jared care era cât se putea de uman, privirea mi-a fost atrasă brusc de spatele lui gol marcat de urme abia vizibile de cicatrice. Era bizar că nu le observasem în urmă cu două nopți, când fusese fără tricou la mine în cameră, dar lumina era slabă, așa că nu era de mirare că îmi scăpaseră. Erau creștături de bici, cam de doisprezece centimetri, împrăștiate la întâmplare pe spatele lui care, de altfel, era musculos și neted. Nu le avusese în copilărie. Am încercat să îmi amintesc dacă auzisem că ar fi fost rănit, însă nu îmi veni nimic în minte.

Exact în acel moment, violoncelele grele ale celor de la Apocalyptica începură să vibreze în boxe, iar Zurluiul își răsuci capul spre mine. Am înghețat până să decid să fac pași înapoi. Câinele începu să latre din nou, iar sunetul ghearelor care zgâriau gardul îmi făcea inima să bată mai repede. Zurluiul era înnebunit după muzica de violoncel heavy metal pe care o ascultam de ani de zile. După câte se părea, își amintise. Am luat furtunul de jos, însă l-am lăsat imediat din mână când am auzit cum se zgâlțâiau scândurile din lemn. M-am întors și am pufnit în râs când l-am văzut pe Zurlui cățărându-se pe una dintre scândurile care nu erau prinse bine și atacându-mă în viteză maximă.

– Hei, amice!

Am îngenuncheat și am prins cățelușul în brațe în timp ce el se zbuciuma tot de bucurie. Respirația lui întretăiată îmi încălzea fața și balele lui erau de-a dreptul scârboase. Cu toate acestea era fericit că mă vede, iar eu am zâmbit ușurată. Nu mă uitase.

Am înmărmurit însă când am auzit vocea lui Jared.

– Să vezi și să nu crezi, dacă nu este chiar aceea care strică petrecerile altora, care acum deranjează tot cartierul cu zgomotul făcut de ea.

Simțeam cum iau foc. Nu îl deranja muzica, ci eu.

Mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea sardonică. Ridicase din sprâncene, încercând să pară iritat, dar știam că nu mă provoca dacă nu îi provoca plăcere. Atârna peste gard, cățărât pe ceva ca să fie mai înalt.

Ticălosul. De ce aveam întotdeauna nevoie de o secundă sau două ca să îmi amintesc de ce îl uram?

Părul lui șaten și strălucitor era vraște.

Iubeam asta.

Ochii lui ca de ciocolată străluceau de atâta încredere și zburdălnicie.

Iubeam asta.

Brațele și pieptul tonifiate tocmai mă făcuseră să mă întreb cum ar fi să îi simt pielea.

Iubeam asta.

Mă făcuse să uit cât era de mizerabil.

Uram asta.

Clipind, mi-am îndreptat din nou atenția spre Zurliu și l-am mângâiat pe blana lui negru cu alb, cu mișcări lungi și liniștitoare.

– Ordonanța de respectare a liniștii publice în Shelburne Falls nu intră în vigoare decât după ora 10 seara, am clarificat uitându-mă la ceasul invizibil. Vezi? Mai e suficient timp până atunci.

Zurliul începu să-mi molfăie degetele în joacă, în timp ce eu am scuturat din cap, fiindu-mi peste puțină să înțeleg cum, după atâta timp, eram în stare să ne purtăm ca și cum nu se întâmplase nimic. După ce ne îndepărtasem unul de celălalt, nu am insistat să văd câinele. În ultimii ani, întâlnirile dintre mine și Zurliu se petrecuseră întâmplător, la fel ca și aceasta. Nu îl întâlnisem deloc de când mă întorsesem acasă și, chiar dacă nu ne văzuserăm de un an de zile, se purta de parcă ne jucaserăm împreună cu o zi înainte.

Jared stătea încă de cealaltă parte a gardului și ne privea tăcut. Nu-mi dădeam seama la ce se gândea, dar o parte din mine se întreba de ce nu încercase să-și ia imediat câinele înapoi. Până la urmă era chiar drăguț din partea lui că ne lăsa să ne vedem.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc stupid, deși încercasem. Afurisitul de câine era atât de fericit că mă vedea, încât pieptul mi se zguduia din cauza râsului meu interior. Nu avusesem un alt animal de companie în afară de Zurliu și, după atâta singurătate în ultimele două săptămâni, cred că aveam nevoie de puțină dragoste. Dacă atenția unui câine avea așa un efect asupra mea, nu-mi putea imagina cât aș fi putut fi de fericită să-l revăd pe tatăl meu când avea să se întoarcă acasă.

– Zurliule, vino! strigă Jared trezindu-mă brusc din reveria utopică. Orele de vizită s-au încheiat.

Fluieră și trase scândura pentru ca Zurliul să se poată strecura înapoi.

– Ai auzit? m-am îneecat, iar buzele începură să-mi tremure. Înapoi în celulă, micuțele.

L-am lăsat să mă lingă pe față și l-am bătut ușor pe spate înainte să îl îndepărtez ușor de mine. Jared fluieră încă o dată, iar Zurliul alergă înapoi prin gard.

– Jared, ești afară? strigă o femeie.

Jared se întoarse în direcția vocii, însă nu făcu niciun semn din cap și nici nu răspunse.

– Tate, tu ești dragă?

Katherine, mama lui Jared se urcă și ea pe ce stătuse Jared, ca să vadă peste gard.

– Bună ziua, doamnă Trent! am făcut cu mâna alene. Mă bucur să vă văd.

Mama lui arăta grozav. Avea părul șaten, lung până pe umeri și era îmbrăcată cu o bluză elegantă. Arăta cu mult mai bine decât ultima dată când o văzusem. Am bănuțit că se lăsase de băutură în ultimul an.

De-a lungul timpului, o văzusem deseori cu părul neîngrijit, prins în coadă, prea mahmură ca să o intereseze să facă un duș și cu tenul lipsit de strălucire datorită lipsei de îngrijire sănătoasă.

– Și eu mă bucur.

În ochi i se citea o blândețe nedisimulată.

– Și mă bucur să văd că voi doi vorbiți din nou.

Era clar că nu avea nici cea mai mică idee că mai aveam puțin și ne săream unul altuia la beregată. Părea că aveam ceva în comun cu Jared: ne-am ținut părinții departe de războiul nostru.

– De ce nu vii în vizită să mai povestim? Mi-ar plăcea să aflu ce-ai mai făcut și cum ți-a mers în ultimul an?

– Haide, nu acum!

Spre marea mea încântare, fața lui Jared se schimonosi de atâta dezgust.

– E o idee minunată, doamnă Trent. Stați să iau doar ceva pe mine.

Jared se plimbă cu ochii pe mine din cap până-n picioare, de parcă doar atunci și-a dat seama nu aveam pe mine decât bikinii.

Privirea lui zăbovi prea mult și totuși nu destul de mult făcând să mă înfior până în vârful degetelor de la picioare.

– Bine.

Jared oftă și se uită în altă parte.

– Oricum, eu am plecat.

Spunând asta, sări de pe ce stătea și dispăru în casă. Înainte ca eu să ajung în cameră să mă îmbrac, auzeam deja bubuitul motorului de la mașină și scârțâitul roților.

CAPITOLUL 12

– Așadar, de ce nu te-am văzut în cele două săptămâni de când sunt acasă? am întrebat-o pe Katherine după ce povestiserăm despre șederea mea în Franța și despre planurile pentru ultimul an de liceu.

Își mai turnă puțină cafea și spuse:

– Ce să spun, am întâlnit pe cineva acum câteva luni și am stat mai mult cu el.

Am ridicat din sprâncene din cauza surprizei și ea observase. Dădu din cap și zâmbi spăsit.

– Probabil că nu-ți place ce auzi, explică ea. Faptul că îl las pe Jared singur atâta timp. Cu slujba mea, școala și serviciul lui și toate celelalte activități ale lui, nu ne întâlnim foarte des. Cred că e mult mai fericit de unul singur...

Explicațiile de prisos și incapacitatea de a-și duce gândul până la capăt, spuneau mai mult decât orice altceva, cât de dezamăgită era de relația cu fiul ei. În plus, cu ce era el atât de ocupat de ea simțea că prezența sa acasă nu era necesară?

– Ce vrei să spui cu *celelalte activități ale lui*? am întrebat.

Ea se încruntă.

– Lucrează la garaj câteva zile pe săptămână, participă la curse și apoi mai are câteva îndatoriri. Abia dacă dă pe acasă și atunci este ca să doarmă. Dar sunt cu ochii pe el. Când am cumpărat telefoane noi pentru mine și pentru el, de Crăciun, am instalat pe al lui o aplicație GPS ca să știu întotdeauna unde se află.

Bine, nu pot spune că acest lucru e chiar atât de bizar.

– La ce îndatoriri te referi? am întrebat.

- Ah, spuse cu un zâmbet agitat. Aproximativ în perioada când ai plecat, lucrurile s-au cam deteriorat destul de mult. Jared pleca la orice oră din zi și din noapte. Câteodată nici nu venea acasă. Problema mea... cu băutura s-a agravat din cauză că mă neliniștea comportamentul lui Jared.

Se opri și ridică din umeri.

- Sau poate comportamentul său s-a degradat din cauza problemelor mele cu alcoolul. Nu știu. M-am internat la o clinică de dezintoxicare și am făcut tratament o lună de zile.

De când locuiam pe strada aceea, și sunt deja opt ani, mama lui Jared se confrunta cu problemele cu alcoolul. De cele mai multe ori era lucidă și era în stare să meargă la serviciu sau să se ocupe de Jared. Cu toate acestea, după ce se întorsese în vara aceea din vizită de la tatăl lui, acum trei ani, el se schimbase, iar ea își căuta tot mai des refugiu în băutura.

- A intrat în câteva încurcături, dar apoi și-a făcut ordine în viață. Trebuia să facem ceva, amândoi.

Ascultam în continuare și eram prea interesată, din păcate, de ocazia rară care-mi prilejuia să arunc o privire pe furiș în viața lui Jared. Încă nu mă lămurii ce dorise să spună cu *alte îndatoriri*, dar nu aveam de gând să iscodesc mai mult decât o făcusem deja.

- În orice caz, acum câteva luni am început să mă întâlnesc cu cineva și la sfârșit de săptămână stau cu el la Chicago. Jared are multe pe cap și nu cred că simte nevoia să mă aibă prin preajmă. De cele mai multe ori sunt aici în timpul săptămânii, iar în weekenduri știu să se ferească de neazuri.

Într-adevăr, adusese depravarea cu el acasă, în loc să se dezlănțuie în altă parte.

Poate că alții ar fi fost de acord cu raționamentul ei, care părea logic ținând cont de faptul că Jared era aproape adult, dar eu mi-am permis să o judec. Indiferent cât de mult o plăceam, nu puteam totuși să nu o fac responsabilă într-o mare măsură de nefericirea lui Jared de-a lungul timpului.

Nu știam tot, dar ceea ce știam era suficient ca să îmi dau seama că tatăl lui Jared nu fusese un om cumsecade. Îi părăsise când el avea doi ani, înainte ca eu să mă mut în acel cartier. Katherine îl crescuse practic singură, dar probleme cu alcoolul începuseră din

timpul căsătoriei. Când Jared avea paisprezece ani, tatăl lui îi sunase, curios dacă Jared voia să îl viziteze în vara aceea. Fericit, Jared plecase pentru opt săptămâni. După acea vizită a devenit o persoană rece și crudă. Problema mamei lui se agravase, iar el era complet singur.

Am știut întotdeauna, în adâncul sufletului, că problemele dintre mine și Jared au o legătură cu ceea ce se întâmplase în vara aceea.

Ca să fiu sinceră, nu îmi plăcea de Katherine. Și nu îmi plăcea nici de tatăl lui Jared, cu toate că nu îl cunoscusem vreodată. Mi-aș fi asumat orice vină dacă îl rănisem pe Jared, dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ce făcusem ca să merit atâta ură. Pe de altă parte însă, părinții lui îl părăsiseră.

Îmi stătea pe vârful limbii să o întreb despre cicatricile de pe spatele lui, însă știam că nu îmi va spune nimic. Totuși am întrebat-o ceva:

– Se întâlnește cu tatăl lui?

După privirea pe care mi-o aruncă, am știut că invadasem Teritoriul Strict Secret.

– Nu, a fost tot ce am primit.

* * *

În ziua următoare, la prima oră de curs, luam notițe despre aproximările liniare când am primit un mesaj de la K.C.

Am deschis pe furiș telefonul ca să citesc mesajul și am pierdut brusc orice interes pentru algebră.

Jared mi-a trimis un mesaj azi-noapte.

Am înghițit în sec. Înainte să apuc să răspund, ea scrisese din nou:

Voia să știe că sunt bine. Vezi? Nu e chiar atât de rău.

Ce dracu voia de la ea? K.C. era drăguță. Asta era clar. Era însă și prietena mea, iar acest lucru trebuia să aibă vreo legătură cu ce avea el de gând.

I-am răspuns:

Pune ceva la cale!

Poate că da sau poate că nu, răspunse ea.

Asta fusese tot până la amiază. Orele de fizică, de educație fizică și de franceză trecură ca prin ceață, iar eu mă luptam să nu-i scriu din nou.

– Salut, îmi spuse când ne întâlnirăm la coadă ca să ne cumpărăm mâncarea de amiază.

– Salut, spune tot.

– Așa cum ți-am spus, mi-a trimis un mesaj ca să vadă cum mă simt și apoi ne-am mai scris puțin. Cred că e frumos din partea lui că a vrut să se asigure că sunt bine.

Crede că e frumos din partea lui. Am ieșit din rând după ce am plătit și ne-am dus afară, în timp ce eu încercam să analizez cum dracu trecuse K.C. de la ideea că Jared e un ticălos la aceea că *e frumos din partea lui*.

– Și?

Încercam din răspuțeri să dau impresia că nu îmi păsa.

– Despre ce ați mai povestit voi doi?

– Ah, nu prea multe... doar că tu i-ai tăiat curentul electric din casă.

Râse, dar mi-am dat seama că nu era atât de amuzată pe cât credeam că va fi. Poate că era supărată că nu îi spusese eu întâi.

– Mda, așa este.

Mă luptam să găsesc cuvintele. Jared i se plânse ei de mine?

– Petrecerea era prea gălăgioasă, așa că am oprit-o.

Mi-am dres vocea. Acum că spusese totul cu voce tare, parcă nu îmi mai plăcea ce făcusem.

Ne-am așezat la o măsuță și am început să mâncăm. Nu spunea nimic, însă am surprins-o cum mă privea cu coada ochiului în timp ce mâneam.

– Ce e? am întrebat enervată. Tu mi-am spus să-i intru în joc, îți mai amintești?

– Măcar l-ai rugat mai întâi să dea muzica mai încet?

– Nu?

Ceea ce ieși a fost mai degrabă o întrebare pițigăiată.

– De fapt, da. Dar cu altă ocazie.

Începeam să mă simt ca pe banca acuzaților.

– Și, cum s-a terminat?

Făcu o pauză ținând în mână sticla de apă.

– El nu a vrut să coopereze, așa că... am creat panică și am strigat *poliția*. Oamenii au cam plecat după aceea.

Mi-am dat capul pe spate și am luat o gură zdravănă de apă, evitând să o privesc. Încă eram mândră de noaptea aceea, dar era evident că lui K.C. nu i se părea deloc amuzant.

În schimb, își dădu ochii peste cap și spuse:

– Tate, când am spus să intri în joc, am vrut să spun...

– Ai vrut să spui să intru în jocul lui, am scos eu porumbelul pe gură. Nu mi-ai spus să îl omor cu blândețe. Îi iei apărarea?

Ce se întâmplase? Parcă eram în Zona Crepusculară, iar K.C. fusese răpită din corpul ei.

– Vreau să spun doar că Jared a vorbit cu tine.

Vocea ei era calmă, spre deosebire de a mea.

– Asta e. Parcă ai devenit tu acum cea care hărțuiește. Tu i-ai stricat două petreceri, i-ai spart nasul prietenului lui și i-ai tras aceluiași prieten un genunchi între picioare.

Minunat. Al dracu de minunat. Acum el este victima?

– Nu îți spune tot, am replicat dintr-o suflare. A intrat în vestiarul fetelor, în timp ce mă îmbrăcam.

K.C. se încruntă nedumerită.

– Doar a vorbit cu tine totuși, nu? Nu te-a atins, nu?

În sfârșit părea că era îngrijorată pentru mine. Eram gata să-i smulg capul de pe umeri.

– Ce-aș putea să spun. Nu m-a atacat, evident, am sărit să mă apăr.

La un moment dat mă gândisem să-i spun că intrase și la mine în casă, dar acest lucru ar fi trimis-o la el cu alte întrebări, la care el ar fi răspuns... în stilul lui.

– Are probleme, cedă K.C., dar ți-am mai spus că între voi este ceva cu care tu nu te-ai împăcat. Până la urmă, nu sunt convinsă că e un tip chiar atât de rău.

Broboane de sudoare mi se adunară pe sprânceană și am inspirat o dată adânc.

– K.C., Jared e o pacoste și nu vreau ca tu să îi găsești scuze. Nu merită.

Ridică din umeri, probabil pentru că nu voia să se mai certe, dar categoric nu dorea să cedeze. Încheiasem discuția și, pentru prima

dată, îmi venea să-mi strâng de gât prietena cea mai bună. Singura mea prietenă, de fapt.

– Și ia zi, ai mai vorbit cu Liam de sâmbătă? am schimbat subiectul înainte să iau o mușcătură din sandvișul cu carne de pui.

– Nu și puțin îmi pasă, mi-o tăie scurt și se concentrează la telefonul ei.

– Aha, am murmurat, prea puțin convinsă.

Liam și K.C. fuseseră împreună mai mult timp decât orice alt cuplu pe care îl știam. Nu reușeam deloc să mă împac cu ideea că lui K.C. nu îi păsa că o trădase și că îl pierduse. În locul ei, nu cred că aș fi putut să îl iert, dar asta nu însemna că nu ar fi durut.

– Salut, Tate. Ce mai faci?

Ben Jamison apăru pe neașteptate lângă mine pe bancă, arătând bine, ca de obicei.

Nu aveam nimic în comun, dar era drăguț și mă făcea să râd.

– Salut. Bine. Tu?

Mai vorbisem de câteva ori cu Ben în ultima perioadă. Părea să nu bage în seamă zvonurile despre mine și Jared în vestiar.

– Și eu fac bine... Întinse de *bine* de parcă era agitat și nu știa ce să mai spună. E un restaurant mexican nou, Los Aztecas, care s-a deschis când erai plecată și mă întrebam dacă m-ai lăsa să mă revanșez pentru faptul că am fost un idiot că nu te-am invitat să ieșim împreună mai demult și să ieșim la cină săptămâna aceasta.

Ridică din sprâncene și așteptă.

Gâtul meu slobozi un râs puternic provocat de această surpriză. Ce puteam să spun, era reconfortant de onest.

– Păi... îmi căutam cuvintele. De unde voi ști că nu vei fi idiot chiar la întâlnire? l-am provocat eu în timp ce K.C. chicotea lângă mine.

În ochii lui Ben licări un zâmbet și își mușcă buza de jos, iar eu eram sigură că pritocea ceva în minte. Scoase o foaie de hârtie din caiet și începu să scrie. După un minut și ceva îmi dădu hârtia și plecă. Uitându-se peste umăr o singură dată ca să zâmbească triumfător, făcu stânga-mprejur și dispăru în cantină.

– Ce scrie?

K.C. se zgâi la bilețelul din mâna mea înainte să muște din specialitatea ei cu pui.

Cum am deschis-o, am zâmbit. Scrisese un contract.

În atenția persoanelor interesate,

Promit să o invit pe Tatum Brandt la cină. Este drăguță, deșteaptă și este o fată minunată. M-aș considera norocos dacă acceptă. Dacă mă voi purta ca un idiot, atunci sunt un ticălos stupid și fără minte. Toți cei care văd acest bilet au dreptul să se răzbune în orice mod consideră necesar.

*Cel mai atrăgător, amuzant și bogat super-erou din școală,
Ben Jamison*

I-am dat biletul lui K.C. și o priveam cum încerca să nu împroaște cu mâncare în timp ce râdea. Nici trei secunde mai târziu am primit un mesaj.

În seara aceasta? Te iau la 7?

Nu prea îmi lăsa timp de gândire, nu-i așa? Eu foloseam mașina tatălui meu de când mă întorsesem acasă, așa că i-am răspuns că ne vedem acolo. Preferam să pot pleca atunci când doream.

Perfect! scrise rapid înapoi.

Nu-mi puteam ascunde zâmbetul larg, iar K.C. mă privea curioasă.

– Ei bine? mă întrebă cu gura plină.

– Ieșim la cină în seara aceasta.

Chiar dacă eram încântată că aveam o întâlnire, tonul meu era nepăsător. Ben părea să fie un tip cumsecade, dar observasem că inima nu îmi bătea mai repede când era lângă mine. Nu așa trebuia să se întâmple?

– Mă văd cu el la șapte.

Mai avusesem câteva întâlniri cât fusesem plecată în străinătate, dar niciuna nu se transformase în altceva decât prietenie. Ben și cu mine nu aveam interese comune, dar, pe de altă parte, nici nu se îngrămădeau băieții la ușa mea. Puteam să merg la o întâlnire cu el. Hei, poate avea să mă surprindă.

– Grozav. Să mă suni după ce ajungi acasă. Vreau să îmi povestești cum a fost.

Probabil K.C. știa că încă mă neliniștea toată atenția pe care o primeam în ultima perioadă. După o perioadă lungă de timp în care

nu avusesem încredere în oameni și eram ignorată în afara cercului meu mic de prieteni, mintea îmi era năucită de faptul că fusesem invitată în oraș de unul dintre cei mai arătoși băieți din clasă.

Paranoico! m-am pedepsit verbal.

După ultimele zvonuri, lucrurile păreau să se liniștească. Vorba era acum că domnul Fitzpatrick fusese prins cu Chelsea Berger, elevă în ultimul an, așa că eu nu mai eram atât de interesantă... deocamdată.

* * *

Cina cu Ben începu cu clarificarea unor aspecte, ca să zic așa.

– N-am crezut niciodată prostiile acelea despre tine, Tate. Recunosc că am fost unul dintre cei care s-au distrat la început, dar după un timp nu a fost nevoie decât să te privesc sau să observ cum te comportai la ore ca să îmi dau seama că ceva nu se lega.

Luă o înghițitură din paharul de suc și adăugă:

– În plus ești prea curată ca să ai păduchi.

Am dat din cap și am zâmbit la aducerea aminte a acestor zvonuri.

– Poate că ești într-adevăr unul dintre pușinii care mă priveau diferit, dar fii sincer. Poza mea în prosop te-a influențat, nu-i așa?

Lui Ben aproape că îi rămăsese cartoful în gât de la atâta râs. Spulberarea tuturor rahaturilor care mi se întâmplaseră în ultimii ani părea să fie acum cea mai bună idee. Jared era dramă. K.C. era dramă. Aveam nevoie de ceva ușor, iar Ben era acela. Nu voiam decât să mă distrez în seara aceea.

Am mâncat enchiladas, iar el glumi spunând că dacă aveau să îl transforme vreodată într-un restaurant mexican-sushi, el nu ar mai mânca nicăieri altundeva. Chiar dacă nu eram amatoare de sushi, am pufnit în râs doar auzindu-i ideea care, de altfel, păru amuzantă.

– Prin urmare, de ce m-ai invitat în oraș?

Am înmuiat în sos unul dintre cartofii rămași și am luat o mușcătură.

– Sincer, voiam să fac asta de mult timp. Mi-a lipsit însă curajul, într-un fel ești pe lista cu ultimele mele dorințe, ca să zic așa.

Nu eram sigură dacă era un compliment sau o insultă.

- Ce vrei să spui?

Era posibil ca acea întâlnire să se termine mai devreme decât mă așteptasem.

- Știi doar acele liste de tipul *pur-și-simplu-vreau-să-fac-asta-înainte-să-mor*. Trebuia să te cunosc mai bine. Întotdeauna m-ai interesat. Apoi, după ce te-ai întors din Europa și te-am văzut în prima zi de școală, pur și simplu nu mi te-am mai putut scoate din cap.

Am mijit ochii ascultându-l. Toată perioada liceului evitasem să atrag atenția, neștiind că Ben era îndrăgostit de mine. Nu puteam să nu mă gândesc cât de diferiți ar fi fost anii de liceu pentru mine dacă Jared nu s-ar fi întors împotriva mea.

- Vrei să spui că toate acele zvonuri te-au descurajat, totuși? Ce laș! am spus sarcastic.

Ce m-a surprins a fost cât de ușor a plecat înțepătura de pe buzele mele. Nu mă simțeam deloc stânjenită în prezența lui și mușchii îmi erau relaxați. Undeva în străfundul minții, mă săgetă gândul că asta putea să însemne și că nu mă interesa ce credea despre mine.

Se aplecă spre mine, cu buzele lui pline răsfrânte.

- Sper să remediem acest neajuns în seara aceasta.

- Nu mă plâng, deocamdată.

Am plecat de la restaurant și ne-am plimbat, râzând, în centrul orașului, povestindu-ne planurile pentru colegiu. La întoarcere, la mașină, mi-am ținut respirația când el se aplecă să mă sărute. Surprinzător, buzele lui erau moi și blânde, iar căldura lui îmi dădu ghes să mă apropiu spre el. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, în timp ce el mă cuprinsese cu brațele sale, dar nu a încercat să mă sărute cu limba. Un sărut care te făcea să te simți în siguranță... confortabil. Categorie nu ceea ce ar fi trebuit să fie.

Nu simțisem nimic din emoția despre care îmi povestise K.C. că ar trebui să o simți atunci când ești aproape de un băiat de care ești atrasă. Cu siguranță nu mă cuprinsese exaltarea despre care citisem în cărțile despre liceu și îngerii căzuți. Și nici genul acela de căldură vibrantă pe care o simt în preajma... nu, nu!

Am oprit trenul gândurilor înainte ca acesta să deraieze. *Acea nu este atracție*, mi-am spus. Este doar adrenalina provocată de

conflict. Reacția corpului meu când eram lângă el nu era ceva ce puteam controla.

– Pot să te sun? șopti el.

– Da, am dat din cap ușor încurcată că mintea mea era preocupată de un alt tip.

Voiam să ne mai întâlnim. Era adevărat că ne lipsise scânteia în seara aceea, dar eu am fost stresată, iar el mai merita o șansă. Poate aveam nevoie de mai mult timp.

Ben așteptă ca eu să intru în mașină înainte ca el să se îndepărteze, înșfăcând telefonul, m-am grăbit să îi scriu lui K. C. ca să-i împărtășesc detalii de la întâlnire. Chiar dacă întâlnirea fusese ușor umbrită de o ușoară îndoială legată de lipsa atracției mele față de el, eram totuși nerăbdătoare să-i dau veștile bune.

Pot să vin la tine?

Te-ai distrat? întrebă ea.

Da, dar voiam să povestim... față în față.

Nu am de gând să port o întreagă conversație prin mesaje scrise pe telefon.

A fost cumsecade?

Da. A fost în regulă. Nu-ți bate capul. Eram doar încântată și voiam să povestim.

Nerăbdarea mea aproape mă făcu să pornesc mașina și să merg la ea acasă fără să mai aștept răspuns.

Trebuie să stau mai mult la serviciu. Vorbim mâine înainte de ore?

Răspunsul ei mă dezumflă. Eram aproape de locul în care lucra, însă nu doream să o deranjez.

Sigur. E în regulă. Noapte bună, am scris eu rapid.

Noapte bună. Mă bucur că te-ai simțit bine.

Tocmai atunci am auzit bubuitul unui motor de motocicletă care trecu pe lângă mine și se opri după o întoarcere în formă de U. Se opri pe partea cealaltă a străzii, cam la cincizeci de metri, în fața cinematografului Spotlight, acolo unde lucra K.C. Degetele îmi amortiră când l-am văzut pe Jared și apoi totul în jurul meu se opri. Lăsă motorul pornit în timp ce el se lăsă pe spate, ținând motocicleta în echilibru între picioare. Își scoase telefonul din bluză și părea să scrie un mesaj... apoi așteptă.

După niciun minut, din cinematograf apăru săltăreață K.C. Se aplecă spre el și îl atinse pe braț.

Al naibii de tică...

Nu puteam să mai respir. Ce dracu se întâmpla sub ochii mei?

Mă uitam cum ea îi zâmbea. Îi zâmbi și el, dar nu o atinse. Ea părea atât de intimă cu el. El își scoase casca, i-o oferii și îi spuse ceva. Ea nu primea acele zâmbete superioare și priviri amenințătoare pe care le primeam eu. Înainte să ia casca de la el și să și-o pună pe cap, ea își trecu degetele prin părul lui aranjat. El îi încheie curelele, apoi ea urcă pe motocicletă în spatele lui și-și puse brațele în jurul lui.

M-am lăsat urgent în scaun în secunda în care au trecut pe lângă mine. Amândoi cunoșteau mașina tatălui meu, dar speram că nu o observaseră. Nu că s-ar fi oprit să mă salute.

Simțeam numai ace pe fața mea, iar urechile îmi vâjâiau. Mă durea gâtul, atât de tare încercam să-mi înăbuș lacrimile.

O câștigase pe K.C.

K.C. mă mințise că lucra până târziu.

Brațele ei erau încolăcite în jurul lui.

Nu știam pe care dintre ei eram mai supărată.

CAPITOLUL 13

După ce am stat în mașină mai multe minute decât mi-ar plăcea să recunosc, m-am liniștit suficient cât să fiu în stare să conduc. Tot drumul până am ajuns acasă, unde am început să mă plimb furioasă pe verandă, purtasem în minte diferite versiuni de conversații cu K.C. alternate cu monologuri adresate lui Jared, împreună cu toate expresiile obscene favorite. Cu cât vorbeam mai mult cu mine, cu atât eram mai nervoasă. Țipatul, plânsul, zdrobitul cu picioarele a unei folii cu bule, toate păreau la ora aceea idei plauzibile.

Ce fusese în capul ei? Chiar dacă Jared încercase să o vrăjească, merita să o rănească pe prietena ei cea mai bună?

Bănuiam acum care fusese strategia lui Jared. Încercase să o întoarcă pe prietena mea cea mai bună împotriva mea. La rândul ei, K.C. știa foarte bine ce îmi făcuse Jared, dar el reușise să o influențeze. O pusese față în față cu faptul că iubitul ei o înșela, apoi

imediat a intervenit ca să culeagă roadele. Cum altfel ar fi putut fi ea atât de neroadă.

Trebuia să afle că Jared o folosea. Dar cum dracu să-i spun așa ceva?

Ca să nu fac o prostie, îmi găsisem de lucru prin casă: mi-am terminat tema la algebră, am citit pentru administrație publică și am curățat frigiderul și dulapurile de mâncare expirată. După ce mă extenuasem cu suficiente sarcini casnice cât să nu mai vorbesc cu mine însămi, am urcat la etaj ca să fac o baie.

Cam la o oră după ce ieșisem din baie, motorul de la motocicletă lui Jared răsună pe strada noastră. Am sărit din pat ca să spionez de la fereastră. Observând că ceasul arăta miezul nopții, am făcut repede un calcul și am descoperit că trecuseră trei ore de când îl văzusem cu K.C.

Trei ore nenorocite! Ce au făcut atâta timp!

El ajunsese acasă singur. Măcar atât.

În timp ce parca pe aleea din fața casei, am observat farurile unui alt autovehicul care se opri brusc în fața casei lui. Jared sări de pe motocicletă, își scoase casca, dar o ținea în mână. Alergă pe trotuar spre cei din mașină. Șoferul și pasagerul din dreapta coborâseră deja și se apropiară de Jared, porniți pe bătaie.

Ce e asta? Ce se întâmplă?

Jared îi domina atât în înălțime cât și în constituție. Era înalt de când avea paisprezece ani, iar acum depășea 1,82 metri. După cât de furios se îndreptă spre ei, era clar că tipii aceia nu îi erau prieteni.

Am deschis ușile de la glasvand ca să văd mai bine. Jared agita casca în aer, între ei, în timp ce ceilalți doi strigau și încercau să ajungă lângă el. Am prins cuvinte ca *Să te ia dracu!* și *Hai s-o lăsăm baltă*. Urlau și se răsteau unii la alții încontinuu și deranjant.

Dintr-odată abia mai puteam respira. Cearta lor părea să scape de sub control. Ar trebui să chem poliția?

Indiferent cât de mult cei doi îi invadau spațiul, Jared nu se retrăgea. Cu toate acestea, nu era în avantaj. La naiba, Jared. Pleacă odată de acolo.

Unul dintre bărbați îl împinse, iar eu am tresărit. Jared a reacționat agresiv și se împinse în el cu tot corpul până când tipul fu nevoit să se retragă.

Exact atunci, GTO-ul lui Madoc sosi în viteză, se opri cu roțile scrâșnind pe caldarâm. Cum îl văzură cei doi necunoscuți că sare din mașină și începe să alerge spre ei, începură să-i care pumni lui Jared. Casca îi căzu și se izbi de pământ.

Jared sări pe unul dintre tipi și căzură la pământ ca doi luptători MMA. Se rostogoleau la pământ, împungându-se și lovindu-se puternic.

Înșfacând telefonul de pe pat, am fugit din cameră în jos pe scări. Am deschis sertarul de la măsuța de la intrare și am pus mâna pe armă. Era un Glock 17 pe care tatăl meu mă instruisese să îl țin acolo când eram singură acasă.

Am apucat mânerul de la ușa. Să chem poliția sau să ies? Totul se va termina până să ajungă poliția. La naiba!

Am deschis brusc ușa de la intrare și am ieșit pe verandă. Băieții erau toți pe gazonul din fața casei lui Jared, Madoc și Jared călărindu-i pe adversari și dându-le pumni în neștire. Inima îmi bătea cu putere, însă nu mă puteam uita în altă parte. Imboldul că trebuia să ajung cât mai repede afară se mai domoli când mi-am dat seama că Jared era în avantaj.

Hipnotizată de bătaia care se dădea sub ochii mei, am clipit când am auzit urletul plin de durere al lui Jared. Adversarul său, un tip mai în vârstă cu tatuaj, scosese un cuțit cu care îl tăia pe braț. Am alergat pe scări cu arma în mână, cât să-l văd pe Jared plonjând după cască și lovindu-l pe tip în cap cu ea. Acesta se prăbuși la pământ, gemând și cu sângele șiroindu-i pe frunte. Cuțitul zăcea pe iarba lângă el. Jared se ridică, plutind parcă amenințător asupra tipului aproape inconstient.

Madoc îl mai lovi o dată cu pumnul în stomac pe agresorul său și, învărtindu-l deasupra capului, îl aruncă lângă mașina lui, o Honda.

Jared îl lăsa pe adversarul lui într-o baltă de sânge, incapabil să se miște, în timp ce își apăsa cu putere bicepsul stâng. Mâneca de la bluza lui neagră era plină de sânge și strălucea unde fusese tăiată. Ochii mei îngrijorați alunecară repede spre mâna care strângea acel

braț. Sângele îi șiroia ca un fir roșu printre degete. Am avut tendința să îl ajut, însă i-am rezistat. Dovada mea de bunătatea avea să se întoarcă împotriva mea. Și el și Madoc trebuiau să meargă la urgență, dar pentru că era în timpul săptămânii mama lui Jared ar fi trebuit să fie acasă.

Îndreptându-se spre Honda, Jared ridică deasupra capului casca și, cu un sunet asurzitor, o izbi de parbriz. Continuă să lovească parbrizul până când acesta se sfărâmă complet, cât să nu mai poată servi la nimic.

Întorcându-se spre casă, Jared se opri în dreptul tipului aflat la pământ.

– Nu mai ești bine-venit la Loop.

Vocea lui era joasă și nefirească. Tonul de un calm înfiorător.

Nu eram în stare să fac nimic altceva decât să stau acolo, paralizată din cauza șocului declanșat de scena la care tocmai asistasem.

În timp ce se apleca să îl ridice pe cel de-al doilea tip, atenția lui Madoc se opri asupra mea.

– Jared, avertiză el.

Urmărindu-i privirea, ochii lui Jared se îndreptară spre mine.

Prea târziu. Mi-am dat seama că stăteam cu o armă în mână... afară... în lenjerie. Tricoul meu cu Three days grace și pantalonii scurți roșii băiețești mă acopereau, dar nu destul. Eram desculță, iar părul desfăcut atârna liber pe spate. Țineam pistolul strâns în mână, lângă mine, cu piedica pusă. Era pusă piedica? Da, piedica era pusă... cred.

Lui Madoc îi curgea sânge din nas, care era mai mult ca sigur din nou rupt, dar îmi zâmbi forțat.

Jared arăta... periculos. Mă studie, cu ochii lui întunecați, sever adumbriți de sprâncene, făcându-mă să mă simt și mai expusă decât mă simțeam deja. Strânse pumnii, în timp ce privirea lui rătăci prudentă pe corpul meu și pe mâna în care țineam pistolul. Simțeam energia emanată de corpul lui în valuri de căldură.

Of, cât de idioată pot fi! Chiar dorisem să îl ajut?

Am ridicat din sprâncene și mi-am țuguat buzele, făcând eforturi să par iritată. Ce ticălos! Să facă pe stradă o astfel de scenă!

M-am întors și am urcat repede scările de la verandă, după care am trântit ușa după mine.

Am luat arma cu mine în dormitor în noaptea aceea, însă nu eram sigură de ce anume m-ar fi putut apăra. Un nenorocit de pistol nu avea cum să țină o pereche de ochi căprui departe de visele mele.

CAPITOLUL 14

Sunetul de balon spart din computerul meu, a doua zi dis-diminează, mă anunță că am un apel.

– Bună dimineța, tată! am spus tăgănat, după ce am apăsat butonul de apel video.

– Bună dimineța, dovecel! Se pare că te-am trezit. Rămâi acasă azi? părea îngrijorat.

Uitându-mă la ceasul de la computer, am văzut că era șase și jumătate.

– La naiba! Am aruncat păturile și am alergat la dulap. Tata, pot să te sun după ce ajung acasă, diseară? Trebuie să ajung în laborator în treizeci de minute.

Marțea și joia erau zilele cele mai potrivite pentru dr. Porter, mentorul și profesorul meu de chimie din anul doi, așa că optasem să merg acolo diminețile ca să mai studiez pentru Olimpiadă.

– Da, sigur, deși va fi destul de târziu pentru mine... sau devreme, de fapt. Ascultă, voiam doar să-ți spun că în seara asta ajunge Buni.

Mi-am scos capul de după ușa dulapului și mi-am înăbușit un oftat:

– Tată, crezi că nu poți avea încredere în mine? M-am descurcat foarte bine singură până acum.

Mă simțeam ca și cum aș fi mințit. Tot ce se întâmplase cu o seară înainte, K.C, apoi bătaia, mă afectase atât de tare încât îmi venea să ard cuiva un pumn.

– Eu am încredere oarbă în tine... Buni nu are. Râse. E îngrijorată că ești de una singură de mult timp și s-a hotărât să vină să te ajute pentru câteva zile, poate chiar o săptămână. Până una-alta ești

minoră, iar ea se tot uită la emisiunile acelea informative de genul *Slavii sexuali din suburbii*. Își face griji.

Tatăl și mama lui nu fuseseră deloc de acord cu ideea ca eu să locuiesc singură trei luni, însă a prevalat dorința mea de a termina liceul pe care îl începusem.

M-am strecurat într-o pereche de blugi strâmți, am îmbrăcat un tricou pe corp cu mânecă lungă, de culoare mov, și am ieșit din dressing.

– Dacă asta o liniștește... Dar după cum vezi, mă descurc foarte bine, am oftat.

– Nici măcar nu știu dacă este legal. Stai departe de belele, da?

Mă privi pe sub sprâncene în timp ce eu mă încălțam cu o pereche de balerini negri. Tata reușea să-și păstreze cumpătul în aproximativ toate situațiile, dar faptul că trebuie să-mi fie părinte din Germania, îl făcea să se urce pe pereți. Era a șaptea oară când vorbeam în două săptămâni. Cu diferența de fus orar, era un adevărat succes.

– Sigur că da.

Aproape că-mi rămaseră cuvintele în gât. Dacă alergatul afară din casă ca să împuști, probabil, doi golani se putea numi stat *departe de belele*...

– Până una-alta împlinesc optsprezece ani peste două săptămâni. Cu greu ai mai putea spune că sunt minoră.

– Știu.

Tata oftă obosit.

– Bine. Te las să pleci. Să te întorci la timp pentru cina cu bunica.

– Da, domnule. Te sun mâine-dimineață. E bine?

– Vorbim atunci. Să ai o zi bună, dovlecel.

Și se deconectă.

* * *

Batonul de cereale și sticla de suc pe care le luasem cu mine înainte să ies pe ușă îmi ținură de foame cât timp dură prima oră de laborator, însă la primul clopoțel foamea începu să-mi roadă stomacul. Fără să mai pun la socoteală faptul că toată dimineața K.C. nu scrisese niciun mesaj și nici nu apăruse, un motiv în plus să alerg

cât mă țineau picioarele pe coridorul care ducea la cantină, în căutarea unui automat pentru gustări.

Atenția mea era împărțită în prea multe direcții în acea dimineață. Uitasem să-mi cumpăr cu o seară înainte de la magazin materialele necesare pentru experimente, așa că nu reușisem să fac prea multe cu proiectul științific. După ce reușisem să sparg un pahar de laborator și aproape să-mi ard mâna cu un bec Bunsen, am plecat din laborator înainte să mă omor.

Mă durea falca, atât de tare mi-am ținut dinții încleștați toată dimineața. Eram încontinuu asaltată de imagini cu picioarele lui K.C. Încolăcite în jurul șoldurilor lui Jared pe motocicletă. În minte îmi tot apăreau întrebări de genul *ce s-ar fi întâmplat dacă* acel cuțit ar fi reușit să-l rănească pe Jared în gât sau în stomac în loc de mână. După colț, am oprit imediat.

Cum? CUM!

K.C. stătea sprijinită de peretele galben de lângă ușile cantinei, în timp ce Jared era aplecat spre ea. Brațul lui era rezemat pe perete, deasupra capului ei, iar capul lui era aplecat ușor cât să-și apropie buzele de ale ei. Bluza albă cu care era ea îmbrăcată se ridică lăsând la iveală o bucățică de piele, deoarece Jared o dezmiarda ușor, ținând-o de șold.

Îi șopti ceva, aproape de buzele ei, iar pieptul lui K.C. se ridica și se lăsa în ritmul respirațiilor adânci.

Nu.

Inima îmi bătea să iasă din piept și un val de căldură îmi cuprinse corpul. L-am urmărit cum, în cele din urmă, și-a încătușat buzele cu ale ei. O trase ușor spre el, iar ea îl cuprinse cu brațele de după gât.

Greața era tot mai puternică, iar ochii îmi ardeau. K.C. parcă era la cantină, savurând fiecare tip de desert, bucățică de bucățică.

Nemernica aia!

Stai, ce? Ar fi trebuit să fiu furioasă pe el, dacă nu mai tare decât pe K.C, măcar în egală măsură. Jared o urmărise și, cu siguranță, o făcuse ca să mă rănească. De ce o voiam pe ea jos de pe el mai mult decât îl voiam pe el jos de pe ea?

Din fericire, aproape toată lumea era la ore. Altfel, spectacolul ar fi avut un mare succes. Așa, doar eu eram singurul lor spectator.

Când i-am privit din nou, buzele lui Jared încă devorau buzele ei. O mușcă ușor de buze, după care o sărută pe gât, fiind răsplătit de un geamăt de plăcere din partea ei. Ochii ei erau închiși și își mușcă buza de jos, arătând că se topea în brațele lui. Părea că el știa ce făcea, iar durerea din pieptul meu nu mă lăsa să respir. Am tresărit când am văzut cât de delicat își îngropă buzele în spatele urechii ei.

Of, Dumnezeule!

Clopoțelul sună a doua oară. Aveam un minut să ajungem în sala de curs. K.C. tresări și chicoti. Jared îi zâmbi și îi atinse cu degetul vârful nasului. Când ea se întoarse ca să meargă spre clasă, o lovi ușor peste fund.

M-am ascuns după colț. Dacă nu mergea după ea, avea să vină în direcția mea. În niciun chip nu voiam să știe că asistasem la scena ai căror protagoniști tocmai fuseseră. Furia mea i-ar fi hrănit lăcomia și nu aveam de gând să îmi pierd cumpătul în preajma lui.

– Hei, amice, am auzit vocea lui Madoc, care năvăli pe ușa cantinei. Tipa care a fugit era K.C.? Încă nu ai bifat-o?

Jared râse pe măsură ce pașii lor se apropiau tot mai mult:

– Cine spune că n-am făcut-o încă?

Nu mai puteam înghiți.

– Ăă, pentru că niciodată nu ai mai fost văzut cu o tipă după ce te-ai culcat cu ea. Cred că le uiți numele cum îți dai prezervativul jos.

Jared se opri exact în fața scărilor din dreptul holului întunecos unde mă ascusesem. Îl privi pe Madoc încruntat.

– Și tu ți le amintești? Întrebă cu prudență, băgându-și mâinile în buzunarele de la blugi.

Tricoul alb și polarul negru îi atârnav larg pe corp.

– Da, da, știu.

Madoc își dădu ochii peste cap, învinețiti după seara de dinainte. Nasul nu era spart, însă era lovit.

– Vreau să spun că niciodată nu te-ai străduit atât de mult ca să îți intre o tipă în pat.

– Nu mă grăbesc. Cu aceasta vreau să mă joc puțin.

Jared ridică din umeri în timp ce începu să urce scăările, dar se opri și se întoarse spre Madoc, părând că vrea să spună ceva înainte ca Madoc să-l întrerupă.

– Tate se va supăra rău de tot, se auzi vocea amuzată a lui Madoc, iar eu voiam să fug după ce îmi auzisem numele.

– Asta și e ideea, răspunse Jared sec.

– Aha... deci acesta este planul.

Madoc dădu din cap, înțelegând în cele din urmă finalitatea jocului.

Mi se strânse gâtul, iar gura mi se uscă. Știa că ea era prietena mea cea mai bună, singura mea prietenă, de fapt, și că dacă aveam să o pierd, aș fi fost foarte nefericită. Începusem să nu-mi mai simt nici maxilarul și mi-am scuturat capul de atâta dezgust. Mă ura chiar atât de mult?

– Mersi, din nou, că m-ai ajutat azi-noapte.

Jared își ridică bărbia spre Madoc, apoi se întoarse spre scări.

Madoc vorbi.

– Chestia asta cu Tate...

Jared se opri și se mai întoarse o dată. Madoc continuă:

– De ce o facem? Știu că am mai întrebat, dar nu îmi spui absolut nimic.

Jared îl privi printre gene.

– Oricum te străduiești mai mult decât este cazul în ceea ce o privește. Îi dai destule bătăi de cap fără să îți spun eu să faci asta, așa că ce-ți pasă?

Madoc râse, dar se vedea că era agitat.

– Nu este vorba despre mine. Oricum eu niciodată n-am vrut să mi-o fac dușman. Aseară a ieșit gata să ne sară în ajutor. Arată foarte bine, e athletică, dură și se pricepe să mânuiască o armă. Ce să nu-ți placă la ea?

Jared coborî și se opri cu o treaptă mai sus de Madoc. Sprâncenele i se uniră într-o privire mânioasă în timp ce îl fixă pe prietenul lui cu privirea:

– Stai departe de ea.

Madoc își ridică mâinile:

– Stai liniștit, omule. Nu e problemă. Mi-a spart nasul și mi-a tras una în boașe. Cred că trenul acesta a plecat de mult din gară. Dar dacă tu tot nu o vrei, de ce nu lași pe altcineva să-și încerce norocul?

Jared tăcu, neștiind parcă ce să spună. Apoi oftă dramatic:

- Nu-i mai stau în cale. Nu are decât să se întâlnească și să facă sex cu toți tipii din școală, dacă asta vrea. Eu am încheiat.

- Asta e bine, pentru că umblă vorba că a ieșit aseară cu Ben Jamison.

Madoc se bucura parcă prea tare să-i dea această veste. Jared se încruntă și mai mult, dacă asta era posibil. Expresia aspră și apariția sa întunecată îl făceau să arate nemaipomenit.

- N-are decât, spuse el, dar cu fălcile încleștate. Puțin îmi pasă. De pe partea mea, o poate avea cine vrea.

Rămăsesem fără aer.

El urcă scările și dispăru. Madoc îl urmări cu privirea un moment, după care dispăru și el pe hol. Senzația că aveam pumnale înfipite în gât cedă lacrimilor care nu mai puteau fi oprite. Am alergat spre cea mai apropiată toaleta a fetelor și m-am încuiat într-o cabină. M-am prăbușit cu spatele pe perete și m-am lăsat să alunec în jos, până am ajuns pe podea. Mi-am cuprins genunchii și am dat frâu liber lacrimilor. Eram dărâmată, dar reacția mea era una stăpânită, deoarece nefericirea pe care o simțeam era dezrădăcinată din vintre, nu din gât. Partea cea mai proastă era că nu știam dacă eram furioasă, tristă, disperată sau nefericită. Jalea profundă se elibera din corp domol, în schimb lacrimile curgeau amare pe obraz, șiroaie.

Jared se hrănea din nefericirea mea ca dintr-o prăjitură. Mă aruncase de atâtea ori în groapa cu lei, savurând din plin nefericirea pe care mi-o provocase. Jared, prietenul meu, dispăruse pentru totdeauna, lăsând în locul său un monstru cu sânge rece.

Mă supăraseră inclusiv ultimele cuvinte pe care i le spusese lui Madoc. Mă elibera, îngânduindu-mi să merg la întâlniri? Cât tupeu! Indiferent cât de bolnavă și nefirească era obsesia mea față de acest băiat care fusese prietenul meu, găseam totuși o oarecare alinare în atenția pe care mi-o dădea. Chiar dacă era o atenție negativă, măcar îmi arăta că știa că exist. Poate dacă s-ar mai fi deranjat să ne întâlnim, l-aș fi lăsat să facă ce voia cu mine. Dar a încheiat, așa a spus.

Cum stăteam așa, mi-am amintit că Jared promisese că mă va face să plâng săptămâna aceea. Misiunea fusese îndeplinită și era

doar marți. Ștergându-mi ochii, a trebuit să recunosc că ticălosul era un maestru.

* * *

– Îmi pare rău că te-am lăsat cu ochii în soare de dimineață, se scuză K.C. trecându-și un picior peste băncuța de picnic.

Oricum întârziase și la amiază.

– Povestește-mi totul despre aseară.

Tonul ei nu era deloc natural, ca și cum se străduia să pară atât de entuziasmată. Minte ei era în altă parte.

Aseară, m-am gândit eu. Prima imagine care-mi veni subit în minte a fost cea cu ea și cu Jared pe motocicletă și apoi cu ei doi sărutându-se. Al doilea lucru la care m-am gândit a fost bătaia la care fusesem martoră. Personalitatea superînspăimântătoare pe care o etalase Jared în timp ce îl cafta pe adversarul lui este motivul pentru care toți din școala aceea nu-i ieșeau din cuvânt. Unii se înghesuiau să fie în preajma lui, alții păstrau o distanță respectuoasă. Unii doreau să fie recunoscuți de el, în timp ce alții se considerau norocoși dacă treceau neobservați.

– Aseară? De ce nu începi tu.

O priveam cu coada ochiului, în timp ce sorbeam apa. Jonglam cu ideea să mă port ca și cum nu știam nimic, dar nu aveam de gând să o las pe ea sau pe Jared să-mi controleze sentimentele. Unele lucruri trebuiau rezolvate.

– Ce vrei să spui? Întrebă ea cu ochii mari de mirare.

Te-am prins.

– Așadar, ai de gând să mă minți. Te-am văzut. Te-am văzut pe tine împreună cu el pe motocicletă. Și azi, din nou, la cantină.

Mi-am țuguiat buzele și am aruncat pe masă șervetul mototolit.

– Tate, de aceea nu ți-am spus...

– Ce să-mi spui? Că te culci cu tipul care mă chinuiește? Că râdeți amândoi pe la spatele meu?

Vocea mă lăsă, dar eram mulțumită că măcar nu începusem să strig.

– Nu e așa cum spui tu.

Știam că ea nu voia să mă rănească, însă pur și simplu nu o puteam asculta. Nu avea nicio scuză. Furia îmi întuneca judecata. Eram înverșunată peste măsură și voiam ca ea să se simtă la fel de rău ca mine.

Exact așa fac cei care hărțuiesc, m-am gândit, dar izbucnirea îmi făcea bine și nu voiam să mă opresc.

Am râs plină de rea-voință:

– Știi. Cred că ar trebui să-i mulțumesc lui Jared că m-a scutit în anii aceștia de toate bătăile de cap. Prieteni în care nu poți avea încredere și băieți care nu fac decât să mă scoată din minți. Ce cauți cu el?

Îmi ignoră întrebarea.

– Jared te-a scutit de la ce?

Al naibii să fie! De ce i-ar fi păsat? Aș fi putut să plec, dar nu am făcut-o.

– Madoc mi-a spus totul despre cum mi-au năruit orice întâlnire pe care aș fi putut-o avea în anul întâi și în anul doi. Ei au pornit toate zvonurile și au ruinat orice șansă de a-mi face prieteni sau un iubit.

– Și din senin ascuți ce îți spune Madoc?

Mă izbi cu un ton acuzator.

– Dar e logic, nu-i așa? Madoc nu ar minți în legătură cu cel mai bun prieten al lui. În plus, nu mi-ar fi spus nimic dacă ar fi crezut că Jared e nebun. Cred că amândoi sunt foarte mândri de ei.

Jared ar fi fost peste măsură de încântat dacă aș fi început să mă cert cu cea mai bună prietenă a mea pe tema urii dintre noi sau a legăturii dintre ei. Nodul pe care îl simțeam în gât devenea tot mai mare. Voiam să mă liniștesc și să repar ce se stricase, dar avusesem nevoie de fiecare dram de înțelepciune ca să nu plec. Mă trădase, e adevărat, dar tot ea fusese alături de mine în tot acest timp. Nu era cazul să dau bir cu fugiții la primul semn că aveam probleme. Îi datoram asta.

– K.C., am spus după ce am inspirat de câteva ori, nu îmi place ce se întâmplă. Dacă ai de gând să ieși cu Jared...

Bănuiesc că nu era cazul să îmi fac griji că aș fi putut da peste Jared la K.C. acasă sau că am fi putut ieși vreodată în patru. Dacă el reușea, eu oricum îmi pierdeam prietena pentru totdeauna. Ar fi

trebuie să-i spun că nu făcea decât să o folosească, dar aş fi enervat-o.

– Nu am încredere în el și asta n-o să se schimbe.

K.C. mă privi în ochi și îmi spuse:

– Iar noi suntem prietene. Și asta nu se va schimba niciodată.

Încă supărată ca naiba pe ea, am expirat aerul pe care îl ținusem până atunci în plămâni:

– Merită? am întrebat. Să te întâlnești cu el știind că eu îl urăsc?

De ce era atât de important? Însemna el ceva pentru ea?

Cu ochii în pământ, îmi aruncă un zâmbet încordat.

– Dar el merită ceea ce simți pentru el. Ce folos ți-a adus că ai purtat ura atâta timp în inimă?

Am dat din cap enervată. Dacă aş fi putut scăpa de ură aş fi făcut-o, pe cuvânt.

Am lansat o ultimă tentativă să o determin să gândească logic:

– Știi că Jared e un crai vestit, nu-i așa? Adică nu a ieșit doar cu fete din școala asta, ci și cu fete de la alte câteva școli.

– Da, mamă, îi cunosc trecutul. Știi că nu sunt o țintă ușoară.

– Nu, dar Jared este un țintaș bun, am spus cât se putea de șters.

Ne-am uitat una la cealaltă și am râs. Tensiunea din inimă pierise, odată ce îmi dădusem seama că prietenia noastră era în siguranță... în ziua aceea.

– Vino la cină. Avem nevoie de o seară ca între fete, spuse K.C. curățând o portocală.

– Nu pot.

Eram extenuată și, ca să fiu sinceră, nici nu voiam să mă port ca și cum totul era în regulă.

– Bunica mea ajunge azi. Te-aș invita eu, dar sunt sigură că vrea să povestim vrute și nevrute. A trecut mai bine de un an de când nu ne-am mai văzut.

– Da, bine.

Exact atunci primi un mesaj. Deschizându-l, râse cu gura până la urechi, ca la o glumă intimă.

Observând că mă uit la ea, zâmbi ca și cum s-ar fi scuzat și continuă să mănânce. M-am uitat prin geamurile de la cantină și l-am văzut pe Jared înăuntru, stând relaxat la masă cu telefonul în

mână. Îmi zâmbi superior, iar eu am știut că ne privea tot acest timp.

Mi-am șters o lacrimă falsă din colțul ochiului cu degetul mijlociu. Din nou.

CAPITOLUL 15

După-masă devreme, deja căscam de mi se rupeau fălcile din cinci în cinci minute. După deșteptarea de dimineață, laborator, episoadele cu K.C, Jared și Madoc, sesiunea de bocit din baie și discuția sinceră de la amiază, corpul meu simțea nevoia să se decupleze o perioadă. Încă o oră de cursuri, după care mă puteam duce acasă să mă prăbușesc pe unde apucam. Dacă aveam noroc, la ora de Teme în cinematografie și literatură aveam să ne uităm la un film. Totuși, când mi-am amintit că Jared era și el în acea clasă, tensiunea reveni și îmi trimise fiori de foc în mușchii de la umeri și gât.

După ce m-am așezat în bancă, Nate Dietrich veni lângă banca mea și se aplecă spre mine:

– Salut, Tate. Ce-ai spune să ieșim împreună weekendul acesta?

Nu m-am putut abține să nu râd de una singură. În urmă cu o săptămână, tipul acesta trecuse pe lângă mine pe coridor și, când ajunsese în dreptul meu, se apucase de șliț.

– Nu, mulțumesc, Nate.

Avea părul șaten, ondulat și ochii de culoarea alunei și ai fi putut spune că era chiar frumuseț, dacă îi puteai trece cu vederea prostia. Când nu spunea vreo glumă neroadă, era el o glumă neroadă.

– Haide. Dă-mi o șansă, zise pe un ton prelung și cântat, de parcă vorbea cu un copil mic.

– Nu mă interesează.

Am stabilit cu el contact vizual doar ca să îl pot săgeta cu o privire de avertisment. Nu mai era niciun secret că îmi puteam purta singură de grijă. Mi-am deschis caietul și mă uitam peste notițe, sperând că înțelege aluzia că acea conversație se încheiase.

– Nu te înțeleg.

Exact cum spusese. Prea prost.

– I-ai cedat lui Trent în vestiar săptămâna trecută, după care l-ai lăsat pe Jamison să te scoată în oraș. Presupun că i-ai cedat și lui.

Se aplecă și mai mult spre mine și începu să-și plimbe mâna pe brațul meu.

Toți nervii din corpul meu se electrizară. Îmi venea să-i lovesc capul de genunchii mei atât de tare, încât suvoaietele de sânge care ar fi ieșit din el să facă de rușine chiar și cascada Niagara.

– Pleacă, i-am spus printre dinți, încercând în continuare să-mi citesc notițele. Este ultimul avertisment.

Nici măcar nu mă puteam uita la el, atâta greață îmi provocase întâlnirea cu el. Simțeam că picau pereții pe mine de rușine că toată lumea mă credea o ușuratică. Indiferent cât de tare mă străduiam să mă port ca și cum nimic nu se întâmplase și că totul era normal, tot mă simțeam ca naiba. Conta ce credeau oamenii despre mine.

– Jared are dreptate. Nu meriți efortul, șopti Nate arătându-și colții.

– Stai jos, Nate.

Vocea joasă, autoritară, ne sperie pe amândoi.

Uitându-mă în sus, l-am văzut pe Jared în spatele lui Nate, privindu-l ca și cum ar fi vrut să-l omoare. Inima mi se opri când mi-am dat seama că privirea furioasă nu-mi era adresată.

Ca de obicei, Jared părea că putea înfrunta singur o armată întreagă de unul singur.

Nate se răsuci ușor:

– Omule, fără supărare. Dacă nu ai terminat tu cu ea...

Nate ridică din umeri și se dădu înapoi din calea lui Jared.

– Să nu mai vorbești vreodată cu ea.

Vocea lui Jared era calmă, însă privirea îi era amenințătoare.

Ce dracu?

– Cară-te!

Jared ridică bărbia, iar Nate o șterse ca și cum fusese dat afară.

Am oftat cu amărăciune. Cum îndrăznește să rezolve o problemă pe care o crease chiar el. Din cauza lui, tuturor le trecuse prin cap la un moment dat că sunt o ușuratică. Nu asta dorise? Nu erau hărțuiala și rușinea mea scopul intimidărilor lui? Sătulă de chinurile la care mă supunea și de jocurile lui, îmi stăpâneam cu greu dorința să-l lovesc cu pumnii mei încleștați. Acela a fost momentul în care

mi-am dat seama că voiam să-l rănesc pe Jared. Să-l rănesc cu adevărat.

Te urăsc.

Toate emoțiile mi se prefăcură într-o amorțeală calmă.

– Nu începe să te arăți acum plin de bunăvoință.

Am mușcat fiecare cuvânt, privindu-l în ochi. Satisfacția de a-l răni măcar o dată avea să fie a naibii de mare.

– Ești un rahat cu ochi lamentabil, Jared. Bănuiesc, însă, că și eu aș fi la fel de lamentabilă, dacă m-ar fi urât părinții. Tatăl tău te-a părăsit, iar mama ta te evită. Dar cine ar putea să-i învinovățească, nu-i așa?

Jared tresări, iar eu am simțit cum mă cutremuram în interior. Ce făceam? Nu mă recunoșteam. Îmi venea un gust amar pe gât. Ce i-am spus? Așteptam acea satisfacție, dar nici pomeneală de ea.

Nu spuse nimic, doar mă privi cu ochii mijiți, umbriți imperceptibil de furie și disperare. Nu mai aveam cum să șterg ceea ce-i făcusem. Chiar dacă nu lăsa să se vadă trăirile, am văzut că bătea în retragere.

Acesta-i aluatul din care sunt făcuți cei care hârțuiesc.

Cu bună-știință, am vrut să-l fac să se simtă neiubit și nedorit. Îi spuseseam că era singur. Cu toate figurile pe care mi le făcuse el mie, nu mă simțisem niciodată abandonată sau izolată. Întotdeauna fusese cineva care mă iubea sau pe care puteam conta.

– În regulă, toată lumea.

Doamna Penley intră pe ușă, luându-mă prin surprindere. Jared nu spuse nimic, doar își continuă drumul până la locul lui.

– Vă rog să vă luați busolele și să vă căutați estul. Când spun *Start!* vă luați materialele și vă așezați lângă partenerul de discuție de astăzi. Puteți să vă mutați băncile dacă vreți să fiți alături sau față în față unii cu ceilalți.

Clipeam ca să scap de lacrimile care îmi împăienjeniseră ochii și abia îmi recăpătasem suflarea, când estul meu îmi veni în întâmpinare.

– Hei, fată frumoasă.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Ben care deja își căuta un loc lângă mine.

Nu astăzi. Mi-am dat părul după ureche și am inspirat adânc. Ben și cu mine nu mai vorbiserăm de la întâlnirea noastră de cu o seară înainte, iar eu doar atunci mi-am dat seama de asta.

– Ce faci, Ben?

Mai rezistă încă o oră, îmi cântam de una singură. Aveam nevoie de muzica mea, de patul meu și, categoric, de bunica mea.

– Bine. Acum.

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor, iar eu nu m-am putut stăpâni să nu râd. Era un tip vesel și era plăcut să fii în preajma lui. Măcar atât.

– Atenție, toată lumea, vă rog să vă prezentați estului vostru, așa cum ați făcut-o ora trecută cu sudul, ne spuse doamna Penley.

Toată lumea mormăi, la fel ca ora trecută, deoarece ne cunoșteam între noi.

– Știu. Știu.

Profesoara dădu din mâini ca să ne facă să tăcem.

– Este un exercițiu bun pentru interviurile pe care le veți avea ca să intrați la colegiu. De data aceasta, pe lângă prezentare, vreau să împărtășiți și una dintre amintirile voastre preferate, ca să vă cunoașteți mai bine. Porniți.

Doamna Penley se plimba prin clasa care deja zumzăia de atâta conversație. Ben și cu mine ne-am privit și am pufnit de parcă ăsta era ultimul fel în care am fi vrut noi să ne petrecem timpul.

– Bună, spuse el întinzându-mi mâna.

I-am luat mâna, am dat din gene și am înclinat din cap.

– Numele meu este Ben Jamison. Amintirea mea cea mai frumoasă este de când am înscris primul gol în liceu. Jucam în echipa celor de la universitate, mulțimea aclama cu multă înflăcărare, iar sentimentul pe care l-am trăit atunci a fost incredibil.

Era imposibil ca o asemenea amintire să nu mă impresioneze. Eram sigură că inima îi bătea să sară din piept de emoție, când toți acei spectatori l-au aclamat.

– Bună, mă numesc Tatum Brandt.

Am făcut cu mâna și mă simțeam ca într-un film, într-o scenă de la o întrunire AA, unde urma să-i spun *și sunt alcoolică*.

– Amintirea mea favorită este...

Ochii mi se îndreptară imediat spre Jared, apoi înapoi la birou. Prețuiam acea amintire în mod deosebit, dar mi-a fost greu la început să accept acest lucru. Poate ar trebui să mint, dar de ce să fiu eu cea care se ascunde?

– Presupun că nu va fi la fel de importantă ca a ta, dar... am fost odată la un picnic în cimitir.

Ben făcu ochii mari:

– Chiar? Mă privea curios. Și cum a fost?

– Păi, am înghițit cu greutate. Mama a murit când eu aveam zece ani și îmi era frică să mă duc la ea la mormânt. Îmi era groază. Timp de doi ani am refuzat să merg. Uram ideea că ea era acolo sub pământ. Așa că, un tip cu care eram prietenă... atunci, a pregătit într-o zi mâncarea de amiază și m-a dus la cimitir. Am fost foarte furioasă când mi-am dat seama unde mergeam, dar el mi-a zis că ar trebui să fiu fericită că mama mea era acolo. Mi-a spus că era cel mai drăguț și liniștit loc din oraș. A fost foarte înțelegător și a avut multă răbdare cu mine. Am stat lângă mormântul mamei mele, am mâncat și am ascultat muzică la un aparat de radio pe care îl adusese cu el. Mi-a adus imediat zâmbetul pe buze. Am stat ceva vreme, chiar și după ce începuse ploaia. Acum, este unul dintre locurile mele favorite. Datorită lui.

Fața mă durea și mi-am dat seama că avusesem un zâmbet înțepenit tot timpul. Prețuiam acea amintire indiferent cât de mizerabil devenise Jared și cât de îngrozitoare devenisem și eu la rândul meu. Zâmbeam de fiecare dată când mă gândeam la ce făcuse pentru mine în ziua aceea. Mi-a redat o parte din mama mea.

– Uau! Amintirea ta o pune complet în umbră pe a mea.

Ben chiar păru interesat de ceea ce îi povestisem.

– Îmi place povestea ta cu înscrierea golului. Mi-aș dori și eu mai multe victorii, ca să zic așa.

– Și mai sunteți prieteni? Întrebă Ben.

L-am privit pe Jared care era în celălalt colț al încăperii, el îmi întoarse privirea și părul mi se zbârli pe ceafă. Căutătura lui de gheață aluneca de la Ben la mine și de la mine la Ben. Nimic care să trădeze vreun sentiment uman.

– Nu, am ajuns să fim practic niște străini.

Îndreptându-mă spre mașina mea, după ore, am observat că de ea se sprijinea fostul iubit al lui K.C.

– Liam? am întrebat curioasă pentru o secundă de ce mă aștepta, dar mai mult enervată, deoarece voiam să ajung cât mai repede acasă.

– Hei, Tate. Ce mai faci?

Mâinile-i erau înfundate în buzunare, iar privirea-i rămăsese înțepenită undeva între mine și pământ.

– Mă descurc. Cu ce te pot ajuta? am întrebat direct.

Nu era felul meu să nu întreb oamenii cum le mai mergea, dar eram supărată pe Liam. De pe partea mea, n-avea decât să putrezească în propriile lacrimi.

Zâmbi agitat.

– Știi, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între mine și K.C. Am încercat să o sun și m-am oprit pe la ea acasă, dar nu vrea să mă vadă.

Asta era ceva nou. Când o întrebasem pe K.C. dacă mai știa ceva despre Liam, îmi răspunsese *nu*. Prietena mea nu mai era la fel de sinceră cu mine cum fusese odată.

– Și?

Am deschis portiera mașinii tatălui meu și mi-am aruncat înăuntru geanta.

– Tate, trebuie să o văd.

Avea ochii roșii și nu-și găsea locul.

– Am greșit! Știu asta.

– Și asta e scuza ta?

Nu era treaba mea, dar îmi plăcea Liam. Cel puțin îmi plăcuse până a înșelat-o pe prietena mea.

– De ce ai înșelat-o?

Trecându-și mâna prin părul negru se sprijini de camionetă.

– Pentru că am putut. Pentru că m-am lăsat luat de val la Loop. Era plin de fete și am lăsat totul să mi se urce la cap. K.C. venea cu mine atât de rar și nici atunci nu era interesată.

Mă durea capul numai când încercam să mă gândesc ce să-i spun. Nu era momentul potrivit.

– Liam, trebuie să ajung acasă. Îi spun lui K.C. că vrei să vorbești cu ea, dar nu pot să fiu de partea ta. Dacă meriți, te va ierta. Ca să fiu sinceră, nu știu dacă eu, în locul ei, te-aș ierta.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să ne ciondănim pe tema asta.

– Dar am făcut-o, am glumit fără nicio tragere de inimă.

În sufletul meu știam că Liam nu era băiat rău. O făcuse de oaie, ce e drept, și nu eram sigură că era cazul să risc și să-l iert. Din fericire, nu eu trebuia să hotărâsc acest lucru.

– Da, știu. Îmi pare rău. Erai ultima mea speranță. Ai grijă de tine și... crezi sau nu, îmi pare rău de toată încurcătura asta.

Se dădu în spate și plecă spre mașina lui Camaro.

Oftând, m-am urcat în camionetă și am demarat înainte ca telenovela din ziua aceea să devină *Pe aripile vântului*.

CAPITOLUL 16

– Mmm... ceva miroase foarte bine, iar mie mi-a fost dor de tine! am strigat cum am deschis ușa.

Corpul meu doar că nu striga că vrea să se întindă în pat, dar am decis să mai adun ultimele picături de energie pentru bunica mea. Îmi lipsise tare mult. Totodată, într-un mod egoist, aveam nevoie de ea ca să îmi amintească faptul că eram, totuși, o persoană bună. După tot ce îi spusese în ziua aceea lui Jared, nici măcar nu mai voiam să mă privesc în oglindă.

Mi-am dat seama că ajunsese, după mirosul care se simțea încă de pe alee. Aroma intensă a sosului cu carne îmi dansa în nări, învelindu-mă ca într-o pătură călduroasă încă dinainte să închid ușa de la intrare.

– Bine te-am găsit, Piersicuță!

Bunica veni ca în pași de dans din bucătărie în hol. Îmi lipsiseră îmbrățișările ei parfumate tot anul cât fusesem plecată. Mirosul fixativului din păr, amestecat cu cel de loțiune și parfum și cu cel de piele de curea și pantofi crea această aromă de casă părintească pe care o purtam cu mine. După ce murise mama, avusesem multă nevoie de bunica.

– Oh, uitasem de *Piersicuță*. Tata îmi spune *Dovlecel*. Ce e cu voi, ăștia din familia Brandt, de îmi tot dați nume de fructe.

O tachinam pentru că știam că îmi spunea așa de drag.

– Hai, lasă. Nu refuza unei bătrâne plăcerea de a găsi nume pentru favorita ei.

Mă pupă zgomotos pe obraz.

– Bunico, ești mai tânără în spirit decât mine.

Mi-am aruncat geanta lângă perete și mi-am încrucișat brațele pe piept.

– Singurul lucru vechi la tine e muzica pe care o asculți, am ridicat obraznic din sprâncene.

– Beatles sunt nemuritori! Spre deosebire de *urletele* pe care tu le numești muzică.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea mă apucă de braț, conducându-mă în bucătărie.

Bunica mea fusese produsul mentalității anilor '50 de creștere a copiilor, dictatorial, fiecare fir de păr așezat la locul său, dar a înflorit în timpul adolescenței și a rebelilor ani '60. În tinerețe a călătorit foarte mult pentru că și-a dorit să fie activă în profesie și să experimenteze ceea ce este în lume. Nu a fost nicicând mai fericită ca atunci când a aflat că urma să plec în Franța. *Experiența este cel mai bun profesor*. Cuvintele ei mă urmaseră ca un ecou pretutindeni.

Avea peste șaiszeci de ani, dar arăta mult mai tânără. Avea părul șaten deschis, cu câteva fire albe și îl purta liber, pe umeri. Dieta sănătoasă și sportul o mențineau în formă, fericită și energică. Stilul ei era eclectic. Nu o dată o văzusem purtând costume cu pantaloni și tricouri cu Rolling Stones.

– Și cum mai e pe la școală?

Luă de pe insula bucătăriei niște salată verde și începu să o spele în chiuvetă.

Mă striga patul, iar corpul meu era atât de pasiv, încât nici măcar nu mai era în stare să conceapă ideea de a-i spune adevărul.

Cu toate acestea, ea mă fixă cu privirea și închise apa.

– Ce s-a întâmplat?

Respira pe nas. Nu era de bine. Femeia aceea mă cunoștea prea bine.

– Nu s-a întâmplat nimic. Ți-am spus că totul e bine.

Te rog, lasă-mă în pace.

Mă privi pieziș.

- Când ești fericită îmi spui totul: despre teme, despre Clubul de științe, despre Franța, despre cros...

- Sunt cât se poate de bine, am întrerupt-o, trecându-mi mâna peste frunte. Am avut doar o zi grea, atâta tot. M-am trezit târziu și am început ziua cu stângul. La ce oră ai ajuns?

Ridică o sprânceană pensată perfect deoarece schimbasem subiectul, dar mă lăsă în pace.

- Cred că pe la amiază. M-am gândit să vin mai repede ca să fac puțină curățenie, să spăl niște rufe...

Cuvintele se pierdură într-o fluturare de mână.

- Văd, însă, că ai totul sub control.

- Ce pot să spun. Am învățat de la cei mai buni. Nu că nu mă bucur de faptul că ai venit, dar nu trebuia să-ți faci griji. Mă descurc foarte bine.

- Asta e bine, spuse, apoi continuă, încruntându-se ușor. De fapt, este minunat. Mă îngrijorează faptul că anul viitor vei pleca la New York, dar sunt mai liniștită acum că am văzut cât de bine ai grijă de tine și de casă. Presupun că nu mai ai atâta nevoie de mine sau de tatăl tău.

- Nu știi ce să spun. Talentele mele culinare lasă de dorit, așa că dacă te am prin preajmă mănânc mai bine.

Am chicotit în timp ce ea scutură frunzele ude de salată spre mine și picături de apă îmi ajunseră pe față.

- Hei, ce faci, am spus râzând și am luat de pe blat un prosop de hârtie cu care am început să-mi tamponez fața.

Simțindu-mă deja cu inima mult ușoară, am sărit de pe scaunul de bucătărie să dau o mână de ajutor pentru cină. Bunica pregătise o salată, paste și sote de ciuperci. Eu am făcut pâinea cu usturoi, de fapt singurul preparat pe care îl puteam coace în cuptorul clasic. Restul dietei mele includea tot ce se putea pregăti în cuptorul cu microunde. Ea pregăti masa pe verandă, iar eu am pus muzică pentru ambianță pentru că ne plăcea amândurora.

- Deci crezi că voi fi admisă la Columbia?

Am întrebat în timp ce ne serveam una pe cealaltă.

- Am niște presimțiri în legătură cu asta.

- Da, așa cum ai avut și în legătură cu primul meu sărut și ai spus că va fi de poveste. Știm amândouă cum a ieșit până la urmă.

Glumeam cu ea, bucurându-mă de acel moment. Mâncarea era plină de savoare, iar adierea subtilă a vântului aduse copacii la viață și parfumul trandafirilor la masa noastră.

Începu să râdă, aproape înecându-se cu înghițitura de vin.

– Știi, spuse ea ridicând un deget. Ca să fiu sinceră, nu am crezut că primul tău sărut va fi cu cineva pe care nu îl cunoșteai prea bine. Întotdeauna am fost convinsă că va fi cu băiatul din vecini.

Jared.

M-am schimbat la față în secunda în care mi se reaminti de el. Amintiri uitate ale unor vise din alte vremuri pe care le avusesem despre Jared începură să-mi danseze prin minte. De-a lungul timpului, au fost nenumărate momente în care îmi dorisem să-l sărut.

– Doar pentru că ne petreceam timpul împreună în copilărie nu înseamnă că ne plăceam în felul acesta. Eram doar prieteni, am bombănit și, de exasperare, îmi apăru o cută între sprâncene.

Conversația fusese plăcută până în momentul în care începusem să vorbim despre el.

– Nu, dar mai erau și alte lucruri.

Atitudinea gânditoare a bunicii mele mă făcu să vreau să schimb subiectul din nou.

– Erau niște lucruri care mi-au sărit în ochi. Ce făceați împreună, cum se uita la tine atunci când tu nu erai atentă... și cum se strecura ca să dormiți împreună.

Ultimele cuvinte le spuse pe un ton melancolic, ochii ei atoateștiutori amuzându-se de privirea mea năucită. Ce aiureală!

– Nu ai fi crezut că știi, nu-i așa? Întrebă ea.

Evident că nu avusesem nici cea mai vagă idee despre faptul că bunica mea știa despre asta. De la începuturile prieteniei noastre, de care pot să îmi amintesc, Jared se cățara în copacul dintre casele noastre și se strecura pe ușile de la glasvand. Nu se întâmplase des, doar când mama lui bea, iar el voia să plece de acasă. Pentru că eu întotdeauna am avut un pat mare, stăteam amândoi comod în el și ne păstram fiecare locșorul său, chiar dacă, în timpul nopții, se mai întâmpla ca mâna lui să o găsească pe a mea.

– Ei bine, nu mai este cazul să-ți faci griji pentru asta. Nu suntem apropiați.

Învârtind pastele pe furculiță, mi-am umplut gura cu mâncare sperând că subiectul va fi închis.

– Cum s-a purtat cu tine de când te-ai întors?

Cu gura plină, mi-am dat ochii peste cap și am scuturat din cap, dând de înțeles că lucrurile nu erau în regulă, iar eu nu eram în dispoziție ca să vorbesc despre asta.

– Ai vorbit cu el așa cum ți-am spus? Întrebă înainte să înceapă să mănânce salata.

– Bunico, nici măcar nu am de gând să încerc. Am fost prieteni odată. Acum nu mai suntem. Nu mi se rupe inima din cauza asta, am mințit eu.

– Tate, știi că doare. S-a purtat oribil cu tine.

– Crede-mă, puțin îmi pasă. Și chiar dacă m-ar durea, sigur nu l-aș lăsa să vadă. Mi-a făcut lucruri oribile și dacă are nevoie de lacrimile mele ca să se simtă bine, atunci n-are decât să sufere. Nu merită atenția mea.

Bunica așează furculița pe masă și salata nemâncată alunecă în paste.

– Tatum, vorbești ca mama ta.

Am țintuit-o pur și simplu cu privirea, fiind șocată de tonul ei iritat.

– Draga mea, am iubit-o pe mama ta. Toți am iubit-o. Știi că a fost bine intenționată când te-a învățat să fii puternică, știind că nu va fi alături de tine în momentele mai grele. Dar, draga mea, să-ți îngădui să fii vulnerabilă, nu este întotdeauna o dovadă de slăbiciune. Câteodată poate fi o decizie conștientă, ca să ajuți cealaltă persoană să iasă de sub carapace.

Chiar dacă ceea ce spunea bunica mea avea sens, ideea de a-l atrage pe Jared într-o conversație sinceră, de suflet, îmi provocă un spasm în gât. Mă simțeam îngrozitor din cauza a ceea ce îi spusese în acea zi, dar asta nu ștergea cu buretele toate porcăriile pe care le îndurasem din cauza lui. S-ar fi stricat de răs dacă aș umbla după el pentru asta. Era o imagine care nu-mi mirosea a bine.

– Nu am de gând să îl scot pe Jared de sub carapace. Indiferent ce probleme are de dus în spate, nu pot fi atât de grave încât să-i îngăduie să se poarte cu oamenii așa cum o face. Nu-mi pasă.

Ochii lui căprui îmi apărură ca fulgerul în minte.

- Ba da, vrei, spuse bunica fără ezitare. Știu cât de mult te-a afectat moartea mamei tale. Știu că vrei să te faci doctor ca să ajuți oamenii care suferă, cum a suferit ea, de cancer. Știu că ai în suflet sfaturile ei și le respecti și că ai impresia că totul va fi bine după ce pleci la colegiu. Dar defectele lui Jared nu sunt singurele lucruri care te rănesc.

Aruncându-mi furculița pe farfurie, mi-am șters urmele ușoare de transpirație de pe frunte. Cum de se întorsese totul împotriva mea?

- Stai puțin. M-am săturat ca toată lumea să fie de partea lui. El s-a îndepărtat de mine.

M-am trântit tâfnoasă înapoi pe scaun și mi-am încrucișat brațele pe piept.

- Și tu l-ai lăsat, Tate.

- Ce dracu era să fac? Nu voia să-mi vorbească. Am încercat.

Pat. Somn. Evadare.

- Liniștește-te. Nu am spus că nu ai fost o prietenă bună. Bineînțeles că ai fost. Totul a început din cauza problemelor lui. Dar întotdeauna este mai ușor să spui că ai încercat și apoi să te îndepărtezi. Este ușor să spui că nu poți ajuta pe cineva cu forța și apoi să te ții departe. Crezi că dai dovadă de noblețe și de putere dacă întorci și celălalt obraz sau dacă stai în expectativă până se termină școala. Să știi că tot acest bagaj la care nu vrei să renunți te face mai slab. Câteodată, cel mai bun medicament este să fii vulnerabilă, să dai frâu liber tuturor emoțiilor și să îi arăți cât te-a rănit. Doar după aceea poți să spui că ai încercat.

Am închis ochii și mi-am sprijinit fruntea în mâinile făcute căuș. Aveam atâtea pe cap cu concursul de proiecte științifice, competiția de cros și K.C. De ce oare îmi mai pierdeam timpul cu acea conversație?

Exasperată, mi-am agitat mâna în aer, apoi am lăsat-o să cadă în poală.

- De ce ți-ar păsa? Tu ești cea care ai amenințat că te duci să vorbești cu mama lui când a început totul.

Din câte știam, bunica nu îl plăcea prea tare pe Jared. Chiar dacă mă încuraja să vorbesc cu el, era dezgustată de comportamentul lui. Încetasem să le mai povestesc ei și tatălui meu fiecare detaliu

sordid al felului în care se purta cu mine, pentru că doream ca situația să se rezolve doar dacă făcea Jared primul pas. Avusese ocazia și am crezut că va veni la mine. Nu a făcut-o însă niciodată.

– Pentru că nu ai mai fost tu. Pentru că vreau ca inima ta să fie eliberată când pleci la colegiu.

Eliberată. Nici nu mai știam cum era să ai inima liberă.

– Nu-mi mai fac griji. Sunt liberă.

Nu știam ce voia de la mine.

– Dacă te prefaci că nu-ți pasă, nu înseamnă că te eliberezi.

Mă ținui cu o privire provocatoare.

M-am prăbușit. Nu mai aveam nimic în arsenalul meu.

Epuizată fizic și emoțional, m-am bucurat când bunica îmi dădu voie să merg la culcare fără să o ajut să strângă vasele. Imediat ce am ajuns în baie, m-am dezbrăcat și m-am bucurat de căldura și liniștea oferite de dușul făcut. Această ascunzătoare plină de ritm și de viață era singurul loc în care mă puteam refugia fără să fie nevoie să plec de acasă. Puteam să mă gândesc și să stau în liniște de câte ori simțeam nevoia, fără să știe nimeni și fără să mă deranjeze nimeni.

Era doar ora șase, mai aveam câteva capitole din *De veghe în lanul de secară* de citit până a doua zi și niște probleme la fizică, dar nu avea rost să încerc să mă lupt cu oboseala. Mi-am pus ceasul să sune la ora patru dimineața, ca să am timp să îmi fac temele, și m-am dus la glasvand să trag perdelele.

Am observat că vântul se întetise și cerul se întuneca din cauza unor nori fumurii. Copacii din cartier erau încă de un verde viu și tensiunea electrică ce se dezlănțui brutal pe cer aduse pe fața mea strălucirea unui zâmbet mic și recunoscător. Gândul că urma să înceapă o furtună mă liniști, așa că am lăsat ușile deschise.

Trezită brusc din somn de un sunet pătrunzător, m-am ridicat în pat încercând să mă adun. Cu un căscat, am îndepărtat năuceala de pe ochi. Uitându-mă prin cameră, am văzut că ușile glasvandului erau în continuare deschise, iar ploaia cădea mocănește. Uitându-mă la ceas, am văzut că dormisem șase ore.

Am dat jos păturile de pe mine, am coborât din pat și m-am dus spre balustrada de după glasvand ca să mă îmbăt cu spectacolul de tunete și trăsnete de pe cerul nopții. Asta trebuie să mă fi trezit.

Aerul răcoros îmi făcu pielea de găină și stropii de ploaie îmi cădeau pe față. Din fericire, nu ploua cu găleata, altfel podeaua mea ar fi fost udă learcă.

Am privit cu atenție copacul de lângă glasvand și am observat că ploaia care se strecura prin cupola de frunziș nu era deasă. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am înhățat coroana de frunze care îmi asalta ușa, mi-am pus piciorul pe balustradă și m-am săltat în sus. M-am ținut de una dintre crengile de deasupra capului și am pus piciorul pe altă creangă care se proiecta prin balustradă. Un sentiment încântător de teamă îmi încălzi mușchii și îmi reaminti că în copilărie fusesem mult mai curajoasă. M-am îndreptat ușor spre locul în care crengile erau mai groase și, cu pași nesiguri, am înaintat până am ajuns la trunchi.

M-am așezat pe vechiul meu loc și am fost întâmpinată de bine cunoscuta răpăială a ploii care lovea frunzele. Sprijinită cu spatele de trunchi și cu picioarele așezate pe ramura pe care venisem, am elogiât acel moment în care mi-am dat seama cât de simplu fusese să recâștig acea parte simplă din mine. Nu mai fusesem acolo de ani de zile.

Cu coada ochiului, am văzut că se aprinde o lumină, posibil pe veranda casei lui Jared. Câteva secunde mai târziu, o fată cu o bluză neagră pe cap cobora în fugă aleea din fața casei. Nu i-am putut vedea fața, dar am știut cine era când am văzut mașina spre care se îndrepta.

K.C.

Acasă la Jared.

La miezul nopții.

Pe el nu îl văzusem, însă lumina de pe verandă licări și se stinse imediat ce ea se urcă în mașină. Inima începu să-mi bată puternic în piept fără să o pot controla, așa că am închis ochii încercând să-mi recâștig liniștea de care mă bucurasem cu un minut în urmă.

– Stai în copac când e furtună? Dar ce minte strălucită ai.

Vocea profundă aproape că mă propulsă din copac. Am deschis ochii larg și m-am întors ca să îl văd pe Jared aplecându-se pe fereastră. Cel puțin era îmbrăcat. Acest lucru mă făcu să mă simt mai bine după ce o văzusem pe K.C. ieșind din casa lui.

– Da, îmi place să cred că așa e, am bâiguit eu întorcându-mi fața la furtună.

Furia mea față de Jared scăzuse. Considerabil. Mă simțeam jenată și rușinată acum, după tot ce îi spusese în ziua respectivă.

– Copac? Fulger? Ce-ți vine în minte?

Bineînțeles că știam că e periculos. Asta și făcea să fie atât de grozav.

– Nu ți-a părut niciodată, i-am atras atenția cu ochii însă ațintiți asupra șoselei ude care sclipea sub lumina becurilor de pe stradă.

– De ce anume? Că stai tu în pom când e furtună?

– Nu. Că aș putea păți ceva.

Dorința de a-l privi era puternică. Îmi doream atât de mult să îi văd ochii, încât simțeam că o mână invizibilă mă forța să mă uit la el. Doream ca el să mă vadă. Doream ca el să ne vadă pe amândoi.

Nu spuse nimic preț de câteva secunde, însă știam că e acolo. Corpul meu reacționa în prezența lui și-i puteam simți ochii ațintiți asupra mea.

– Tatum...

Vocea lui era dulce și prietenoasă și dintr-odată am simțit căldură în tot corpul. Dar apoi vorbi din nou.

– Puțin îmi pasă dacă trăiești sau mori.

Am rămas fără aer și stăteam pe ramura aceea învinsă definitiv.

Destul. Ajunsesem la capătul puterilor. Asta nu mai era viață. Pentru el nu era decât un joc, dar eu nu mai aveam nicio tragere de inimă să i-l mai fac. Nu sunt puternică. Nu pot să intimidiez pe cineva. Nu sunt fericită. Știam ce trebuia să fac.

Mă eliberez de tine.

– Jared, am spus cu privirea pironită încă pe asfaltul udat de ploaie. Îmi pare rău pentru ce ți-am spus astăzi.

M-am uitat spre el, dar nu mai era acolo.

CAPITOLUL 17

– Ai primit mesajul meu?

Ben își așază mâna pe umărul meu atunci când veni lângă mine și se așază în fața mea.

– Da.

Îmi aminteam vag niște dulcegării de genul *abia aștept să ne revedem*.

– Era însă prea târziu. M-am culcat devreme.

Reușisem, într-un sfârșit, să adorm la loc pe la ora două dimineața și m-am trezit pe la patru cu noduri în stomac. După comportamentul meu dezgustător de la ore ieri și felul în care deviasem de la preocupările mele, am decis să renunț la atitudinea de față dură. Jocul lui Jared era prea agresiv, iar eu mă transformam într-o persoană pe care nu o plăceam.

Simțeam nevoia să vorbesc cu K.C, dar nu știam cum să mă port cu ea. Încă luam foc doar la gândul că se întâlnea cu Jared, deși unul dintre lucrurile pe care le spusese era adevărat. Furia mea nu rezolva nimic și voiam să depășesc acest moment. Nu eram sigură însă dacă puteam să fac asta fără să port pică.

– Vrei să ieșim în weekendul acesta? Se organizează o petrecere cu foc în aer liber acasă la Tyler Hitchen vineri seara după cursă.

– Mi-ar plăcea, dar sunt ocupată până peste cap. Să văd cum evoluează lucrurile săptămâna aceasta.

Am închis dulapul și am început să mă îndepărtez cu pași mici.

– Pot să-ți fiu de folos?

Sprâncenele lui Ben făcură cute în semn de îngrijorare. Era dulce și mă făcu să zâmbesc.

– Păi nu poți să alergi în locul meu, nu poți să faci tema la mate sau la fizică în locul meu și nici nu poți să dai testele în locul meu, așa că ești de-a dreptul inutil.

– Da, da, așa e. Văd că ai vorbit cu mama mea.

Ochii îi sclipiră de veselie și zâmbetul lui era jucăuș.

– Încearcă să te eliberezi. Ne vom simți bine.

Hannah Infama trecu pe lângă noi cu alaiul ei de acolite, aruncându-i lui Ben priviri languroase de genul nici-măcar-nu-e-nevoie-să-ieșim-la-cină. Schemele lor vechi erau atât de cusute cu ață albă. Să-ți dai capul pe spate, cu părul în vânt și să-ți muști buza de jos? Pe bune? Cine mai face asta? Îmi trânti un *R* de la ratat, iar eu i-am arătat pumnul și degetul mijlociu pe la spatele lui Ben când trecură de noi.

Bănuiesc că ar fi trebuit să fiu încântată că Ben dorea să fim împreună. Hannah și probabil toate fetele din școală ar fi fost

recunoscătoare să le acorde atenție. Era atent și se purta ca un adevărat gentleman. Îmi făcea plăcere să petrecem timpul împreună. Doar scânteia dintre noi se lăsa așteptată mai mult decât anticipasem.

– Bine atunci, am răspuns. Voi încerca.

Îmi luă geanta și mă conduse în sala unde urma să am ora de fizică.

– Ne vedem la prânz?

Mă privea așteptând un răspuns.

– Sigur că da. Astăzi voi sta afară.

Prezența lui urma să fie bine-venită. Era nevoie de un amortizor între mine și K.C. în cazul în care avea să-mi sară din nou muștarul.

– Ne vedem acolo.

Vocea îi era joasă și caldă. Când ajunserăm în fața sălii de curs, îmi dădu geanta și plecă mai departe, pe coridor.

Îmi doream să fiu mai atrasă de Ben. Poate era nevoie doar să încerc să-l cunosc mai bine.

Testul surpriză de la fizică îmi provocă o panică ce-mi arse și ultimul oscior. Din fericire, era exact ce avusesem nevoie ca să-mi distragă gândurile de la viața mea personală. Deși citisem și rezolvasem problemele de dimineață, cu mintea întunecată cum eram, tot mă simțeam nepregătită.

Alergările de la ora de sport alungară însă aburii supărării. Chiar dacă antrenoarea dorise să ne testeze viteza de alergare pe kilometru, iar eu terminasem distanța în exact șase minute, ea mă lăsă să alerg în continuare. Focul din mușchi îmi pârjoli frustrarea, dar și durerea provocată de cuvintele pe care mi le spusese Jared cu o seară înainte și care îmi înecaseră gândurile toată dimineața.

Puțin îmi pasă dacă trăiești sau mori. Călcâiele mi se înfundară în pământ în timp ce eu îmi imaginam cum îi săpam groapa.

– Salutare fraților.

K.C. apăru din spatele lui Ben și al meu, în timp ce mâneam la una dintre mesele de picnic de afară.

– Salut, am răspuns cu gura plină de salată cu paste, fără să fiu în stare să o privesc.

– Și ce mai faci, Ben? Ești gata pentru meciul de vineri?

- Nu-mi fac atâtea griji pentru meci câte îmi fac pentru cursa de după aceea. Am pus la bătaie ceva bani pentru Băiatul Minune de acolo.

Își scutură degetul cel mare spre cantină, referindu-se, probabil, la Jared.

- Oh, el este un pariu sigur. Zâmbi atotcunoscătoare și-și flutură mâna în aer. Vin și eu la cursă. Vii cu Tate? Privirea îi alunecă în direcția mea.

- Nu cred că ar vrea să vadă cursa, dar încerc să vin cu ea la focul în aer liber de după aceea.

K.C. mă privi printre gene în timp ce-și amesteca în apă o pudră aromată.

- Tate se pricepe la mașini. Îi va plăcea la nebunie.

- Fraților, sunt chiar în fața voastră. Vorbiți cu mine, fraierilor, m-am răstit sarcastic la amândoi, simțindu-mă de parcă ei erau părinții care discutau ce era de făcut în legătură cu copilul.

Ben îmi aranjă părul după ureche, iar eu am tresărit ușor din cauza gestului care arăta intimitate.

- Îmi pare rău, Tate. După cum spuneam, te dai în vânt după mașini. Știai asta, Ben?

- Nu știam. În cazul acesta, trebuie să vină cu mine.

Zâmbi în timp ce sparse o bomboană între dinți, iar eu mă simțeam presată ca un biscuit cu cremă Oreo. Mă luaseră cu asalt.

De fiecare dată când urma să fim într-un context social, Jared avea grijă să strice tot. De ce să-mi mai bat capul?

M-am uitat la K.C. și m-am pregătit pentru o dispută verbală.

- Ai impresia că o să vin la Loop ca să-i fac galerie lui Jared?

- Nu, dar mi-ar plăcea să fii acolo cu mine, deoarece nu cunosc pe nimeni. Te uiți la cursă, la mașini și îmi explici diferența dintre o baterie și un motor. Nu am înțeles chestia asta niciodată. Dacă ai o baterie, la ce îți mai trebuie un motor?

Ben și cu mine izbucnirăm în râs. Se prostea intenționat ca să mă facă pe mine o prezență mai plăcută. Voiam să merg, însă știam că acolo K.C. va fi călare pe Jared. Stând cu ea, eram în preajma lui. Nu puteam să mă țin scai de Ben toată noaptea ca o disperată.

- I-am spus lui Ben că voi vedea cum decurge săptămâna. Am multe de făcut în perioada asta.

În timp ce eram prinsă cu temele, aveam de gând să citesc mai mult în avans și să merg la bibliotecă să mă documentez ca să mă pot hotărî care va fi tema finală. Ca să nu mai spun că sâmbătă dimineața la șapte trebuia să fiu la școală pentru autobuzul care urma să mă ducă în Farley la un concurs de cros. Nu că aș fi încercat să-l evit pe Jared.

– Știu ce înseamnă asta.

Vizibil enervată, K.C. își scoase telefonul și începu să-l butoneze.

Ea era supărată pe mine? La dracu!

– K.C., eram neagră de furie, mai neagră decât unghiile mele, am spus că fac tot posibilul. Dumnezeuule!

– Zic și eu așa, bătu ea în retragere, fără să-și ridice ochii din telefon. Cred că dacă nu ar fi fost vorba despre Jared, ai fi mers. Trebuie să încerci, Tate. El mi-a spus că nu are nimic împotriva să vii.

M-am îmbujorat de rușine și m-am uitat spre Ben. Nu-mi mai spălasem niciodată rufele în public.

– Aha, din partea lui nu e o problemă dacă vin. Presupun că dacă am acceptul cretinului ar trebui să cad în genunchi și să-i mulțumesc.

– Ei bine, Jared nu este maestrul de ceremonii acolo la curse, așa că nu el decide cine vine sau nu. Pot să invit pe cine vreau, mă asigură Ben ridicându-se. Am nevoie de un Gatorade. Vrea vreuna dintre voi ceva? Întrebă el probabil ca să se facă nevăzut până când îmi rezolvam disputa cu K.C.

– Eu vreau o apă, am dus mâna la buzunar ca să scot niște bani.

– Stai liniștită, mă ocup eu.

Plecă spre cantină. L-am urmărit cu privirea apreciind cât de bine arăta în blugi. Măcar atâta.

Vocea lui K.C. mă scoase din transă.

– Prin urmare, dacă Jared e un cretin, atunci eu ce sunt dacă mă întâlnesc cu el?

Vocea ei era calmă, dar mi-am dat seama după cum mă privea și după cum își ținea buzele că pe dinăuntru fierbea.

Jared era un cretin. Asta nu era o presupunere, ci un fapt dovedit. Frustrarea mea față de faptul că-și petrecea timpul cu ticălosul acela stătea să răbufnească. Încercam să-mi controlez

furia, înainte să-mi scape de sub control, dar al naibii sentiment era tot mai greu de stăpânit.

– Mie-mi spui. E un imbecil. O știi și tu, o știi și eu.

Ce dracu făceam?

– Ceea ce nu vezi tu, e că te folosește. Te folosește ca să-mi intre mie sub piele. Îi pasă tot atâta de tine cât i-a păsat și lui Liam când te-a înșelat.

Rahat. Am întins coarda.

Îmi săpasem singură groapa. Privirea ei îmi străpunsese pieptul. O rănisem, dar speram că, indiferent cât va pufăi și se va enerva, va înțelege în cele din urmă. După ce îi văzusem ochii însă, am rămas cu îndoiala.

După câteva momente de ezitare, începu să-și adune lucrurile și să-și strângă tava.

– Știi, Jared a vrut să stau cu el astăzi și, în acest moment, îmi doresc mai mult compania lui decât pe a ta.

Îmi aruncă vorbele printre dinți, înainte să plece. Eu am lăsat-o să plece, pentru că i-am înțeles dezamăgirea. Nici eu nu mă plăceam foarte tare în acel moment.

* * *

Indiferent cât de tare m-am străduit să fac conversație cu Ben după ce s-a întors, mintea mea era ocupată să rescrie cearta pe care o avusesem cu K.C. Tata îmi spusese întotdeauna că pot să spun ceea ce vreau să spun atâta timp cât vorbesc frumos.

Să mă ia naiba cu stilul meu de a arunca atât de agresiv cuvintele ca un copil de cinci ani.

Aș fi putut să mă descurc mult mai bine. Știi ce se spune despre cele mai bune planuri? Sentimentele mă copleșiră și ea probabil se dusesse să plângă pe umărul lui Jared. Eram sigură că el era extrem de încântat.

Orele de studii avansate de engleză și de administrație trecură cu greu, căscam de extenuată ce eram și nu mai aveam niciun strop de energie pentru antrenament sau pentru cina în oraș planificată cu bunica.

– Stați jos, vă rog! strigă doamna Penley peste vacarmul de voci și de bănci împinse.

Tocmai terminaserăm discuțiile pe marginea capitolelor pe care trebuise să le citim din *De veghe în lanul de secară* și mutam băncile la locul lor. Elevii erau aprinși încă de focul discuțiilor despre carte. Cred că jumătate dintre ei erau fericiți că nu era o carte despre viața la fermă, așa cum crezuseră, și tuturor le plăcuse ideea adolescentului care fuma prea multe țigări.

Discuțiile îmi displăcură profund. Fuseserăm obligați să așezăm băncile în cerc, ca să facem contact vizual cu cine vorbea. Jared rânji tot timpul în direcția mea, semn că era la curent cu progresele Operațiunii de Distrugere a lui Tate și a lui K.C. pe care o lansase.

Sentimentele limpezi care-mi scrijeleau brațele și picioarele mă făceau să vreau să strig până când forța supărării mele îl făcea să dispară.

Puțin îmi pasă dacă trăiești sau mori.

Uram să recunosc față de mine că mie îmi păsa dacă el trăia sau murea. Aveam un ghimpe în suflet pentru fiecare zi în care el nu mă dorise lângă el.

Dar tot acest bagaj la care nu vrei să renunți te face mai slab. Bunica avea dreptate. Nu-mi era mai bine acum decât îmi fusese înainte să decid să ripostez.

– Și acum, încep să ne instruiască doamna Penley din fața clasei, înainte să vă dau temele, vreau să clarificăm niște aspecte legate de monologuri. Vă reamintesc că mai sunt două săptămâni. Voi pune pe ușă un tabel în care să vă scrieți numele și ziua în care alegeți să susțineți monologul. Monologul poate fi de pe lista pe care v-am dat-o sau alegeți altul, cu acordul meu. Acum, știți că nu mă interesează un spectacol demn de Oscaruri, așa că nu intrați în panică. La urma urmei, nu facem teatru. Recitați monologul și predați eseul redactat conform rubricilor pe care vi le-am indicat explicând modul în care monologul dezvoltă tema cărții sau filmului.

Doamna Penley căzu pe gânduri în timp ce toată lumea scoase caietele ca să scrie tema de pe tablă.

Dacă te prefaci că nu-ți pasă, nu înseamnă că te eliberezi.

Nu crezi că e cazul să ripostezi?

Vreau ca inima ta să fie liberă.

Extenuarea îmi mototoli inima. M-am întors ca să-l privesc pe Jared. Își ridică ochii din caiet, iar privirea îi deveni și mai pătrunzătoare când mă văzu.

Îmi doream să pot merge pe coridor și să știu că nu mă mai întâlneam cu durerea. Îmi doream ca el să se oprească. Și da, recunosc, îmi doream să îl cunosc din nou.

Dar tot acest bagaj la care nu vrei să renunți te face mai slab.

Înainte să pot să mă opresc, m-am trezit aruncându-mi mâna în aer. Stomacul mi se strânse deoarece mă simțeam ca și cum aș fi intrat în visul cuiva.

- Doamnă Penley.

- Da, Tate.

Doamna Penley stătea în picioare la biroul ei, scriind ceva pe un bilețel.

- Mai avem cinci minute din oră. Aș putea interpreta monologul meu acum?

Am simțit cum ochii și urechile tuturor se îndreptară spre mine, toată clasa fiind atentă la mine.

- Ce să spun, nu mă așteptam să dau deja note. Ai terminat eseul?

Doamna Penley își înfipse stiloul din mână în coc.

- Nu, îl voi preda în termen, însă îmi doresc foarte mult să interpretez acum monologul. Vă rog.

Am privit cum i se învârteau roțițele în minte, făcându-și griji dacă sunt sau nu suficient de pregătită, dar am recurs la privirea mea rugătoare în speranța că își va da seama că vreau să isprăvesc odată pentru totdeauna cu asta.

- Bine atunci, spuse ea expirând. Dacă ești sigură că ești pregătită.

Îmi făcu semn să merg în față, în timp ce ea se duse într-o parte a clasei și se sprijini de perete.

M-am ridicat din scaun și m-am dus în fața clasei, simțind cum toate privirile îmi ardeau spatele. Când m-am întors ca să dau ochii cu toată lumea, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Înainte să încep, mi-am plimbat privirea prin clasă. Puteam face asta dacă ochii noștri nu se întâlneau.

- Îmi plac furtunile, am început. Tunet, ploaie torențială, bălți, pantofi uzi. Când norii încep să se rostogolească pe cer, mă stăpânește o emoție îmbătătoare.

Continuă, Tate. Am încercat să îmi imaginez că vorbeam cu tatăl meu sau cu bunica. *Fii naturală.*

- Totul e mai frumos când plouă. Nu mă întrebați de ce.

Am ridicat din umeri.

- E ca și cum ai acces la un alt univers, al tuturor posibilităților. Obişnuiam să cred că sunt un supererou, care mergea cu bicicleta pe străzi periculos de alunecoase sau un atlet la Jocurile Olimpice greu încercat ca să treacă linia de sosire.

Amintirile aduseră un zâmbet pe fața mea. Amintiri despre Jared și despre mine.

- Când eram mică, mă trezeam cu acel sentiment de emoție. Tu mă faci să simt că mă îmbăt cu acea stare amețitoare, la fel ca o furtună simfonică. Tu erai o furtună într-o zi cu soare, tunetul într-o zi plictisitoare, fără nori. Îmi amintesc cât de repede înfulecam mâncarea la micul dejun, ca să vin să bat la ușa ta. Ne jucam toată ziua și veneam acasă doar ca să dormim și să mâncăm. Ne jucam de-a v-ați ascunselea. Mă dădeai în leagăn sau ne urcam în copaci. Faptul că eram camarazi mă făcea să mă simt acasă.

Am expirat, relaxându-mă în sfârșit, iar ochii mei, în derivă, căutau să-i întâlnească pe ai lui. L-am văzut cum mă privea, respirând greu. Parcă era înghețat. Rămâi cu mine, Jared.

- Vezi tu, privirea îmi rămase cu el, când aveam zece ani, mama a murit. Avea cancer și am pierdut-o înainte să o cunosc cu adevărat. Simțeam că lumea nu mai era un loc sigur și eram speriată. Tu ești cel care a făcut ca totul să fie bine din nou. Alături de tine am devenit curajoasă și liberă. Era ca și cum partea din mine care murise odată cu mama s-a întors la mine când te-am întâlnit și nu mă mai durea nimic. Nimic nu mă rănea când știam că te am pe tine.

Ochii mi se scăldau în lacrimi în timp ce colegii erau tot mai atenți.

- Apoi, din senin, într-o zi te-am pierdut și pe tine. Durerea a revenit și mi se făcea rău când vedeam cât de tare mă urai. Ploaia mea trecuse, iar tu deveniseși fără inimă. Fără nicio explicație. Nu

mai erai. Iar inima mea a fost sfâșiata. Mi-era dor de tine. Mi-era dor de mama mea.

Vocea mă lăsase și nu am șters lacrima care mi se rostogoli pe obraz.

– Mai rău decât când te-am pierdut a fost când ai început să mă rănești. Vorbele și faptele tale m-au făcut să urăsc să vin la școală. M-au făcut să nu mă simt bine în propria casă.

Am înghițit, iar nodul din gât slăbi.

– Totul doare în continuare, dar știu că nu sunt eu de vină. Sunt multe cuvinte pe care le-aș putea folosi ca să te descriu, dar singurul care să includă trist, furios, nefericit și jalnic este *laș*. Într-un an nu voi mai fi aici, iar tu nu vei fi altceva decât un ratat a cărei perioadă de glorie a fost în liceu.

Îl priveam în continuare pe Jared și vocea redeveni puternică. Durerea care îmi chinuse fața din cauza efortului de a-mi stăpâni lacrimile se domoli.

– Erai furtuna mea, norul care aducea tunetul, copacul meu într-o ploaie torențială. Am iubit toate aceste lucruri și te-am iubit pe tine. Dar acum? Ești o afurisită de uscăciune. Credeam că ticăloșii conduc numai mașini germane, dar se pare că și imbecilii de la volanul unui Mustang pot lăsa cicatrice.

Privind prin clasă, am văzut că toată lumea mă asculta cu atenție, în liniște. O fată lăcrima. Am șters o lacrimă de pe obraz și am zâmbit:

– Aș dori să mulțumesc Academiei...

Toată lumea începu să râdă, revenind din transa în care îi aruncase povestea mea serioasă și tristă, după care toți începură să aplaude și să ovaționeze. Am lăsat capul pe spate și am privit tavanul înainte de a face o reverență sarcastică și teatrală care îi făcu pe colegi să chicotească și mai tare. Aplauzele asurzitoare îmi luară gândul de la faptul că mă împleticeam.

Asta fusese tot. Jared mă putea provoca, răni, putea lua ce dorea, dar l-am învins arătându-i că deși mă rănise, nu reușise să mă distrugă. Euforia puse stăpânire pe stomacul meu în timp ce valuri de mulțumire mă inundau.

Liberă.

- De unde este monologul? Doamnă Penley, a făcut oamenii să plângă. Cum mai poate cineva să se măsoare cu așa ceva? Și avem voie să înjurăm? se plânse, în glumă, una dintre fetele de pe busola mea.

- Sunt sigură că te vei descurca și, Tate, ai fost minunată. Într-adevăr ai ridicat ștacheta. Cu toate acestea, nu îmi amintesc să fi fost pe listă, așa că presupun că va fi totul cuprins în eseul tău?

Am dat din cap în timp ce mă întorceam la locul meu, gândindu-mă că partea aceea aveam să o descurc mai târziu. Clopoțelul sunase și toată lumea se pregătea să iasă pe ușă, gata să încheie ziua respectivă.

- Ai făcut o treabă grozavă, Tate!

- Uau!

Oameni cu care nu vorbisem niciodată mă băteau pe spate și îmi făceau complimente. Jared ieși pe ușă de parcă era fitilul aprins al unei bombe. Doar că, de data aceasta, eram departe de explozie. Mă eliberasem de el, fără să fie nevoie măcar să fac cel mai mic efort să pară că nu îmi păsa.

Îmi pusesem sufletul pe tavă, iar mingea era la el în teren acum.

- Tate.

Ben se îndreptă spre banca mea în timp ce eu îmi luam geanta.

- A fost extraordinar. Ești sigură că vrei să-ți pierzi timpul cu medicina și să nu mergi la teatru?

Îmi luă geanta de pe umăr și o așeză pe al lui.

M-am îndreptat spre ușă, iar el mă urmă.

- Ești bine? Ai plâns.

Părea cu adevărat îngrijorat.

M-am întors spre el cu un zâmbet relaxat pe chip.

- Mă simt grozav și mi-ar plăcea să merg cu tine la curse în weekend.

Păru surprins de cum schimbasem subiectul, însă ochii îi sclipiră când mă luă de mână.

- Bine, dar să știi că va trebui să porți o fustă foarte scurtă. E un fel de uniformă pentru fete.

Mă tachina și îmi puteam da seama că flirta.

- Ce să spun. Sunt o rebelă sau nu știai?

Ieșisem pe ușă de mână. Privirea mea se îndreptă glonț spre Jared care stătea cu fruntea sprijinită de perete.

– Ne mai vedem, Jared, spuse Ben când am trecut pe lângă el, orb la ce tocmai se petrecuse în clasă între mine și Jared.

Se întoarse, dar nu răspunse. Am observat că avea ochii roșii. Cu mâinile înfundate în buzunarele bluzei sale negre cu glugă, respira de parcă alergase kilometri întregi. Nicio altă emoție. Nu părea nici trist, nici fericit. Nimic.

Ce se întâmpla în capul lui?

Aveam să aflu vreodată?

CAPITOLUL 18

– Tate!

M-am răsucit brusc pe călcâie, năucită de neașteptata deșteptare din propria sărbătorire și am dat de privirea întrebătoare a bunicii mele.

Hopa. Oare de când stătea acolo?

Am alergat spre raftul unde era Ipodul și am oprit Miss Murder a celor de la AFI.

– Scuze. Îmi recuperam magnetismul, am zâmbit cu sfială.

După un antrenament la care aș mai fi putut alerga o oră, m-am întors acasă cu suficientă energie cât să dau și altora. Mi se ridicase o piatră de pe suflet și simțeam că trebuie să sărbătoresc.

Am decis să-mi pun temele în cui, atâta vreme cât nu aveam niciun termen limită săptămâna aceea, și să fac o gaură adâncă în covor cu niște mișcări de dans îngrozitoare.

– Ți-ai lăsat telefonul jos și a sunat K.C.

Îmi aruncă telefonul mobil și eu l-am prins.

– Și e aproape șapte. Ești gata să mergem să mâncăm?

Bunica își flutură mâna spre ușă.

– Categorie.

Am înhățat puloverul și converșii negri. Mă schimbasesem deja în blugi și în tricou după ce am ajuns acasă de la antrenament și m-am spălat. De când cu escapada lui Jared în vestiarul fetelor preferam să fac duș acasă.

– Cobor într-un minut. Vreau să o sun înapoi pe K.C.

Bunica dădu din cap și ieși din cameră.

Faptul că trebuia să-i cer iertare lui K.C. îmi întorcea stomacul pe dos. Ea era cea care se întâlnea cu cel care se purtase urât cu mine și mă durea că putea să închidă ochii la asta. Totodată îmi dădusem seama că și ea și Jared se foloseau unul de celălalt. Indiferent ce era acum între ei avea să se sfârșească în timp, probabil mai devreme decât mai târziu. Cel puțin, atâta timp cât ea nu se hotărăște să se alieze cu el și să mă trateze ca pe un nimic, caz în care am decis să nu îi dau satisfacție.

– Salut, am întâmpinat-o timid la telefon.

– Salut, răspunse scurt.

Am inspirat adânc, după care am oftat.

– Așadar, sper să obțin curând jetonul cu *Ieși din închisoare cât mai curând*. Îmi pare rău că am spus ce am spus azi.

Rămăsese tăcută câteva clipe, timp în care eu, agitată, măsurăm la picior camera încoace și-ncolo.

– Te-ai purtat ca o idioată, îngăimă ea.

Îmi veni să râd. Măcar vorbea cu mine.

– Știu. Nu mai am nimic de împărțit cu el. Dacă el este ceea ce vrei tu, mă pot maturiza și să trec peste acest lucru.

– Scuzele sunt acceptate.

I-am simțit zâmbetul în voce.

– Bine. Ne vedem mâine. Acum plec cu bunica să mâncăm în oraș.

Oricum, o auzisem și pe mama ei în fundal strigând-o.

– Să te distrezi. Și te iubesc, Tate, spuse pe un ton dulce.

– Și eu te iubesc. Ne vedem mai târziu.

Am închis și deja mă simțeam mai bine. Slavă Domnului că se terminase. Acum, dacă eram norocoasă, nu trebuia decât să fac față unui număr minim de întâlniri cu Jared. Dacă eram cu adevărat ghinionistă, el urma să transforme toate întâlnirile dintre el și K.C. în întâlniri în trei.

În plus, încă simțeam nevoia să îi trag o palmă prietenei mele. Dar măcar dădusem frâu liber furiei și amărăciunii legate de Jared. Dacă ea avea de gând să aibă cu el o relație *de refacere*, era treaba ei. Obosisem să văd probleme acolo unde nu erau, voiam liniște, așa

că hotărâsem să-mi văd de treaba mea. Ea știa ce simt eu, iar eu știam că nu îmi va înșela încrederea. Era tot ce aveam nevoie.

Practic am coborât scările dansând, simțind că hipopotamul pe care îl avusesem pe piept se decisese în sfârșit să plece de acolo.

– Văd că ești binedispusă.

Ochii bunicii mele mă urmăreau.

– Totul a fost bine azi la școală?

– Da, de fapt. Totul a fost minunat.

Dezvăluindu-i lui Jared cât de tare mă rănisese mă eliberase de orice frustrare. Nu mă mai simțeam copleșită de acțiunile sale și eforturile mele de a păstra aparențele.

– Bine. De ce ai chef? Judecând după blugi, cred că O’Shea iese din discuție.

După tonul stins îți dădeai seama că era dezamăgită. O’Shea era restaurantul ei preferat în orașul nostru în care nu prea aveai de unde alege.

– Ce părere ai despre Mario? am întrebat așezându-mă să-mi leg șireturile.

Îmi plăcea cum preparau pastele cu busuioc și cu ulei de măsline. Cei doi bătrânei care avea restaurantul erau foarte drăguți și amabili, iar părinții mei fuseseră acolo la prima lor întâlnire.

– Sigur că da. Sună bine.

Își luă poșeta, iar eu i-am înhățat cheile de la mașină. Întotdeauna trebuia să fiu eu la volan, asta când situația nu impunea altceva.

Dacă nu conduceam eu, mi se părea că trecea o eternitate până ajungeam la destinație, indiferent care era aceea. Din fericire, adulții din viața mea erau înțelegători.

În timp ce ea se opri în fața oglinzii de lângă ușă ca să își tapeze părul și să-și încheie nasturii de la sacou, eu am luat pe mine puloverul și mi-am pus geanta pe umăr.

– Buni, dacă tot ieșim, te deranjează să dăm niște ture să vedem mașini după ce mâncăm?

Nu mă mai gândisem să-mi iau o mașină de săptămâni bune, însă cuvintele îmi ieșiră pe gură de parcă așteptaseră toată ziua să fie rostite.

Nu puteam spune că aveam nevoie de mașină ca să mă mișc. La urma urmei, aveam Bronco-ul lui tata. Cu toate acestea, autocontrolul de care dădusem dovadă în ziua aceea mă făcuse să mă simt un alt om. Totul era cald, delicios și posibil. Să-mi iau o mașină era o nouă doză de stăpânire de sine, administrată direct în venă.

Din oglindă, buni miji ochii ei albaștri:

- Tatăl tău știe că vrei să-ți iei mașină nouă?

- Da, dar acum doar caut.

- Nu vei dori să ai o mașină în New York, iubito, spuse întorcându-se să deschidă ușa.

- E în regulă dacă doar ne uităm? La urma urmei, mi-ar plăcea să am o mașină când vin acasă în vacanțe.

Am ieșit după ea.

Întorcându-se să încuie, ea dădu din cap.

- Sigur că da, nu strică atâta timp cât doar ne uităm.

* * *

După o seară în oraș mai mult decât necesară și o conversație ușoară cu bunica, am ajuns acasă foarte liniștită, cum nu mai fusesem de săptămâni.

Stăteam întinsă în pat și citeam un roman de groază de Chelsea Cain, când am auzit de afară chelălăituri.

Ușile de la glasvand erau întredeschise, ca să aud ploaia. Ploaia ușoară care începuse când eu și bunica ajunseserăm acasă se transformase acum într-una în rafale. Dând la o parte una dintre uși, m-am aplecat afară și am ascultat.

Lătratul era constant, trist și... aproape.

Zurliul.

M-am uitat în amândouă curțile lui Jared și nu am observat lumini aprinse sau vreo urmă de câine. Toată casa era cufundată în liniște și în întuneric. Era trecut de ora nouă, așa că și el și mama lui erau cel mai probabil plecați încă.

Mi-am luat converșii, am coborât scările și m-am asigurat că lumina era stinsă în camera bunicii. Cum am ajuns la ușă, am deschis lumina de pe verandă și am ieșit.

Rahat! Ploua.

Cum am putut să uit așa ceva în cele trei secunde în care coborâsem scările? Slavă Domnului că veranda e acoperită.

Zgribulindu-mă, am mers până în capătul care dădea spre casa lui Jared și m-am mai uitat o dată. Mi-am pus mâna la gură ca să-mi înăbuș un icnet când l-am văzut pe Zurliu scheunând și zgâriind la ușa din față. Era ud leoarcă și puteam să văd, de unde eram, că tremura. Din fericire, acolo era și o marchiză care îl proteja de asurzitoarea ploaie torențială.

Fără să mai stau pe gânduri, am țâșnit în ploaie și am alergat prin amândouă curțile până am ajuns la scările de la intrarea în casa lui Jared. Nu aveam pe mine decât pantalonii scurți și un tricou așa că, la fel ca Zurliul, tremuram și eu în timp ce ploaia mă stropea pe brațele și pe picioarele goale.

– Hei, amice. Cum ai ajuns aici?

M-am aplecat să-l mângâi pe cap și el mă linse entuziasmat pe mână.

– Unde este Jared?

Un frison mă cutremură din cap până în picioare, făcându-mi umerii să zvâcnească.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să bat la ușa idiotului, dar nici nu puteam să mă gândesc ce aș fi declanșat dacă l-aș fi luat pe Zurliu acasă cu mine. Cel mai probabil, Jared m-ar fi acuzat că am încercat să-i fur animalul de companie. Zurliul fusese o victimă colaterală a ceea ce se întâmplase între mine și Jared. Indiferent cât de mult iubeam cățelul acela, locul lui era cu Jared. La fel se întâmplase cu mai multe lucruri după ce se întorsese acasă în vara aceea. Unul dintre locurile noastre favorite unde ne petreceam timpul împreună era un iaz din Parcul Eagle Point. După ce Jared și cu mine am încetat să mai fim prieteni, el nu s-a mai dus acolo niciodată.

Eu am rămas cu iazul. El cu câinele.

– Jared? Doamnă Trent? am strigat în timp ce sunam la sonerie.

Ploaia cădea puternic, inundând strada. Vântul dezlănțuit trimitea ploaia în rafale din lateral, udându-mi papucii și pulpele picioarelor, chiar și sub marchiză.

Eram sigură că nimeni nu ar fi putut auzi strigătele mele în toată gălăgia aceea, așa că am mai bătut la ușa și am mai sunat de două ori. Casa rămase în continuare tăcută și întunecată.

– Ei bine, Zurliuile, se pare că vii cu mine acasă.

Micuțul schelălăi în continuare, evident nefericit că era afară.

Înainte să plec, am pus mâna pe clanță și am apăsat. Spre surprinderea mea, ușa se deschise.

Nu e încuiată? Ciudat.

Zurliuil o zbughise ca din pușcă în casă, dând ușa de perete de parcă fugea de foc. Pe hol se auzea ecoul ghearelor sale zgâriind parchetul tare. Fugise în bucătărie, probabil la vasul lui cu mâncare.

Șovăind, am intrat în hol.

– E cineva?

Era întuneric beznă, cu excepția becurilor de pe stradă care aruncau lumini șterse prin geam.

– Doamnă Trent? Jared?

Am privit în jur și am simțit fiori.

Ceva nu este în regulă.

Casa părea neînsuflețită. Niciun ticăit de ceas, niciun vâjâit de acvariu. Nici măcar nu mai știam dacă au pești sau nu, dar o casă locuită are zgomotele ei, chiar în miezul nopții.

Zurliuil lătră, iar eu m-am îndreptat spre bucătărie, dar m-am oprit când am auzit un pârâit sub picior. Privind mai atent, ochii mi se acomodară cu întunericul și am observat pe jos cioburi de sticlă... sau poate erau de porțelan. Am cuprins totul cu privirea și am remarcat dezastrul care era în jur.

Scaunele erau răsturnate, o veioză era spartă, iar pernele de pe canapea zăceau aruncate. Chiar și pozele înrămate cu Jared de pe peretele de lângă scări erau sparte și atârnav de un colț.

Jared. Inima îmi bătea în urechi. Ce se întâmplase aici?

Zurliuil continua să latre, de data aceasta și mai insistent. Am alergat prin hol spre bucătărie. Câinele ședea privind la ușa din spate care era deschisă, scheuna și dădea din coadă.

M-am uitat spre ușa și l-am văzut pe Jared șezând pe treapta de sus a scărilor de la curtea din spate. Am răsuflat ușurată.

Era cu spatele la mine și era ud până la piele. Apa îi curgea pe spatele gol, iar părul ud i se lipise de cap.

– Jared, l-am strigat ieșind în ușă.

Se întoarse cât să mă vadă cu coada ochiului, acoperit de părul ud. Fără să dea alte semne că m-ar fi văzut, se întoarse cu spatele la mine și duse la gură o sticlă de băutură.

Jack Daniels. Sec.

Primul meu gând a fost să plec. El nu pățise nimic. Câinele nu pățise nimic. Ce făcea nu era treaba mea.

Picioarele mele însă nu voiau să se miște. Casa fusese vandalizată, iar Jared bea de unul singur.

– Jared?

Am ieșit, mulțumind cerului pentru acoperișul care era și la ușa din spate.

– Câinele lătra afară. Am sunat la ușă. Nu ai auzit?

Presupun că simțeam nevoia să-mi justific prezența în casa lui.

Pentru că nu-mi răspunse, am coborât scările și m-am pus în fața lui. Ploaia se revărsa șuvoaie pe mine, udându-mi părul și hainele. Mușchii se încordară simțind presiunea de a intra înapoi în casă, dar, din nu știu ce motiv, am rămas pe loc.

Jared stătea cu capul ridicat, dar cu ochii în pământ. Stătea cu brațele pe genunchi și ținea bine în mâna stângă sticla pe jumătate goală pe care o învârtea încoace și-ncolo printre degete.

– Jared? Ai de gând să-mi răspunzi? am strigat. Casa e vraiste.

Nu e treaba ta. Pleacă.

Jared își linse buzele, iar stropii de ploaie de pe fața lui păreau lacrimi. L-am privit cum își ridică alene privirea și alungă clipind ploaia de pe fața lui.

– A fugit câinele, murmură pierdut.

Uimită de o replică atât de criptică, aproape am izbucnit în râs.

– Și te-ai gândit că e momentul să faci o criză? Mama ta știe ce ai făcut în casă?

Se încruntă privindu-mă cu ochii pieriți.

– Ce-ți pasă? Doar sunt un nimic, nu-i așa? Un ratat. Părinții mă urăsc. Nu astea au fost cuvintele tale?

Pentru o clipă, am închis ochii simțindu-mă din nou vinovată.

– Jared, nu ar fi trebuit să spun lucrurile acelea. Indiferent ce s-a petrecut între noi...

– Nu te scuza, mă întrerupse.

Legănându-se în timp ce se ridica, adoptă tonul necruțător.

– Ploconitul te face să arăți patetic.

Ticălosule!

– Nu mă ploconesc, am izbucnit urmându-l în casă. Eu sunt în stare să recunosc când greșesc.

Stăteam în picioare în fața ușii, în timp ce el puse sticla pe masa din bucătărie și luă un prosop de pe bufet. Se duse spre Zurliu, care stătea încovrigat sub un scaun, îl înveli în prosop și începu să îl șteargă ușor. Mă ignora în continuare, însă eu nu puteam pleca până nu spuneam tot ce aveam de spus.

– Îmi pare rău dacă te-am rănit, nu se va mai întâmpla.

Gata, am spus-o. Nu mai era nevoie să stau acolo.

Dar nu m-am mulțumit doar cu atât. Privirea mi se opri asupra sticlei negolite încă și m-am îngrijorat. Mama lui era o alcoolică în recuperare și alcoolul putea fi periculos în cantități mari. După cum arăta casa, el nu prea era în deplinătatea facultăților sale.

Am înșfăcat rapid sticla de pe masă, m-am dus la chiuvetă și am început să-i vărs conținutul.

– Și nici nu am de gând să te las să-ți faci singur rău.

– Fir-ar să fie!

Jared sări spre mine, iar eu scuturam agitată sticla când i-am auzit pașii grăbiți în spatele meu.

Jared înșfacă sticla, în care mai erau doar câteva înghițituri, dar eu m-am întors ca să-l înfrunt și nu îi dădeam drumul.

– Asta nu e treaba ta. Pleacă, urlă el.

I-am simțit respirația pe față, mirosind a whisky și a ploaie, iar privirea lui sălbatică îmi înmuie brațele. Aproape că dădusem drumul la sticlă, copleșită de forța pe care el o folosea ca să o recupereze. În timp ce el trăgea de sticlă, corpul meu tresări.

Ei bine, asta era ceva nou.

Jared pe care îl știam eu era calm și stăpân pe el, dar acest Jared era disperat și nesăbuit. Ar fi trebuit să-mi fie frică, dar dintr-un motiv oarecare eram amețită de această confruntare.

Îmi dorisem această confruntare cu Jared. Jinduisem după ea.

Amândoi respiram greu în timp ce încercam să ne luăm unul altuia sticla, dar niciunul nu renunța. În timpul luptei, brațele lui se

arcuiră și eu simțeam cum îmi scăpa sticla printre degete. Știam că aveam să pierd.

– Oprește-te! am strigat. E atât de importantă afurisita asta de sticlă?

Vino-ți în fire, ticălosule! Era evident că pierduse controlul și trebuia să-l scot din starea aceea.

Am lăsat sticla și i-am tras o palmă peste față. Capul i se duse într-o parte, iar pe mine mă duru mâna. Nu-l lovisem niciodată pe Jared. Nici măcar atunci când eram copii și ne jucam.

Uimit și furios, Jared lăsă să-i cadă sticla pe podea, uitată, și își îndreptă privirea malițioasă spre mine. Am icnit când mă luă de talie pe sus și mă trânti pe marginea chiuvetei. Până să îmi dau seama, mă prinse strâns de încheieturile mâinilor la spate și se așeză între picioarele mele. Mă trase spre el, cu brutalitate, iar eu eram prinsă ca într-o cursă. Pieptul mi se ridica și mi se lăsa cu repeziune, în disperată nevoie de aer.

Oh, Doamne.

– Dă-mi drumul! am strigat.

Corpul îmi era strâns între brațele lui în spate și pieptul său în față. Strânsoarea lui era puternică, suficient de tare cât să mă țină nemișcată, dar nu într-atât cât să-mi facă rău. Am încercat să mă zbat ca să mă eliberez, dar el mă smuci și mai puternic spre el și mă prinse și mai bine.

– Jared, dă-mi drumul.

Am încercat să spun cu o voce puternică, dar, din cauza luptei, forța mea slăbise.

Ochii lui îi întâlneau pe ai mei, fețele ne erau la mai puțin de câțiva centimetri distanță una de cealaltă. Trecuseră mai multe momente în care el mă ținuse așa, încercând să mă facă să întorc capul.

Dar mă împotriveam inutil.

Odată ce privirile ni se întâlneau, era imposibil să mai privesc în altă parte. Ochii lui erau precum coperta unei cărți: îți dădeau indicii, nicidecum toată povestea. Iar eu voiam să știu toată povestea. Poate că dacă i-aș fi iscodit ochii cu mai mult nesăț, s-ar fi strecurat la suprafață ceea ce-mi doream cu înfocare.

La naiba!

Mirosea incredibil, chiar și cu izul de băutură. Ca un fel de gel de duș. Pulpele mi-erău reci acolo unde el mă frecase cu pantalonii, dar restul corpului era în flăcări. Văpăi mi se revărsău din fiecare celulă a gâtului meu și un strop de transpirație îmi alunecă între sâni, acolo unde pieptul meu îl atingea pe al lui. Amețeala și presiunea pe care el o furișă între picioarele mele îmi încețoșară gândurile.

Respirația ni se sincroniză, iar expresia de pe fața lui nu mai era furioasă.

Vorbi cu voce tremurată, aproape tristă.

– M-ai dat peste cap azi.

Am presupus că vorbea despre monolog.

– Bine, am aruncat printre dinți.

Mă smuci din nou.

– Ai vrut să mă rănești? Te-ai descătușat? Te-ai simțit bine, nu-i așa?

Vorbea despre el sau despre mine?

Am încercat să-mi păstrez fața imperturbabilă, însă corpul meu vibra. Cum se aplecase spre mine, mirosul lui mă învălui de peste tot. Corpurile ni se topeau împreună, buzele ne erau atât de aproape. Când l-am simțit întărindu-se între picioarele mele, am închis ochii strâns, speriată de motivul care mă făcea să nu mă mai opun.

Respirând adânc, am deschis ochii privind-I cu îndrăzneală, cu pulsul spărgându-mi urechile.

Nu înseamnă nimic pentru mine. Nimic.

– Nu, nu m-am descătușat, am răspuns calm. Nu am simțit nimic. Tu nu însemni nimic pentru mine.

El tresări.

– Nu spune asta.

Căldura buzelor lui adie în jurul meu, în timp ce eu m-am aplecat spre el.

– Nimic, am repetat, abia șoptit. Acum, dă-te jos de pe mine...

Gura lui se îngropă într-a mea, înecându-mi protestul.

Buzele lui mă devorau, lacome și insistente, ca și cum aş fi fost mâncată de vie. Limba lui se afundă în gura mea și eu am lăsat-o, având nevoie să-l simt cu totul. Senzațiile care îmi pulsau în tot

corpul deveniră tot mai intense și mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, apoi am închis ochii și am savurat eliberarea.

Am încercat să gândesc, dar nu am putut. Nu am vrut. Toți anii în care fuseserăm despărțiți umplură acel unic moment.

Îmi eliberă brațele, trecându-și o mână brutal prin părul meu și cu cealaltă apucându-mă de fund. Trăgându-mi șoldurile mai tare înspre el, îmi asaltă gura ca un flămând. După ce îmi supse buza de jos, îmi acoperi fața și gâtul cu săruturi fierbinți, frenetice. O armată de fluturi zbura în stomacul meu, iar eu am gemut de plăcere.

L-am sărutat și eu.

Oh, Dumnezeu! Îl sărutam!

– Jared, am suspinat.

Ar trebui să se oprească. Noi ar trebui să ne oprim. Dar uitasem de ce.

Eram pierdută.

Mi-am strâns picioarele în jurul taliei lui și l-am prins de părul ud strângându-l la piept, în timp ce el mă săruta pe gât. Mâna lui stângă îmi alunecă pe coapsă, iar eu i-am adus buzele din nou înapoi, peste ale mele, dorind mai mult. Tensiunea era tot mai puternică în timp ce el presa centrul corpului lui peste al meu. Scoase un geamăt, iar eu nu voiam să se oprească. Niciodată.

Când își lăasă capul într-o parte pentru ca buzele lui să se joace în spatele urechii mele, în minte îmi trecură ca un fulger imaginile de cu o zi înainte cu el și cu K.C. pe coridor.

Așa se simțise și ea.

Totul revenea ca un torent. Ochii mi se deschisera larg în timp ce în minte îmi răsări un gând realist.

Mă rănise.

Mă ura.

– Jared, oprește-te!

Tonul meu se dorise puternic, însă ce ieși semăna mai mult a disperare. Mă ignora în timp ce îmi săruta și îmi mușca ușor umărul, în timp ce mâna i se strecură sub tricoul meu.

– Jared, am spus să te oprești!

Punându-i mâinile pe piept, l-am împins. Se împletici câțiva pași înapoi, respirând greu și aruncându-mi priviri animalice.

Am mers prea departe.

Am sărit de pe marginea chiuvetei și aproape că am alergat afară din bucătărie și din casă. Simțeam cum ies aburi din mine în timp ce ploaia îmi răcorea mâinile și picioarele. Inima aproape că îmi ieșea din piept când am ajuns la mine pe verandă.

Ce faci? am strigat la mine.

O durere scormonitoare îmi stăpânea stomacul și un vid teribil îmi umplea brațele acolo unde el tocmai fusese. L-am lăsat să mă sărute. Să mă simtă.

Și eu am făcut la fel.

Am încercat să-mi recapăt respirația. Cum am putut îngădui așa ceva? Parcă nu eram deloc conștientă de ce făceam. Știam că era o nebunie, dar faptul că îl simțisem mă făcu să uit totul. Chiar și în acel moment corpul meu îl râvnea și uram asta. Rușinea îmi ardea pielea acolo unde o atinsese el.

Jared își calcula întotdeauna mișcărilor. Oare plănuiise asta? Era mai josnic decât îmi închipuisem. Probabil chiar acum stătea acolo și râdea de mine, știind că mă lovise în mândria mea.

Mă năpustiră mii de întrebări, dar le-am îndepărtat. Nu. Un lucru era sigur. Nu se putea avea încredere în Jared. Nici măcar nu începuse să-și repare greșelile, iar eu eram scârbită de umilință.

Asta nu avea să se mai repete.

CAPITOLUL 19

Orele trecură în fugă a doua zi. Aveam inima în gât deoarece știam că puteam să mă întâlnesc cu Jared, așa că nu mergeam decât cu privirea înainte. La propriu.

În timpul orei de franceză îmi era aproape imposibil să-mi iau gândul de la noaptea trecută. Mâinile lui, buzele lui...

Nu. Trebuie să mă opresc aici.

Îmi plăcuse. Atât eram dispusă să recunosc. Dar ce alt motiv ar fi avut să mă sărute dacă nu acela să demonstreze că putea să o facă dacă voia. Și de ce naiba îl lăsasem?

Am decis că tot ceea ce se întâmplase nu fusese decât un episod de beție a lui și o cădere nervoasă a mea.

Venise momentul să merg la masa de prânz, așa că mi-am îndesat grăbită toate rahaturile în dulap și am șters-o după colț la cantină, încercând să-mi împiedic ochii să rătăcească.

– Uf...

Aerul îmi ieși forțat din plămâni și eu m-am prăbușit la pământ.

Ce nai...

M-am cutremurat de durerea provocată de impactul cu lespezile reci de jos și am încercat să fac uitată într-o clipă această perturbare de echilibru.

Privind în sus, am inspirat adânc și am simțit zbateri ușoare în stomac când l-am văzut pe Jared aplecat deasupra mea.

Drace! Am dat taman peste el. Iar eu fugeam de el ca de ciură. Cam atât despre socoteala de acasă.

Nu-mi puteam reveni din faptul că simpla lui prezență mă paraliza. Am rămas cu gura căscată ca o idioată, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de pe el, de la cât de grozav i se așeza tricoul pe talia strâmtă sau de la cât de sexi își aranjase în acea dimineață părul închis la culoare și bogat.

Faptul că mă vedea pe jos, în fund, ar fi trebuit să-i smulgă un zâmbet superior sau o privire încruntată. M-am înroșit de rușine, știind cât de stupid puteam arăta.

Dar nu am primit nimic din partea lui. Cel puțin nimic rău.

Îmi întinse mâna, iar eu îl priveam cu ochii mari cât cepele de uimire, întrebându-mă ce naiba avea de gând.

Mă... ajuta?

Își întinse spre mine, cu palma în sus, mâna elegantă cu degete lungi, iar eu m-am înfiorat toată datorită gestului.

Uau. Până la urmă poate că sărutul nu a fost tocmai un lucru rău. Poate că începea să se poarte frumos.

Apoi, dintr-odată, ridică o sprânceană de parcă așteptarea îl enerva.

M-am încruntat la revederea vechii atitudini arogante.

Oh, nu! Nu-mi faci tu mie favoruri, băiete!

Ridicându-mă brusc de jos, mi-am curățat blugii de praf și am trecut mândră, pe lângă el, după colț.

În vreme ce corpul meu reacționa pozitiv la vederea lui, creierul adopta o politică de toleranță zero... de acum încolo.

M-am întâlnit cu Ben vineri seara după meci. Voiam să-mi păstrez întâlnirea cu Ben, deși cea mai mare parte din ultimele două zile o petrecusem încercând să nu mă gândesc la nimeni altcineva.

Nu era nimic între mine și Jared. Nu aveam niciun motiv să anulez întâlnirea cu un tip care nu îmi era încă iubit, doar pentru că sărutasem un alt băiat, cu toate că mă simțeam vinovată pentru asta.

Ben era o relație comodă. Iar eu aveam nevoie de așa ceva. O meritam. Trebuia doar să îmi controlez corpul.

Ai naibii hormoni.

– Așa. Aveam de gând să te întreb ceva.

Terminam de mâncat pizza, iar Ben părea că se simțea bine, dar era timid.

– Să mă gândesc, am pus degetul arătător pe buze. Da, îmi fac singură toate cascadoriile și nu, de regulă nu mănânc atât de mult, am glumit și am luat o înghițitură de Cola.

– Nu, nu e chiar ceea ce voiam să te întreb.

Mă atenționează cu degetul arătător și își scoase cardul pentru ospătărița care tocmai se îndrepta spre noi.

– Sunt numai urechi.

– Ai pomenit un băiat cu care personajul tău din monolog era prietenă. Erau apropiați, iar apoi el a devenit ostil față de ea. Spuneai că avea un Mustang?

Am dat din cap, întrebându-mă unde voia să ajungă.

– Jared Trent are un Boss 302. Mustang Boss 302, sublim el.

Am simțit transpirația rece pe sprâncene, dar am dat din nou din cap. Știam unde voia să ajungă, dar nu avea să primească răspunsurile pe care spera să le primească. Era suficient că îl sărutasem pe Jared pe la spatele lui K.C, dar nu fusese decât un singur sărut. Atâta tot. Nu era cazul să mă apuc să-i explic lui Ben ceva ce nici măcar eu nu înțelegeam.

– Și?

Se aplecă punându-și coatele pe masă și încrucișându-și brațele.

– Care era întrebarea?

Speram că evitarea subiectului ar fi fost un truc atrăgător și el va renunța la interogatoriu.

Uitându-se într-o parte și apoi din nou la mine, râse în barbă.

– Am observat că nu și-a luat ochii de la tine în timpul monologului. Ați fost prieteni, tu și Jared Trent?

Ochii lui mari și verzi ardeau de curiozitate.

– Ce vrei să spui?

Jocul *lasă-mă, dar nu-mi da pace* devenise floare la ureche. Puteam să fac asta toată noaptea.

Dădea impresia că voia să zâmbească, dar de fapt presa și mai mult.

– Monologul era despre el?

Mi-am ridicat mândră capul spre el.

– Credeam că monologurile trebuie să fie dintr-o carte sau dintr-un film.

– Și al tău din ce carte sau film a fost? îmi dădu rapid replica.

Jocul continuu îmi făcea stomacul să salte de atâta râs înăbușit.

– Va fi totul în eseul meu, am șoptit când ospătărița îi aduse cardul și bonul. Dar... Jared nu înseamnă nimic pentru mine, să știi.

Colțurile gurii i se ridicară vesel, mulțumit, speram eu, de răspunsul primit. Mă luă de mână și mă conduse afară din restaurant, până la mașină. Din nefericire, el conducea, așa că îmi deschise portiera ca să intru în mașină.

– Nu ai fost niciodată la Loop, nu-i așa?

– Nu.

Mi-am pus centura de siguranță și am tras cât am putut de mult pe picior fusta cu dungulițe. Cele trei cataramă de pe coapsa dreaptă luceau în lumina becului de pe stradă, care se reflecta în geam.

– Ei bine, îți va plăcea tare mult. Iar ei te vor iubi!

Privirea îi alunecă pe pieptul meu, dar o întoarse rapid. Brusc îmi doream să fi avut pe mine un tricou. Bluza mea cu bretele nu dezvăluia prea multe, din fericire, de sub sacoul army și totuși mă simțeam de parcă eram dezbrăcată. Dorința de a mă acoperi mă enervă. Doar dorisem să arăt bine pentru Ben în seara aceea, nu-i așa?

Sau poate că nu la Ben mă gândisem atât de mult când mă îmbrăcam.

– Mă vor iubi? Pe minei De ce? am întrebat.

– Pentru că ești o bomboană de fată.

Dădu din cap și porni motorul.

Cuvintele lui K.C. se întoarseră să mă bântuie: *Eu una abia aștept să văd ce mutră va face când te va vedea.*

Am strâns pumnii și mi-am mușcat buza de jos ca să-mi stăpânesc un zâmbet.

Mda, tocmai mi-am mușcat buza de jos. Rahat!

* * *

Loop se afla pe terenul fermei domnului Benson, situată undeva în afara orașului. Fiul său, Dirk, care absolvise liceul în urmă cu douăzeci de ani, a pornit acolo o întrecere de mașini săptămânală pe un traseu care se întindea în zona eleșteului. Între timp, Dirk preluase conducerea fermei și permitea în continuare desfășurarea acelor curse pe proprietatea lui, chiar dacă el participa destul de rar la ele. Atâta timp cât el primea prețul biletului de intrare pe proprietate, toată lumea putea paria și se simțea bine, fără niciun amestec din partea sa.

Eram deja pe drumul lung și prăfuit care ducea la fermă. În mod obișnuit, la ora aceea, ferma ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric, dar, cu toate mașinile care se perindau pe acolo, era luminată ca un vas de croazieră într-o zi de sâmbătă.

– O să parchez aici. Nu te deranjează să mergi un pic pe jos, nu-i așa? întrebă Ben.

Mașinile erau aliniate pe marginea drumului și, pentru că se apropia ora de începere a cursei, locurile de parcare erau puține.

– Aici e bine.

Mă treceau fiori de nerăbdare. Am sărit din mașină, fericită că în picioare aveam converșii. Nu se prea potriveau la fustă, dar nici nu eram genul care să poare tocure. Pe drumul prăfuit erau povârnișuri, băltoace și pietriș.

– Poftim, ia-mă de mână.

Ben întinse mâna, venind în fața mașinii, în întâmpinarea mea. Mă opri și arătă spre mașină.

– Vrei să-ți lași geanta înăuntru?

– Nu, s-ar putea să am nevoie de telefonul mobil. O iau eu.

Mi-am agățat de degetul mare una dintre curele genții în care aveau două din cele trei portițe de salvare ale mele.

– Să mergem, am ciripit și am început să merg în pas alert.

În fața noastră circuitul se despărțea în două rute: una la dreapta și cealaltă la stânga. Drept înainte era eleșteul. Mirosul gazelor de eșapament îmi umplu nările, iar eu abia îmi struneam pasul săltat. Ochii îmi cuprinseră cu nesaț tot locul și am văzut farurile mașinilor parcate lateral, cu fața înainte, ca să lumineze pista.

Din fericire pentru familia lui Dirk, eleșteul era departe și nu putea fi văzut din casă. De cele mai multe ori, oamenii veneau și plecau fără să deranjeze familia. Și pentru că aproape toți care lucrau în prezent în poliție fuseseră colegi de generație cu Dirk, Loop era văzut mai degrabă ca un tezaur local, nu ca un loc care să creeze probleme cu legea. Cursele de mașini erau ilegale, cum la fel era și faptul că îngăduiai organizarea lor pe proprietatea ta, așa că dacă cineva ar fi vrut să ia măsuri, n-ar fi putut arunca familia Benson în groapa cu lei fără să nu pățească și ei ceva. Era o situație convenabilă pentru toate părțile.

Mergeam spre Loop, iar Ben mă ghidă spre partea dreaptă, unde se întrezărea linia de start. Deja erau două mașini, parcate una lângă cealaltă, iar oamenii se adunaseră acolo ciorchine. Una dintre mașini era a lui Madoc, GTO 2006, iar cealaltă era un model vechi de Camaro. Liam.

– Tate!

M-am răsucit pe călcâie pentru a veni în întâmpinarea strigătului și am văzut-o pe K.C. venind în goană spre mine. Ateriză direct pe mine în încercarea de a mă îmbrățișa, iar eu m-am clătinat, încercând să-mi păstrez echilibrul.

– Hoo! am exclamat. Nu a trecut chiar atâta timp de când nu ne-am văzut!

Amuzându-mă de evidenta ei stare de euforie indusă de bere, ne-am îndreptat poziția.

Ne împăcaserăm, dar acum mă simțeam prost pentru că mă sărutasem cu Jared, ca să nu mai spun că relația lor încă mă deranja. Mi-am propus să îmi văd de treaba mea, însă simțeam între noi o distanță care nu fusese acolo și nu știam cum puteam recupera ceea ce avusesem. Poate că o priveam cu alți ochi sau poate că nu mai comunicam cu la fel de multă lejeritate, însă știam că ceva se schimbase.

Ben ridică un deget și rosti cu voce tare, afectat, *un minut* înainte să se ducă să discute ceva cu un tip din clasa noastră.

– Aia e Camaro-ul lui Liam? am arătat cu capul în direcția liniei de start, unde stătea în așteptare dârza mașină roșie.

Simetria mașinii lui se potrivea în orice mulțime, pe orice drum. Era greu de imaginat să nu respecti o Camaro. Roțile îi erau atât de mari că puteau face mașina să plutească pe apă.

– Da, răspunse ea, strâmbând din nas în semn de dezgust.

– Se întrece cu Madoc?

Ce urma să-i facă Madoc mașinii lui Liam avea să fie o tragedie shakespeariană. Deși nu-l văzusem niciodată pe Madoc alergând în curse, auzisem destule. Nu era necinstit, cât nesăbuit și îl speria cumplit pe celălalt șofer.

– După câte se pare, răspunse ea.

– Credeam că ai spus că Jared te va răzbuna.

Mi-am pus mâna pe piept și am dat din gene.

– Of, mai taci, spuse K.C. prefăcându-se iritată și luă apoi o înghițitură de bere. Acesta era planul inițial, dar Roman a venit în weekend de la colegiu și a vrut să concureze cu Jared. Acum știi... vocea i se stinse ușor.

Cel mai bun concurează cu cel mai bun, mi-am spus eu.

Din momentul în care auzisem numele lui Derek Roman, nu mai aveam astâmpăr. Era un ticălos de talie mondială. Și trata pe toată lumea la fel. Ca pe niște gunoarie. Nu conta că erai bărbat, femeie sau copil. Tânăr, bătrân, bogat sau sărac. Roman se purta de parcă nimeni nu era de nasul lui și nu avea nici cel mai mic respect pentru etică. Juca murdar.

– Unde este Jared?

Dintr-odată, neliniștită la gândul că urma să intre în cursă cu Roman, am început să-l caut cu privirea prin mulțime.

- E cu Madoc, îi ține o lecție.

K.C. dădu berea pe gât și, după cum își legăna piciorul, mi-am dat seama că era neliniștită.

- Sunt sigură că Madoc nu va face nimic necugetat. Nu are de gând să-și nenorocească mașina. Liam va fi bine, am asigurat-o eu.

- Puțin îmi pasă.

Ochii ei se uitau peste tot, doar la mine nu.

Da. Ce să spun.

Speriată de sunetul ca de tunet al motoarelor, mi-am întors capul spre linia de start și m-am ridicat pe vârfuri ca să privesc prin mulțime. Jared era aplecat pe portiera mașinii lui Madoc, vorbind cu un șofer care nu se vedea. Părul îi venise în ochi, iar pe buze i se citea un zâmbet relaxat. Felul în care se ridică, cu fața radiind de zâmbet...

Ah, cineva bătea darabana în stomacul meu.

Mă uram pentru faptul că mi se înmuiaseră picioarele. Nu era acceptabil ca dintre toți oamenii de pe pământ să mă las afectată de Jared. Venisem cu Ben, care arăta și el foarte bine, mi-am spus.

- Salut!

Ben reapăruse pe la spatele meu și mă luă pe după gât. Aproape de mine, corpul lui mă încălzea și mirosea a parfum.

Aproape că imploram să simt niște fluturi în stomac sau orice altceva, dar nu se întâmplă nimic. Apropierea lui, privirea lui nu mă mișcau așa cum ar fi trebuit.

La naiba.

- Salut, i-am răspuns. Mergem și noi undeva de unde să vedem mai bine?

- Chiar îți place treaba asta, nu-i așa?

Ben mă privi cu o expresie amuzată.

- Mașini? Gagici bune? Sigur.

Mi-am apropiat sprâncenele într-o expresie de genul *dar ce credeai*.

- Vino pe aici, mă dirijă K.C. spre partea dreaptă. Jared a parcat chiar lângă pistă. Putem privi de acolo.

Venise aici cu Jared. Aproape că uitasem acest lucru. Bineînțeles că voia să vadă toată acțiunea cu el.

De ce nu. La urma urmei, eu trecusem peste tot ce fusese între noi și dacă el fusese în stare să mă ignore în ultimele două zile, atunci eram și eu.

Ne-am făcut cu greu drum prin mulțime, pentru că toată lumea își căuta un loc din care să vadă cursa. Jared se sprijinea de capota mașinii lui șmechere, de culoare neagră. Cu piciorul proptit în bara de protecție, se juca cu ceva în mână. Cămașa neagră cu gulerul răsfrânt era descheiată, lăsând să se vadă un tricou alb. Și el, și mașina arătau furioși.

– Salutare.

K.C. i se alătură și se sprijini de el.

– Salutare și ție.

Zâmbi cu gura închisă, înainte să mă privească.

Zâmbetul i se topi când îl văzu pe Ben.

– Salut, amice, îl salută Ben.

– Salut, ce mai faci?

Jared răspunse politicos, dar își întoarse privirea prea repede.

Ben își dădu seama că întrebarea fusese retorică, deoarece nu răspunse.

Stăteam acolo, încercând să par dezinteresată, privind oriunde, numai la Jared nu. Pentru că începusem să transpir doar amintindu-mi cum ne înlănțuiserăm corpurile cu doar două seri în urmă, îmi făceam ușor vânt cu reverul de la jachetă. Vibrațiile apăsătoare din aer mă făceau să mă gândesc cine ar fi trebuit eliminat din ecuație pentru ca atmosfera să fie confortabilă: Jared, K.C, Ben sau eu.

K.C. rupse tăcerea.

– Jared, ea este Tatum Brandt. Salut-o frumos, glumi ea în timp ce Jared își strecură un braț pe după talia ei.

Mi se tăie respirația.

Mă privi pe sub gene, se uită cum eram îmbrăcată și ridică ușor din bărbie, înainte să-și îndrepte din nou privirea la linia de start.

Eu mi-am dat ochii peste cap și am devenit atentă la locul unde se petrecea acțiunea.

– Suntem gata?

Un tânăr, care am presupus că era maestrul de ceremonii al curselor, a cerut tuturor să elibereze pista. Ochii îmi fugiră pe banii care se plimbau dintr-o mână în alta, în timp ce toată lumea paria.

Bubuitul motoarelor vibră sub picioarele mele și-mi trimise fiori. Degetele de la picioare tresăriră. La naiba, voiam să particip eu la cursă. Uram să fiu doar un spectator și nu îmi găseam locul de nerăbdare.

O față îmbrăcată cu o fustă scurtă cadrilată și cu o bluziță roșie brodată își luă poziția în fața mașinilor cu mâinile ridicate în aer.

– Pe locuri!

Motoarele se turară făcând mulțimea să aclame plină de entuziasm.

– Fiți gata!

Își ridică brațele și mai sus.

– Start!

M-am săltat pe vârful picioarelor să văd cum accelerau pe loc și aruncau praful în lupta startului. Țopăiam plină de nerăbdare și nu mă puteam abține să nu râd cu gura până la urechi. Mașinile trecură glonț pe lângă mine, trimițându-mi o pală de vânt în față și făcându-mi inima să bată furtunos.

– Rahat! am auzit în spatele meu.

M-am întors și am văzut-o pe K.C. ștergându-și bluza.

– Am vărsat bere, bâigui ea.

L-am văzut pe Jared la câțiva centimetri în spatele ei, stătea sprijinit de mașină și nici măcar nu urmărea cursa. Toată atenția lui era asupra mea și recunoșteam ceva în expresia lui. În acel moment, cursa, Ben, K.C. au încetat să mai existe.

Un geamăt abia auzit mi se eliberă în timp ce inima o luă la galop, iar stomacul mi se strânse.

Mă privea la fel cum mă privise în noaptea de miercuri, chiar înainte să mă sărute și eram sigură că nu-mi imaginasem nimic. Era furie amestecată cu suficientă dorință cât să-mi facă genunchii să se înmoaie. După felul în care mă ignorase ieri și azi, când abia dacă se uitase la mine, începusem să mă întreb dacă nu cumva ce se întâmplase nu fusese decât un vis erotic al meu.

Dar nu.

Respirând adânc și luându-mi privirea de la el, mi-am smuls jacheta de pe mine și i-am aruncat-o lui K.C.

– Poftim. Pune asta pe tine.

– Mersi.

Cu o mână ținea cana și cu cealaltă se îmbrăcă.

Uitându-mă din nou la Jared am observat că respira greu, iar ochii îi aruncau flăcări. Acum nu mai era nicio urmă de dorință. Îl privea pe Ben, care, după câte mi-am dat seama, mă privea pe mine, dar se uită rapid în altă parte, de parcă fusese prins că privea ceva ce nu avea voie.

Am simțit din nou nevoia să mă acopăr.

Am venit pentru cursă, mi-am reamintit și m-am întors spre pistă.

Madoc și Liam nu fuseseră deloc la egalitate. Ori era Madoc cu mult în urma lui Liam, ori Liam se afla la o distanță ridicol de mare în urma lui Madoc. După un minut, oamenii începură să râdă, dându-și seama că Madoc se distra cu adversarul său. Nu era de mirare că Jared nu se uita. Știa că era o cursă care avea să fie câștigată ușor. Nu că mașina lui Liam nu era destul de bună, dar Madoc avea mai multă experiență și făcuse mult mai multe îmbunătățiri la mașina lui.

La ultima curbă, Madoc accelerează, depășește încă o dată și trece linia de sosire în uralele și fluierăturile mulțimii. Toți se năpustiră asupra mașinii lui, iar Madoc ieși cu un zâmbet nătâng pe fața lui ferchezuită. O tipă îl apucă de tricoul gri și își băgă limba în gura lui. Pfiu.

Liam ieși ușor din mașină și imediat se uită spre K.C. care era ostentativ agățată de Jared. Piciorul meu se contractă de dorința de a lovi ceva, când l-am văzut îngropându-și fața în gâtul ei. Ea chicoti de plăcere, evident pentru spectacol.

– Urmează Jared.

Ben se scărpină în barbă.

– Roman e grozav. Sper că nu am pariat pe cine nu trebuia.

Ca să fiu sinceră, nu știam pe care dintre cei doi ticăloși aș fi pariat dacă aș fi vrut să pun niște bani jos.

– Toată lumea să elibereze traseul.

Am sărit.

Maestrul de ceremonii al cursei dădea startul următoarei curse.

– Trent și Roman, mișcați-vă fundurile la linia de start.

Din senin, această asociere mă neliniștește.

CAPITOLUL 20

Ben cu mine și cu toți care eram acolo îi făcurăm loc lui Jared să tragă mașina pe pistă. K.C. veni și ea să stea lângă noi, dar, dintr-un oarecare motiv, nu mă puteam uita la ea.

Când Jared se urcă în mașină și porni motorul, fetele din jurul nostru începură să salte și să țipe strident. Papa Roach urla din boxe să le spargă. Tură motorul de câteva ori ca să-i înnebunească pe cei de acolo, cu un zâmbet ghiduş jucându-i pe faţă.

Trase mașina, Boss 302, pe pistă și atunci mi-am dat seama că voiam să plec. Jared și cu mine visaserăm să venim împreună la curse, iar eu eram acum pe dinafară, printre spectatori. Trăia această experiență fără mine, iar eu uram faptul că fusesem lăsată pe dinafară.

Roman veni și el la linia de start cu Pontiacul său Trans Am. Chiar dacă mașina lui din 2002 era considerată o vechitură în comparație cu a lui Jared, avea șanse mari să câștige. Toate îmbunătățirile făcute de Roman la sistemul tehnic și opțiunile adăugate făceau din vehicul o mașină formidabilă. Din păcate însă, Derek Roman nu se baza doar pe talentele sale de mecanic ca să câștige cursa. Multe fuseseră rănile și daunele pe vremea când concura el în liceu.

– Foarte bine! anunță maestrul de ceremonii. Eliberați pista pentru marele eveniment al serii.

După cum îmi spusese K.C, Loop organiza doar câteva curse pe săptămână în timpul școlii, pentru că elevii se întorceau la școală, așa că seara aceea era una lejeră, doar cu două curse.

Muzica din mașina lui Jared umplu atmosfera și l-am văzut luând ceva din mână pe care îl agăță la oglinda retrovizoare. Nu mi-am dat seama ce era, observasem doar că era ceva voluminos, care arăta ca un colier.

Aceeași fată care dăduse startul întrecerii dintre Madoc și Liam veni din nou și se așează în fața mașinilor, unduindu-și formele în lumina farurilor.

Mirosul de benzină și de cauciucuri se răspândește în aer, iar tumultul motoarelor mă străbătu din cap până-n picioare. Jared

privea drept înainte, cu fața ca de piatră, așteptând semnalul de pornire.

- Pe locuri, strigă micuța domnișoară Uitați-vă la mine.
- Gata, motoarele bubuiră.
- Start!

Brațele îi căzură brusc pe lângă corp, iar mașinile trecură în zbor pe lângă ea, ridicând pietrele și praful în urma lor.

M-am repezit ca o săgeată pe pistă împreună cu marea de oameni ca să privim în urma lor, de data aceasta mai mult îngrijorată decât entuziasmată.

Deși nu îmi plăcea deloc să recunosc acest lucru, îmi făceam griji. Roman putea face ceva dubios și l-ar fi putut răni pe Jared. Indiferent de ce se întâmplase între noi, nu voiam să pățească ceva.

Stopurile mașinilor se făceau tot mai mici pe măsură ce se apropiau de prima curbă. Nu erau decât patru ture și cursa avea să ia sfârșit. Curbele erau strânse și, din acest motiv, un pilot de curse ar fi fost mai potrivit pentru Loop. Pista era mică, mașinile erau mari, iar curbele erau afurisite. Prin urmare, nicio mașină nu avea voie să parcheze în perimetrul curbelor.

Jared prefera calea unui gentilom, încetinind ca să intre în curbă după Roman, în timp ce acesta mânca pământul. Roman ori câștigă, ori îl omoară și pe Jared și pe el. Amândouă mașinile derapară în curbă, trimitând un nor de praf în atmosferă, spre deliciul privitorilor care începură să strige neobosiți. Jared sprintă și-l ajunse din urmă pe Roman, continuând cursa în competiție directă, bară la bară.

Haide, haide. Mi-am strâns mâinile la piept, cu degetele împreunate atât de strâns că simțeam cum se întindea pielea. Mă roteam cu tot corpul pentru a le putea vedea evoluția și am observat că Jared se retrăgea de fiecare dată, lăsându-l pe Roman să ia primul curbele.

Inima bătea cu putere, iar stomacul mi se strânse de emoție.

La ultima curbă, Jared era din nou în spatele lui Roman, dar nu încetini. Pentru că Roman tăie ultima parte, derapă spre exteriorul curbei așa că Jared intră pe interior. Amândouă mașinile se redresară și se apropiau de finiș la egalitate.

Spectatorii eliberară pista înnebuniți, privind bolizii care tunau pe lângă ei. Mașinile erau atât de apropiate, încât nu-mi puteam da seama cine câștigase.

Imediat ce ambele mașini opriră motoarele, toată lumea năvăli spre ele într-o masă amorfă de țipete și urlete.

Eu îmi răsuceam gâtul după maestrul de ceremonii. Părea că deliberează împreună cu încă două persoane, încercând probabil să ia o decizie.

– Ai văzut cine a câștigat? întrebă K.C. nedumerită, în timp ce mergeam spre mașini.

– Nu. Tu?

Dădu din cap.

– Aici erai!

Ben veni sfios lângă mine și mă luă de mână.

– Cred că nu sunt siguri cine a câștigat. Grozavă cursă, ce zici?

Am râs.

– Nici nu mi-am dat seama cum mi-am ros unghiile.

– Vino. Să mergem la Jared.

K.C. mă apucă de mână și pornirăm toți trei spre pistă.

Apropiindu-ne de mașini, am observat că șoferii stăteau nas în nas. Stăteau cu gurile strânse și prea aproape unul de celălalt. Păreau că urmează să transforme evenimentul într-o ceartă.

Ducându-ne mai aproape, am auzit ce spuneau.

– Ai intrat forțat pe banda mea! spuse Roman printre dinți. Sau poate nu poți să îți stăpânești mașina.

Părul negru, dat pe spate, blugii și tricoul alb îl făceau să pară un rebut al anilor 50.

– Pe pistă nu sunt benzi, izbucni în râs Jared. Și să nu începem să vorbim despre cine nu își poate controla mușchii.

Roman îi băga degetul în față lui Jared în timp ce vorbea cu el.

– Să-ți spun ceva, Prințeso. Mai vino pe-aici după ce îți crește o pereche de boașe și-ți dai jos roțile ajutătoare. Atunci vei fi bărbat adevărat și te vei putea lua la întrecere cu mine.

– Bărbat adevărat?

Jared își adună sprâncenele de parcă era cea mai mare grozăvie pe care o auzise. Întorcându-se spre mulțime, cu mâinile ridicate, strigă pe un ton sarcastic:

- Bărbat adevărat?

Bruneta flușturatică de la petrecerea lui Jared, Piper, veni și ea și se lipi ca scaiul de el. Îi puse o mână pe obraz și cu cealaltă îl apucă de fund. Scufundându-și limba în gura lui, îl sărută încet și adânc, punând la bătaie tot corpul.

Afurisita de mulțime nu putea aclama mai tare și să fi vrut.

Îmi ieșiră flăcări pe nas, pe urechi, pe ochi până să-mi întorc privirea de la ei.

El mă sărutase așa cu doar două zile în urmă.

Să-l ia naiba.

M-am uitat spre K.C. care ridică mirată din sprâncene.

- Ești bine? am întrebat-o.

Chiar îmi păsa? Probabil că nu, dar îmi lua gândul de la durerea mea din piept.

- Al dracu de bine! mârâi ea. Liam tocmai a văzut asta.

Minunat. Îmi venea să râd pentru că mi-am dat seama că singurul lucru de care era supărată era reacția lui Liam. Dacă Liam nu s-ar fi temut că Jared avea intenții serioase cu K.C, atunci nu l-ar mai fi considerat o amenințare.

Puțin îi păsa de Jared. Asta era sigur. Mă făcea să mă simt puțin mai bine că îl sărutasem fără știrea ei.

- În regulă. Maestrul de ceremonii își făcu drum prin mulțime. Faceți loc, faceți loc.

Trecu cu privirea peste mulțime, așteptând să se liniștească. Piper se dezlipi de Jared și se întoarse la prietenii ei, ștergându-și buzele de urmele lăsate de el în timp ce se împiedică.

- Ascultați. Avem o veste bună și o veste proastă. Vestea proastă e că s-a terminat la egalitate.

Rumoare și înjurături se auziră dinspre mulțime. Se făcuseră pariuri, iar oamenii erau supărați.

- Dar vestea bună este că știm cum să ieșim din impas, continuă el.

Privirea lui arogantă mă speria. Am dat drumul mâinii lui Ben ca să mă mai apropie puțin, iar acum eram în mijlocul mulțimii. Și Jared și Roman priveau încruntați.

- Mai alergăm o dată? întrebă Jared.

– Da, într-un fel. Maestrul de ceremonii era prea amuzat. Băieți, dacă vreți să rezolvați situația, mașinile trebuie să se mai întrecă o dată, dar... nu veți fi voi șoferii.

Mulțimea murmură, iar eu mi-am îndreptat privirea direct spre Jared care rămăsese perplex.

– Cum adică? Întrebă Roman după ce se apropie.

– Știm că sunteți niște șoferi excelenți. Cursa aproape că a dovedit asta. Să vedem cine are mașina cea mai tare.

– Și atunci cine o să conducă? numai că nu a strigat Jared, albindu-se la față.

Fața maestrului de ceremonii se umflă de râs și spuse:

– Iubitele voastre.

CAPITOLUL 21

Puteam să jur că râsetele de la Loop se auzeau până la Benson acasă. Unii se amuzau pe seama soluției inovatoare găsite de maestrul de ceremonii, alții se plângeau că puseseră pariuri. Toți păreau să fie însă de acord că o cursă între două adolescente prostuțe în două mașini de mare performanță va fi plină de haz.

– Prietene, asta nu se va întâmpla.

Roman se uită spre iubita lui, o mexicană minionă, al cărei piept cântărea mai mult decât restul corpului. Cunoscându-l pe Roman, mă gândeam că puteau fi împreună de două luni sau de două minute. Cine putea ști?

– Zack, eu nu am iubită. Eu niciodată nu am iubită, încercă Jared să-l lămurească pe maestrul de ceremonii, accentuând cuvântul *niciodată*.

– Ce spui de micuța drăgălașă cu care ai venit aici? Întrebă Zack.

Privirea lui Jared căzu pe K.C, iar ea făcu ochii mari cât cepele.

– Nu e decât o relație temporară, de revenire, strigă K.C. înghițind greu.

Din mulțime se auzi un *ooohhh*, iar K.C. zâmbi mulțumită de dovada ei de tenacitate. Jared ridică din sprâncene către Zack zicându-i parcă *ți-am spus eu*.

– Nu-mi conduce nimeni mașina, îl lămuri Jared pe Zack.

– Sunt de acord cu Prințesa aici de față, spuse Roman dând din cap spre Jared. E o prostie.

Zack ridică din umeri.

– Lumea v-a văzut deja cum conduceți. Acum vrea să se distreze. Dacă vreți să rezolvați situația astfel încât oamenii să-și primească banii, atunci veți face cum spun eu. Să fiți la linia de start în cinci minute sau plecați.

Se îndepărță, dar apoi se opri și se întoarse.

– Ah, și aveți voie să stați pe scaunul din dreapta, dacă vreți, știți voi... pentru sprijin moral.

Nu se mai putu abține la ultimele cuvinte și izbucni în râs. Probabil se aștepta ca biete fete să izbucnească în plâns înainte de terminarea cursei.

Zack plecă, iar mulțimea începu să șușotească.

Roman se îndepărță mândru, în timp ce Jared veni spre noi.

– E absurd, spuse el trecându-și degetele prin păr.

– Omule, mă urc eu la volan pentru tine, se auzi vocea lui Madoc.

Nu trebuie decât să le spunem despre relația noastră secretă.

Se sprijini de umerii mei și ai lui Ben, jucăuș, dar eu l-am îndepărtat brusc.

Jared îl ignoră. Rotițele i se învârteau în minte, în timp ce măsura pământul cu pașii. Se gândea probabil cum să scape basma curată, dar, când se opri și oftă, am știut că era îngrijorat.

M-am uitat spre Roman, care își conducea iubita spre mașină, instruind-o, pare-se, despre transmisia manuală.

Doamne. Mi-am supt obraji, încercând să nu izbucnesc în râs.

– Jared, eu nu pot concura pentru tine, râse K.C. Trebuie să găsești pe altcineva.

El privi spre cer și dădu din cap. Deși nu voiam să-i văd mașina făcută praf, mi se părea amuzantă situația. Așa-i trebuie.

– Nu există decât o singură persoană pe care mă încumet cât de cât să o las să-mi conducă mașina.

Ridică o sprânceană și se uită la mine.

Am rămas fără aer.

– Eu?

– Ea? izbucni Madoc, iar Ben și K.C. Îi ținură isonul.

Jared își încrucișă brațele pe piept și se apropie de mine ca un polițist în camera de interogatoriu.

– Da, tu.

– Eu? Îl priveam ca și cum înnebunise.

Dacă avea impresia că aveam de gând să-i fac vreo favoare, era nebun.

– Doar mă uit la tine.

Tonul insolent și atitudinea condescendentă mă făceau să vreau să spun *da*, doar ca să-i bușesc afurisita de mașină, în speranța că el va fi cel care va rămâne în lacrimi.

I-am făcut vânt și mi-am întors privirea spre Ben.

– Ben, putem merge mai devreme la focul în aer liber? M-am plictisit aici.

Întorcându-mă și ignorând fața consternată a lui Ben, am pornit-o spre marginea mulțimii.

O mână mă agăță de cot și mă opri cu blândețe. M-am oprit și l-am văzut pe Jared care se străduia să-mi vadă ochii.

– Pot să-ți spun ceva?

Vorbea în șoaptă și se purta blând.

Trecuse atâta vreme, încât uitasem cât de uman putea fi. Cu toate acestea nu era suficient să mă facă să uit cât de oribil se purtase.

– Nu, am răstit același răspuns categoric pe care îl promisem de la el cu săptămâni în urmă, când îl rugasem să dea muzica mai încet.

Luă o gură de aer.

– Știi cât îmi este de greu.

Privi într-o parte, după care se uită din nou la mine.

– Am nevoie de tine, oftă învins.

Am tras aer în piept la auzul acelor vorbe. El avea nevoie de mine? După cum respira pe nas și nu se uita la mine, îmi dădeam seama că îi era greu să spună acele cuvinte. O parte din mine dorea să-l ajute, însă cealaltă nu voia decât să plece. Unde era când avusesem nevoie de el în trecut?

Mă uram pentru că mă gândisem, chiar dacă pentru un moment, că aș putea să îl iert pentru tot după ce rostise acele patru cuvinte. Prea puțin, prea târziu.

– Și mâine, când nu mai ai nevoie de mine? Voi fi din nou un presub picioarele tale?

Răspunsul meu veni mai furios decât mă așteptasem. Detestam faptul că îi cedam atât de ușor.

– O va face, strigă K.C. de după umărul lui Jared.

Nu-mi dădusem seama că stătea lângă noi, dar când mi-am ridicat ochii am observat că și Ben și Madoc participau nepoftiți la discuție. Inima începu să îmi bată mai repede.

– K.C., am replicat aspru. Nu e cazul să vorbești în numele meu. Și nu o voi face, i-am răspuns lui Jared.

– Dar îți dorești, spuse ea impertinent.

Și avea dreptate.

Îmi doream la nebunie să conduc. Voiam să le arăt celor de acolo de ce eram în stare. Voiam să îi arăt lui Jared că valoram ceva.

Acest gând, în mod special, mă făcea să vreau să plec de acolo. Nu era nevoie să-i demonstrez nimic. Îmi știam valoarea și nu aveam nevoie de confirmarea lui.

– Poate că da, am recunoscut. Dar am și eu mândria mea. Nu obține nimic de la mine.

– Îți mulțumesc.

Jared interveni înainte ca K.C. să poată spune ceva.

– Pentru ce? am reacționat rapid.

– Pentru că mi-ai amintit ce ticăloasă jalnică și egoistă ești, rosti Jared printre dinți, în timp ce se apropie de fața mea.

Simțeam cum creierul îmi lua foc, ca și cum cuvintele nu mai erau suficiente.

Brațele îmi amortiră, iar pumnii mi se încleștară. Îmi imaginam că aranjase să i se pună cătușe lui Jared ca eu să îi pot căra pumni, fără milă.

Madoc răbufni înainte ca eu să dau o replică sarcastică:

– Încetați. Amândoi.

Veni între noi, uitându-se când la Jared, când la mine.

– În momentul acesta nu dau doi bani pe ce aveți voi de împărțit, dar cineva trebuie să își urce fundul în mașina aia. Oamenii pierd o groază de bani.

Își suflecă mânecile de parcă el era cel care urma să ne arunce în mașină.

– Jared, vei pierde o mulțime de bani. Tate? Crezi că lumea s-a purtat urât cu tine până acum? Două treimi din cei de aici au pariat pe Jared. Când vor auzi că prima lui alegere l-a refuzat, restul anului școlar va fi un adevărat iad pentru tine, fără să fie nevoie ca eu sau Jared să ridicăm un deget. Și acum, treceți amândoi în mașina aia odată!

Toată lumea rămase șocată. Nimic din ce spunea Madoc de obicei nu avea noimă, însă reușise acum să mă facă să mă simt imatură și copilăroasă. Mulți se bazaseră pe faptul că Jared avea să câștige și indiferent cât de mult îmi dispăcea să-i dau dreptate lui Madoc, ceea ce spusese era adevărat.

– Trebuie să mă roage frumos.

Mi-am încrucișat brațele luând o atitudine impasibilă.

– Ce? izbucni Jared.

– Trebuie să spună *te rog frumos*, am repetat pentru Madoc, K.C. și Ben, deoarece nu voiam să vorbesc cu Jared după ce tocmai mă insultase.

Ceilalți stăteau și se uitau la Jared și la mine, așteptând parcă să vadă care bombă explodează prima. Jared dădu din cap cu un zâmbet amar și, în cele din urmă, inspiră adânc înainte să răspundă.

– Tatum – vocea îi era calmă, însă i se putea ghici amărăciunea –, vrei să participi la cursă cu mine, te rog?

L-am măsurat din ochi câteva clipe, pentru a aprecia acest spectacol neobișnuit de umilință pe care nu îl vedeam în fiecare zi, chiar dacă era forțat, după care am întins mâna:

– Cheile?

Jared le lăsă să cadă în mâna mea.

În timp ce îmi mușcam un colț de buză ca să nu se vadă că zâmbeam, am fugit pe pistă cu Jared pe urmele mele. L-am văzut pe Roman sărind din mașina lui, după ce o dăduse cu spatele și o așezase în spatele liniei de start pentru iubita lui. M-am dus spre mașina lui Jared, iar lumea care stătea ciorchine în jurul pistei începu să șoptească și să fluiera când văzu că mă duceam în locul șoferului.

Jared urcă pe locul din dreapta, iar eu am trântit ușa după ce mă scufundasem în pielea răcoroasă. Impresionanta mașină era aproape în întregime neagră în interior și imediat am simțit cum mă

trec fiori. Mașina lui Jared își cânta puterea cu spiritul ei de cavernă: rece, întunecată, animalică.

Dată naibii.

Am pornit motorul și am început să dau înapoi ca să pun mașina în poziție, în timp ce lumea se deplasa spre margini. Vibrația pe care o simțeam în coapse mă înfioră și imediat m-am uitat la Jared, care mă privea.

Cu cotul proptit pe geam, își sprijini capul pe mână și mă privi cu un amestec de curiozitate și amuzament. Mă întrebam ce părere avea despre mine la volan.

– Zâmbești, remarcă el, aproape ca o acuză.

Am pus mâna pe volan fără să mă uit la el.

– Te rog nu-mi strica momentul cu vorbele tale.

Cu toate acestea, Jared își drese vocea și continuă:

– Tatăl tău ne-a învățat pe amândoi cum să conducem o mașină cu cutie manuală de viteză, iar Bronco-ul e manual, așa că mă gândesc că nu ai întrebări despre asta.

– Niciuna.

Pulsul îmi bătea în vârful degetelor.

– Bine. Curbele sunt strânse. Mai strânse decât par. Ideea este să ajungi acolo prima sau să rămâi în urmă să intri după. Nu încerca să o iei prin stânga mașinii lui Roman, ai înțeles?

Am dat din cap. Ochiul îmi erau ațintiți înainte și eram pregătită să plec, în timp ce piciorul meu bătea nervos.

– De fiecare dată când o iei la stânga, ia piciorul de pe pedala de accelerație când intri în curbă și accelerează după ce ai îndreptat mașina. Dacă simți că trebuie să frânezi în curbă fă-o, dar cât mai puțin posibil. Nu accelera până când nu ieși din curbă, altfel te învârtești și ieși de pe traseu.

Am dat din nou din cap.

– Apasă pedala de accelerație între curbe. La ultima sută de metri, apasă tare.

Sunase ca un ordin.

– Jared, am înțeles. M-am uitat la el. Pot să fac asta.

Nu părea să mă creadă, dar se opri.

– Pune-ți centura.

Urmându-i ordinul, mi-am aruncat ochii în stânga mea și l-am văzut pe Roman răstindu-și instrucțiunile prietenei lui, în timp ce aceasta dădea agitată din cap. Zack veni între cele două mașini ca să-și ia poziția în fața lor. Din fericire, părea că el urma să ne trimită în cursă, nu puștoaica atrăgătoare, dar flușturistică, de mai înainte.

Uitându-mă atentă prin parbriz, cu ochii la Zack, am observat ce agățase Jared la oglinda retrovizoare. M-am întins și am luat bucata ovală de lut, legată cu o panglică verde-deschis. Am simțit cum valuri de căldură îmi urcau pe spate, iar gâtul mi se usucă.

Era colierul de Ziua Mamei pe care îl făcusem pentru mama, după ce ea murise.

Într-un an, Jared și cu mine făcuserăm medalioane cu amprentele noastre ca să le dăruim mamei. Am folosit lut care se usca în contact cu aerul și ne-am imprimat degetul mare, după care am atârnat bucățelele ovale de panglici ca să le facem coliere. El îl dăruise pe-al lui mamei sale, iar eu îl pusesem pe al meu pe mormântul mamei. Când o vizitasem după aceea, am observat că dispăruse. Îmi imaginaseam că îl furase careva sau că fusese distrus de vreme.

Pare-se că fusese furat. L-am privit pe Jared pe jumătate nedumerită și pe jumătate furioasă.

– Talisman norocos, spuse fără să se uite la mine. L-am luat la două zile după ce îl lăsaseși acolo. M-am gândit că ar fi putut fi furat sau distrus. L-am cam avut cu mine tot timpul de atunci.

Încercând să mă liniștesc, priveam pe geam și încercam să îmi controlez respirația. Cred că eram bucuroasă că mai exista. Dar era al mamei mele, iar el nu avusese niciun drept să-l ia.

Și totuși îl mai avea? După tot ceea ce se întâmplase?

Mi-am scris în minte un bilețel să nu uit să îl iau înapoi după cursă.

– Suntem gata?

Vocea lui Zack strigând spre mulțime mă făcu să tresar. Toată lumea își demonstrează entuziasmul bine înmuiat în bere.

Jared puse pe Ipod Bullet for My Valentine, cu Waking the demon. Am apucat strâns volanul, folosind muzica să-mi golesc mintea și să mă concentrez la cursă.

- Pe locuri! strigă Zack, iar eu am turat motorul, observând că prietena lui Roman sări și ea imediat să tureze motorul la rândul ei.

- Fiți gata!

Jared își puse o mână pe bordul mașinii, în timp ce cu cealaltă dădu muzica mai tare.

- Start!

Zack își lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

Apăsând brusc și tare pedala de accelerație, am ros caldarâmul și am zburat de pe loc. În timp ce muzica încărcă momentul, mâinile mi se împingeau în volan, astfel că spatele meu se făcu unul cu scaunul. Cu brațele încordate la maximum, mă concentram la traseu.

La naiba! Mașina era foarte puternică.

- Se apropie prima curbă, mă avertiză Jared.

Nu știam dacă cealaltă mașină era lângă mine sau în spatele meu. Știam doar că nu era în fața mea și nu îmi păsa de nimic altceva. Aș fi condus mașina asta și fără să am adversar.

Coapsele, acoperite de transpirație, se freacă de scaun în momentul în care am ridicat piciorul ca să apăs pe ambreiaj. Am atins ușor frâna, pregătindu-mă să trec hopul. Cum am lăsat frâna și am intrat în prima curbă, am simțit cum îmi alunecă spatele. Ca să nu derapez, am virat repede dreapta, deoarece mașina aluneca spre stânga. Praful întuneca pista, iar inima îmi bătea cu putere. Am apăsat ambreiajul și am băgat din nou în viteza a treia. În timp ce prindeam viteză și am schimbat imediat în a patra, am văzut cu coada ochiului cealaltă mașină în oglinda retrovizoare.

- Apasă accelerația, strigă Jared. Și nu mai vira atât de puternic. Pierzi prea mult timp corectându-te.

Da, da, bine.

- Cine conduce? i-am reamintit eu.

- Nu te obrăznici, spuse el, uitându-se cu atenție când la drum, când în spate după Trans Am.

Pe sprâncene îmi jucau picături de transpirație, iar degetele erau istovite de puterea cu care strânsesem volanul. Relaxându-mă, am dat volumul mai tare și am trecut direct în viteza a șasea, ocolind-o pe a cincea.

E grozav! Mașina era atât de ușor propulsată, încât părea o navetă spațială. Cel puțin așa credeam eu.

– Se apropie următoarea curbă. Trebuie să încetinești.

Da, da, da.

– Tatum, e cazul să încetinești, am auzit vocea lui Jared, undeva în spatele minții mele.

Curba era la mai puțin de trei secunde și doar vibrațiile pe care le simțeam în picioare mă împiedicau să ridic piciorul de pe accelerație. Apucând și mai strâns volanul, am sprintat.

Am ridicat piciorul de pe accelerație, dar nu am frânat, am virat strâns la stânga, apoi am derapat ușor în dreapta și am forțat volanul din nou la stânga, până am îndreptat mașina. Și mai mult praf ne învălui, dar m-am redresat repede și am apăsat din nou tare pedala de accelerație. Privind în urmă, am văzut că Trans Am-ul derapă la acea curbă și acum încerca să se redreseze. Erau la aproape 30 de metri în spatele nostru.

Da!

– Să nu mai faci asta niciodată, bombăni Jared, cu ambele mâini pe bordul mașinii în timp ce eu eram cu ochii ațintiți la drum, pregătită pentru mai mult.

Următoarea curbă veni și trecu fără probleme, fără să bag în seamă văicărelile lui Jared legate de viteză.

Pentru un ticălos care nu respecta regulile, era foarte precaut, pe când eu, care am respectat întotdeauna regulile, m-am dovedit a fi chiar o nonconformistă.

Pe măsură ce ne apropiam de ultima curbă cu un avantaj însemnat, am încetinit la 50 km/h și am schimbat în a treia. În timp ce rulam relaxată în curbă cu viteză mică, de croazieră, fără derapări sau praf, m-am uitat la Jared cu ochii mari și cu o privire nevinovată:

– Așa e bine, Melc-melc-codobelc?

Mușcându-mă de colțul buzei ca să nu râd, am observat că se uită pe furiș la buzele mele. Ochii i se înflăcărară, iar pe mine mă trecură fiori din stomac până jos, în locul sensibil dintre picioare.

– Tatum, își miji ochii cât două liniuțe. Nu te mai juca atâta cu adversarul și câștigă naibii odată cursa.

- Am înțeles, conașule Melc-melc-codobelc, am replicat în cel mai bun accent al meu de sud.

M-am plimbat până la linia de sosire cu viteza sigură și ridicolă de 50 de kilometri la oră, văzând în oglinda retrovizoare cum Trans Am-ul bâjbâia prin ultima curbă. Oamenii ciorchine ne asaltară mașina, dar Jared și cu mine mai rămaserăm înăuntru pentru câteva momente.

Am scos mașina din viteză, am tras frâna de mână și mi-am așezat capul pe tetieră în timp ce frământam volanul. Pulsul era încă la kilometri la oră, iar eu simțeam că trăiesc cu adevărat. Fusese cel mai palpitant lucru pe care îl făcusem vreodată. Fiecare nerv din corpul meu vibra, îmbătat de euforia momentului.

- Îți mulțumesc, Jared, am șoptit fără să-l privesc. Îți mulțumesc că m-ai rugat să fac asta.

Am întins mâna ca să iau de la oglindă colierul mamei mele și mi l-am pus la gât.

Când m-am uitat la el, l-am văzut aplecându-se, sprijinindu-și capul în pumn și cu un deget peste buze. Ce încerca să mascheze? Un zâmbet?

Trecându-și o mână prin păr, deschise portiera, iar uralele și strigătele năvăliră înăuntru precum talazurile pe un vas care se scufundă. Dădu din cap privind-și ghetetele. *Waking the demon* își murmură pentru el, iar eu nu eram sigură ce voia să spună.

Înainte să iasă din mașină, mă privi din nou pe sub sprâncene:

- Mulțumesc, Tate, șopti el.

Părul mi se zbârlise pe ceafa, iar mâinile începură să-mi tremure.

Nu-mi mai spusese *Tate* de la paisprezece ani. De când fuseserăm prieteni.

CAPITOLUL 22

Mad Feldman veni glonț la mine în secunda în care Ben și cu mine ajunserăm la focul în aer liber.

- A fost grozav! Fratele meu e extraordinar de fericit că a câștigat pariul.

Petrecerile cu foc în aer liber se țineau acasă la Marcus Hitchens, pe malul lacului Swansea aproape în fiecare săptămână, mai ales după curse sau meciuri. Doar în frigul aspru de ianuarie și februarie nu se întâmpla mare lucru pe lac sau la ferma lui Benson.

– Mă bucur că am fost de folos, am răspuns.

Și era adevărat. Cursa din seara aceea fusese cea mai grozavă experiență din viața mea.

– Dar am câștigat doar pentru că cealaltă tipă habar n-avea să conducă o mașină cu cutie manuală.

De ce am spus asta? Am fost cea mai tare de la curse, indiferent dacă fraiera știa sau nu ce făcea.

Ea mă luă de braț, iar Ben mă ținea de talie. Toată lumea ne ieșea în întâmpinare, fie să îl salute pe Ben, fie să mă felicite pe mine.

– Ce pot să spun, eu una aș da orice să te mai văd concurând. Tu ce spui, Ben? îl întrebă Maci pe tipul cu care eram la întâlnire și care tocmai își luase atenția de la colegii din echipa de fotbal.

– Cred că sunt un tip norocos.

Se uită atent la mine, iar eu nu am putut să nu remarc felul în care el ocolise răspunsul la întrebare.

M-am întrebat dacă nu cumva îl stingherea faptul că tipa de la brațul lui fusese atrasă în ceva ce doar băieții făceau de obicei.

Pentru că era deja zece și jumătate, am promis că mai stau o oră, după care Ben avea să mă ducă acasă. Fie că îmi plăcea, fie că nu, trebuia să ajung acasă și să mă odihnesc pentru concursul de a doua zi.

– Grozavă cursa din seara asta, Tate.

Jess Cullen mă bătu pe umeri și trecu mai departe.

– Mersi, am dat drumul cuvintelor odată cu aerul din plămâni, tulburată de atenția care mi se dădea.

– Ești bine?

Ben mă trase mai aproape de el.

– Categorie.

M-am înecat înainte să ajung în fața răcoritoarelor.

– Putem lua ceva de băut?

Își ridică mâna, semn să rămân pe loc.

– Stai aici, mă întorc imediat.

Și plecă spre butoiul cu băutură.

Grupuri de oameni roiau în jurul focului sau stăteau pe bolovani, în timp ce alții se plimbau. K.C. nu ajunsese încă, observasem eu, presupunând că avea să ajungă împreună cu Jared. Stăteam în picioare, stingheră, negăsindu-mi locul. Cred că trebuia să-i mulțumesc lui Jared pentru faptul că mă simțeam mai bine unde era puțină lume, decât în locurile aglomerate. Din cauza lui nu fusesem niciodată invitată la astfel de petreceri.

Am scuturat ușor din cap ca să-mi limpezesc gândurile. Trebuia să încetez să mai dau vina pe el. Era vinovat de faptul că devenisem persona non grata în trecut, dar nu avea nicio vină că mă complăcusem în acea situație. De-acum, totul depindea de mine.

Uitându-mă spre grupul de fete care chicoteau lângă apă, am recunoscut-o pe una dintre ele din echipa de cros.

La naiba. Am ridicat din umeri și am decis să mă arunc cu capul înainte. Tocmai făcusem un pas înainte spre grup, când mă opri o voce.

– La naiba cu ce?

Mi se înfioră tot corpul și m-am întors să dau nas în nas cu Jared. Într-o mână ținea paharul și în cealaltă telefonul. Părea că trimitea cuiva un mesaj, în timp ce aștepta să-i răspund. Își vârî telefonul în buzunarul din spate și-și ridică ochii spre mine.

Părul de pe brațe deveni sensibil la energia statică eliberată în aer și era atras de Jared. Frecându-mi brațele în sus și-n jos, mi-am întors privirea spre foc, încercând să-l ignor. Nu eram prieteni, dar nici nu mai eram dușmani. Cu toate acestea, o conversație normală ieșea din discuție.

– Ți-e frig. Jared se apropie de mine. Jacheta ta e tot la K.C?

Am oftat, nefiind sigură care era de această dată motivul iritării mele. Poate din cauză că atunci când Jared era lângă mine fiecare nerv din corpul meu se aprindea și pulsa, pe când Ben mă făcea să simt că vreau să mă ghemuiesc pe canapea și să mă uit la American Idol.

Probabil că Jared nu se uita niciodată la televizor. Era o activitate prea banală.

De asemenea, mi s-a părut ridicol faptul că Jared se arăta preocupat de faptul că mi-era frig, când, la începutul aceleiași

săptămâni, îmi spusese că puțin îi păsa dacă mor sau dacă trăiesc. Nu se scuzase, iar eu nu puteam trece acest lucru cu vederea.

– Cred că era îmbrăcată cu ea când ați venit aici, nu?

Remarca mea acidă fu întâmpinată de un zâmbet superior.

– Ea nu a venit cu mine. Nici nu știu dacă a ajuns deja.

Își întoarse capul și mă privea de sus.

– Ce vrei să spui? Doar ai plecat cu ea de la curse?

– Nu, a plecat cu Liam. Eu am venit singur.

Vocea lui Jared, joasă și aspră, îmi potopi corpul, iar eu mă luptam cu un zâmbet auzindu-i ultimele cuvinte.

După câte se părea, K.C. și Liam erau pe drumul împăcării.

Mi-am dres vocea.

– Și ai fost de acord? am întrebat.

– De ce să nu fiu?

Mă întrebă direct, afișând o expresie nedumerită.

Bineînțeles. Unde mi-era capul? Jared nu avea iubite și nicidecum nu se implicase în relația cu K.C. Am băgat mâna în geanta de pe umeri după telefon.

– Dacă o văd, îi spun să te caute.

Jared se îndepărtă, dar după câțiva pași se opri și se întoarse spre mine.

– Am nevoie să-mi dai înapoi medalionul, spuse arătând spre colierul de la gâtul meu.

Mi-am dat seama că vorbea despre talismanul lui norocos.

– Asta nu se va întâmpla, am răspuns și mi-am întors ochii înapoi pe telefon.

– Oh, Tate. Eu obțin întotdeauna ce vreau.

Tonul său jos, jucăuș, mă făcu să îngheț. Degetele mi se opriră deasupra ecranului telefonului ca și cum nu mai știam cum se trimite un mesaj. Am ridicat ochii cât să-l văd cum zâmbește și se îndepărtează.

Privindu-l cum se îndrepta spre Madoc și ceilalți din echipă, eram mai confuză decât fusesem la începutul săptămânii. Îmi dorisem ca Jared să fie mai uman și să se poarte mai frumos cu mine. Acum, când părea să se întâmple asta, mă mistuiam întrebări fără răspuns. Sentimente vechi începură să se insinueze printre crăpăturile zidului pe care îl ridicasem ca să mă apere de el.

– Hei, poftim.

Ben apăru cu două beri, dându-mi și mie una.

– Mulțumesc.

Mi-am lins buzele și am luat o înghițitură, îngăduind licorii amărui să-mi umezească limba și gâtul.

Ben își plimbă degetele prin părul meu și îl pieptănă pe după ureche. M-am încordat. Bariera invizibilă a spațiului personal fusese trecută și voiam să mă dau un pas înapoi.

De ce? De ce nu-mi plăcea băiatul acesta? Eram de-a dreptul supărată pe mine. Părea un băiat la locul lui, care știa ce voia. De ce nu reușea să mă facă să mă topesc în interior sau să visez cu ochii deschiși?

Simțeam cum certitudinea se apropia pe furis, iar eu nu puteam să fac nimic să o opresc. Nu-l voiam pe Ben. Pur și simplu. Nu aveam de gând să devin una dintre fetele acele din romanele despre triumfiuri amoroase, care nu erau în stare să aleagă. Nu că așa fi fost în vreun triumfi amoros, dar nu înțelesesem niciodată cum de o fată nu e în stare să știe dacă vrea un tip sau nu. E posibil să nu înțelegem întotdeauna ceea ce e bine pentru noi, dar confuzia nu ne poate împiedica să știm ce vrem cu adevărat.

Iar eu nu îl voiam pe Ben. Asta era ceea ce știam.

– Era Jared, tipul cu care vorbeai?

Arată cu berea în cealaltă parte a focului, unde Jared râdea cu niște băieți de la școală.

– Da.

Am mai luat o înghițitură.

Ben chicoti și luă o dușcă din berea lui.

– Tot nu vrei să spui mare lucru, nu-i așa?

– Ah, nu era nimic. O căuta pe K.C, iar eu am crezut că au venit împreună.

– Da știi că se descurcă.

Ben comenta mai mult decât era cazul.

– Ce vrei să spui? am întrebat defensiv.

Chiar dacă relația mea cu K.C. fusese mai încordată în ultima perioadă, rămăsese totuși prietena mea cea mai bună.

– Trece când de la Liam la Jared, când de la Jared la Liam. I-am văzut după cursă. Păreau destul de apropiați.

- Doi tipi și înseamnă că se descurcă?

De fapt, mă simțeam ușurată că nu mai era cu Jared, însă nu-mi plăcea ca Ben sau oricine altcineva să tragă concluzii despre ea.

Ben îmi aruncă o privire pocăită și schimbă subiectul. Evident, era suficient de deștept ca să știe când să se oprească.

- Te-ai descurcat grozav în seara asta. Toți vor vorbi despre tine la școală. Se pare că am dat lovitura.

Ben mă luă de braț și începu să mă plimbe în jurul focului.

Lovitura? Ce putea să însemne asta?

Ben și cu mine ne-am plimbat pe la diferite grupuri de prieteni, între drumurile lui dus-întors de la butoiul cu bere. Eu am mai luat două înghițituri din a mea și am lăsat-o jos. În ciuda aluziilor mele că trebuia să fiu acasă devreme, el era la a patra bere, iar eu știam că nu mai era în stare să conducă. Am început să mă întreb cum aveam să ajung acasă.

Îi zărisem pe K.C. și pe Liam în urmă cu o jumătate de oră, stăteau pe un bolovan, povestind. Sau, mai exact, Liam îi spunea ceva lui K.C. care asculta, dar a și plâns un pic. După cum stăteau, cu capetele apropiate, părea o discuție intensă și importantă, așa că am decis să îi las în pace.

În timp ce încercam să ignor vibrațiile prezenței lui Jared, m-am găsit neputincioasă în fața dorinței de a mă uita după el. L-am văzut pălăvrăgind cu prietenii lui, iar ultima dată când m-am uitat, Piper avea toată fața îngropată în gâtul lui. Arăta ordinar, îmbrăcată în rochie neagră, scurtă și strâmtă și cu tocuri. Cine poartă tocuri pe plajă? Nici măcar nu era o plajă adevărată, ci malul plin de pietre și nămol al unui lac.

Spre marea mea încântare, el părea interesat de ea cât de o farfurie cu păstârnac. Am privit pe furiș de suficiente ori ca să văd cum o îndepărtă în câteva rânduri. În cele din urmă, ea înțelese aluzia și plecă îmbufnată.

Jared îmi surprinse privirile nu o dată, însă eu imediat întrerupeam orice contact. Imagini ale serii precedente, privirile sale pătrunzătoare și întunecate sădiră în mine o dorință pătimașă.

Am oftat adânc. Categorie era momentul să plec de acolo.

Uitându-mă la ceas, l-am întâlnit pe Ben la întoarcerea de la butoiul cu bere.

– Trebuie să plec neapărat. Mâine am concurs, i-am reamintit.

Ben ridică surprins din sprâncene:

– Hai, te rog. E doar unsprezece și jumătate.

Tonul lui smiorcăit mă șocă și mă făcu să-mi iau gândul de la el definitiv.

– Mai putem sta puțin, spuse el.

– Îmi pare rău, Ben. Acesta a fost și motivul pentru care m-am oferit să vin și eu cu mașina mea. Chiar trebuie să plec.

Am rămas pe poziții, afixându-mă cel mai bun zâmbet de scuză al meu. Nu mă temeam de ce avea să gândească, deoarece știam că era ultima noastră întâlnire. Ne lipsea scânteia și, în afară de faptul că am participat la cursa de mașini, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită în seara aceea decât să citesc o carte acasă.

– Haide să mai stăm o jumătate de oră.

Încercă să-mi bage pe gât berea lui, de parcă soluția era să mă îmbete, însă se clătină și trebui să se prindă de brațul meu ca să nu cadă.

– Nu ești în stare să conduci, i-am explicat. Te las acasă și poți veni mâine să-ți iei mașina de la mine.

– Nu, nu, ridică Ben mâinile. Mă opresc acum și mă trezesc din beție. Vom pleca în curând.

– Nu ar trebui să conduci. Sub nicio formă.

Mi-am ferit ochii, fiind deja exasperată.

– Pot să am grijă de mine, Tate, spuse Ben răspicat. Dacă vrei să pleci acum, va trebuie să găsești pe altcineva. Dacă vrei să pleci cu mine, voi fi gata în curând.

Cum?! Cât durează *în curând*?

Situația devenea ridicolă, iar eu îmi pierdusem răbdarea.

Spusese că vom pleca la 11.30, iar eu îl crezusem pe cuvânt.

Ben mă trase de mână ca să mergem din nou la foc, însă eu m-am desprins brusc de brațul lui și am plecat furioasă. Nu spuse nimic, așa că am presupus că rămâne, fără să-i mai pese de mine.

Trebuia să ajung acasă și era limpede că nu mă mai puteam baza pe Ben. Aceasta era scena din care eram nerăbdătoare să fac parte? Ben și prietenii lui erau la fel de interesanți ca o cutie de cereale, pe fete nu le interesa nimic altceva în afară de cumpărături sau

machiaj, iar tipii îmi provocau nevoia de a-mi dezinfecta ochii după ce am observat cum mă priveau.

O scurtă privire în jur și mi-am dat seama că deja K.C. plecase. Cu toate acestea, mi-am scos telefonul din geantă și am sunat-o. Degeaba.

Uitându-mă după colega de echipă pe care o zărisem mai devreme, am văzut că nici ea nu mai era în raza vizuală. Singura opțiune rămasă era să o sun pe bunica, pe care mi-era groază să o trezesc la ora aceea, dar care cel puțin avea să se bucure că sunasem pentru că voiam să ajung în siguranță acasă.

Nici bunica nu răspunse la telefon, așa că am rămas cu buzele umflute. Nu era ceva neobișnuit, deoarece de multe ori uita să își ia telefonul cu ea în dormitor. În plus, de când cu avantajele telefoanelor mobile, renunțasem la telefonul fix.

Grozav.

În acel moment nu aveam decât două opțiuni: ori stăteam după Ben și îl convingeam să mă urc eu la volan, ori mergeam pe jos până în parcare și acolo rugam pe cineva cunoscut să mă ducă acasă.

Dinspre partea mea, Ben n-avea decât să dispară.

Am pornit pe drumul plin de pietre care ducea în pădure, prin care urma să străbat o mică porțiune până la luminișul din apropierea șoselei, unde parcase toată lumea.

Pentru că nu aveam la mine o lanternă, foloseam ecranul telefonului mobil ca să văd pe unde călcam. Cărarea era dreaptă, însă plină de bețe și cioturi de copaci. Frunzele începuseră să cadă din copaci, dar ploaia din toamna aceea păstra pământul umed și moale. Picături mici îmi stropeau glezna în timp ce pășeam prin covorul de frunziș și câteva crengi, ca niște ace, îmi lăsară pe piele niște urme dureroase.

– Ca să vezi! Uite ce am găsit.

Am tresărit speriată și liniștea din jurul meu se spulberă. Am ridicat ochii și m-am dat un pas înapoi când l-am văzut pe Nate Dietrich care mă privea nerușinat din cap până-n picioare, ca de obicei.

Părea că venea din direcția în care mă îndreptam eu și îmi bloca trecerea.

– Fată, asta e soartă! făcu el o rimă cu voce lălăită.

– Dă-te la o parte din fața mea, Nate.

M-am apropiat ușor de el, dar nici nu se clinti. Am încercat să-l ocolesc, însă el își întinse mâinile și mă prinse de talie, trăgându-mă spre el. M-am crispat și am strâns pumnii.

– Șșș, îmi șușoti Nate pe când încercam să mă eliberez.

Respirația lui îmi șuiera în urechi și duhnea a alcool.

– Tate, te doresc de atâta vreme. Știi doar. Ce ar fi să-mi pui capăt suferinței și să vii cu mine acasă?

Simțeam cum mă adulmeca, iar mâinile îi coborâră pe fundul meu. Am înlemnit.

– Oprește-te, i-am ordonat încercând să-mi ridic genunchiul ca să-l lovesc între picioare.

Îmi anticipase mișcarea, deoarece stătea cu picioarele strânse.

Nate se zguduia de râs. Pipăindu-mă, îmi șopti:

– Oh, îți cunosc toate trucurile, Tate. Nu te mai împotrivi. Te pun imediat la pământ dacă vreau.

Își lipi buzele de ale mele, iar eu simțeam doar gustul acid de vomă care îmi urca pe gât.

L-am mușcat tare de buza de jos, atât de tare că, prin piele, îmi simțisem cu dinții de sus pe cei de jos. Urlă și îmi dădu drumul, pipăindu-se cu mâna să verifice dacă nu îi dăduse sângele.

Am înșfăcat sprayul cu piper pe care îl țineam tot timpul în geantă la insistențele tatălui meu și i-am dat în ochi cu el. Țipă și se dădu câțiva pași înapoi, împleticindu-se. Am reușit să-l lovesc și între picioare și l-am privit prăbușindu-se de durere, apucând, în cădere, și una dintre bretelele bluzei mele.

Fugi. Acum e momentul să fugi.

Dar nu. M-am aplecat deasupra lui în timp ce el hohotea de durere.

– De ce tipii de la noi din școală sunt atât de idioți?

Cu o mână își acoperi ochii și cu cealaltă se ținea de șlițul pantalonului.

– Rahat! Ticăloasă nenorocită ce ești! gemu Nate încercând să deschidă ochii.

– Tatum! bubui din spatele meu vocea lui Jared.

Umerii îmi tresăriră înainte să mă întorc spre el. Aruncând priviri furioase când spre mine când spre Nate, Jared era încordat

ca un leu care se pregătea să-și atace prada. Respira sacadat, cu gura întredeschisă, și strângea pumnii. Ochii îi fugiră pe umărul meu, peste care atârna breteaua sfâșiată.

– Te-a rănit? întrebă Jared sec, cu buzele strânse și cu o privire ucigătoare.

– A încercat.

Mi-am acoperit umărul cu pielea dezgolită.

– Sunt bine.

Răspunsul meu veni din scurt. Ultimul lucru pe care mi-l doream în seara aceea era să joc rolul domnișoarei la ananghie pentru Jared.

Dezbrăcându-și cămașa neagră, Jared mi-o aruncă în timp ce se îndrepta spre mine.

– Pune-ți asta pe tine. Acum.

Când am prins cămașa care-mi veni drept în față, o parte din mine vru să i-o arunce înapoi. Chiar dacă ne înțelesesem în timpul cursei, asta nu însemna că voiam sau aveam nevoie de ajutorul lui.

Cu toate acestea, eram dezgolită, îmi era frig și nu aveam chef să atrag atenția asupra mea. Luând pe mine cămașa, căldura corpului lui Jared îmi cuprinse brațele și pieptul. Manșetele îmi treceau de mâini și, când le-am ridicat ca să-mi acopăr cu ele obrajii reci, i-am simțit mirosul masculin. Combinația de mosc și cauciuc aproape că îmi făcu plămânii să explodeze când am încercat să îi inspir și mai adânc aroma.

– Ai o memorie a naibii de scurtă, Dietrich. Ce ți-am spus?

Jared se aplecă să urle în fața lui Nate. Îl apucă pe Nate de cămașă, îl luă pe sus și-l puse în picioare, după care îi trase o lovitură puternică în stomac.

Ochii aproape că-mi ieșiră din orbite când l-am văzut pe Jared cum ataca. Sunetul înfundat al pumnului îmi aminti de lutul pentru modelat. Nate se ghemui de durere și abia își revenea. Își șuiera neputința, încercând să-și recapete suflul, respirația lui amintind de cea a unui astmatic combinată cu bolborositul unui zombi.

Jared prinse ca într-o menghină gâtul lui Nate și-l trânti cu spatele de trunchiul unui copac. Cu pumnul drept începu să-l lovească fără oprire în față. Mi se înmuiară genunchii văzând cum Jared îl strângea pe Nate de gât până i se albiseră articulațiile degetelor.

Oprește-te, Jared.

Îl lovea fără încetare în față, până când lui Nate începu să-i curgă sânge din nas și de la ochi.

Nedând semne că ar vrea să se oprească, am făcut un pas în față.

– Oprește-te. Jared, oprește-te! am strigat cu o voce fermă, acoperind gemetele și gâfâitul scurt al lui Nate.

Jared își opri atacurile, însă îl apucă pe Nate de cot și îl aruncă la pământ.

– Nu s-a terminat încă, asigură el gunoiul care zăcea însângerat și dat grămadă la pământ.

Ce făcea?

Jared se întoarse cu fața spre mine și pieptul i se mișca în ritmul respirațiilor adânci și intense. Corpul îi părea slăbit de efort, umerii îi căzură, însă privirea rămăsese dușmănoasă. Mă privea cu niște ochi în care ghiceam un amestec de sfârșeală și furie.

– Te duc acasă.

Se întoarse și porni spre parcare fără să se uite măcar dacă mergeam după el sau nu.

Mă ducea acasă?! Sigur că da, ca să se simtă ca marele erou!

Să-l las pe Jared să creadă că mă salvase dintr-o situație pe care reușisem să o controlez ar fi fost o lovitură prea puternică pentru orgoliul meu. La naiba!

– Nu, mulțumesc. Are cine să mă ducă acasă.

Aproape scuipasem minciuna pentru că nu aveam de gând să-l las să-mi facă vreo favoare.

Jared se întoarse și mă privi dezgustat.

– Cine trebuia să te ducă acasă este beat. Și dacă nu cumva vrei să-ți trezești bunica să te culeagă de pe drumuri pentru că prietenul tău s-a îmbătat, iar tu ai fost la un pas să fii violată – ceea ce cu siguranță îl va face pe tatăl tău să aibă și mai multă încredere să te lase singură – atunci ai face bine să te urci în afurisita de mașină, Tate.

Se răsuci pe călcâie și plecă, știind că îl voi urma.

CAPITOLUL 23

Se auzi sunetul inconfundabil al încuietorilor deschise din telecomandă, iar eu m-am urcat în mașina primitoare a lui Jared, de data aceasta pe scaunul din dreapta. Măinile îmi tremurau încă după incidentul cu Nate, așa că mă cam chinuiam să dau jos de pe mine cămașa lui Jared.

– Las-o pe tine.

Nici măcar nu se sinchisi să se uite la mine înainte să pornească motorul.

Am ezitat. Se vedea că era furios, deoarece maxilarul i se încleștase.

– Dar nu îmi mai este frig.

– Iar eu nu suport să văd tricoul tău sfâșiat.

Mi-am tras cămașa pe umeri, mi-am pus centura și m-am trântit în scaun, în timp ce el demară în trombă.

Care era problema lui?

Era furios pe mine sau pe Nate? Era limpede că Jared nu voia ca eu să pătesc ceva, nu fizic cel puțin. Dar de ce se purta atât de aspru cu mine?

Mașina derapă ușor când porni din parcare plină de pietre și intră pe șoseaua asfaltată. Jared apăsă puternic pedala de accelerație și schimbă în forță vitezele pe măsură ce ne deplasam tot mai repede.

Nu cânta muzica, iar el nu vorbea.

Autostrada era pustie, doar copacii se iveau de pe marginea drumului și ne bântuiau ca niște stafii. După cât de repede trecea totul prin dreptul geamului meu, mi-am dat seama că Jared depășise cu mult limita de viteză.

Uitându-mă la el cu coada ochiului, am văzut că fierbea. Își umezea buzele și respira adânc în timp ce strângea volanul.

– Care e problema ta? am luat taurul de coarne și am întreat.

– Problema mea? ridică mirat din sprâncene de parcă tocmai pusesem cea mai stupidă întrebare. Vii la petrecerea în aer liber cu idiotul de Ben Jamison care nu e în stare să rămână treaz ca să te ducă înapoi acasă, apoi o iei razna prin pădure, pe întuneric, ca să pună Dietrich mâna pe tine și să te pipăie. Poate tu ești cea care are o problemă.

Vorbea cu voce joasă, dar plină de asprime și ostilitate.

El era furios pe mine? La naiba, asta nu se putea.

M-am întors în scaun și m-am uitat direct la el.

– Dacă îți amintești, aveam situația sub control.

Încercam să fiu calmă.

– Nu îmi faci nicio favoare, doar îți satisfaci accesele de furie.

Lasă-mă pe mine în pace, am adăugat.

Strânse din dinți și continuă drumul pe autostradă.

Am făcut ochii mari când m-am uitat la bord și am văzut că mergea cu peste 120 de km/h.

– Încetinește, i-am cerut sever.

Îmi ignoră cererea și apucă și mai strâns volanul.

– Tate, vor fi situații pe care nu le vei putea controla. Nate Dietrich nu ți-ar fi fost recunoscător pentru ceea ce i-ai făcut în seara aceasta. Credeai că întâmplarea din seara asta ar fi fost tot? Te-ar fi urmărit. Știi cât de mult a vrut Madoc să se ia de tine după ce i-ai spart nasul? Nu ca să-ți facă rău, doar ca să se răzbune.

Și atunci de ce nu a făcut-o?

Îl umilisem pe Madoc, fără îndoială, când îi spărsesem nasul la petrecere în urmă cu un an. Dar părea că ștersese totul cu buretele sau cel puțin așa crezusem eu, pentru că nu a căutat să se răzbune. Datorită lui Jared.

Cred că nici Nate Dietrich nu avea să-mi ceară socoteală. Nu cât timp avea Jared un cuvânt de spus.

Simțeam cum gravitația îmi trăgea corpul în cealaltă parte a mașinii și inima îmi zvâcni când am văzut că nu încetinește când intrăm în curbă.

– Trebuie să mergi mai încet.

Jared pufni.

– Nu, nu cred, Tate. Ai vrut doar să ai parte de o experiență completă în liceu, nu-i așa? Iubit în echipa de fotbal, sex spontan, comportament nesăbuit?

Mă stârnea cu sarcasmul lui.

Despre ce vorbea. Nu dorisem niciodată așa ceva. Nu doream decât să fiu normală.

Apoi el stinse farurile.

Oh, Dumnezeule!

Drumul era negru și nu vedeam la nici măcar un metru în față mea. Din fericire existau benzi reflectorizante care separau sensurile de mers, dar pe șosea mai erau și căprioare sau alte animale sălbatice, nu doar mașini.

Ce naiba făcea?

– Jared, oprește-te! Aprinde farurile!

M-am prins cu o mână de bordul mașinii în timp ce mă întorsesem ca să îl înfrunt.

Zburam cu mașina pe șosea și simțeam un nod în gât.

Din tricou i se întrezări pe braț tatuajul care se întindea odată cu mușchii tensionați de forța cu care apuca schimbătorul de viteză. Mi se tăiaseră picioarele și, pentru prima dată în viața mea, eram prea speriată ca să mai gândesc.

– Jared, oprește mașina, acum! am strigat. Te rog!

– De ce? Nu e distractiv?

Vocea lui Jared era tulburător de calmă. Nimic din ce se întâmpla nu îl speria, nici măcar nu îl provoca.

– Știi câte pițipoance care nu se mai opreau din țipat am avut în scaunul acela? Lor le-a plăcut.

Sprâncenele i se adunară și îi desenau pe față o expresie nedumerită, dar în batjocură. Mă provoca.

– Oprește mașina.

Am strigat cu inima sărindu-mi din piept de frică. Avea de gând să ne omoare.

Jared își răsuci capul spre mine.

– Știi de ce nu îți place asta? Pentru că tu nu ești ca ei, Tate. Nu ai fost niciodată. De ce crezi că i-am ținut pe toți departe de tine?

Vocea îi era furioasă, dar clară. Nu era beat sau cel puțin așa credeam eu. Momentul era încărcat cu o emoție pe care nu o simțisem din partea lui de ani de zile, lăsând la o parte seara în care ne-am sărutat.

Îi ținuse pe toți departe de mine? Ce voia să spună? De ce?

Cauciucurile scrâșniră într-o altă curbă și am ajuns pe contrasens. Eram sigură că respiram cu aceeași viteză cu care alerga mașina. Eram sigură că aveam să ne ciocnim de ceva sau că urma să ne răsturnăm.

– Oprește naibii mașina, am zberat din rărunchi și am lovit cu pumnii în coapsele mele și apoi în brațul lui.

Nu doream să-i distrag atenția din cauza vitezei cu care mergea, dar a funcționat. Jared se propti în frână, adresându-mi niște cuvinte alese special pentru mine și schimbă viteza în timp ce vira spre marginea drumului și opri mașina.

M-am aruncat grămadă din mașină, iar el sări afară în același timp. Ne-am aplecat amândoi pe capotă, ochi în ochi.

– Treci înapoi în mașină.

Urletul îi dezvălui toți dinții.

– Puteai să ne omori!

Mi se strânse gâtul și am observat cum privirea furioasă îi alunecă pe tricoul meu rupt care se întrezărea din cămașa lui, pe care o aveam încă pe mine.

– Treci în afurisita de mașină!

Bătu cu palma în capotă cu ochii străfulgerând.

– De ce? am întrebat, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Pentru că trebuie să ajungi acasă, spuse ca și cum era de la sine înțeles.

– Nu, am scuturat din cap. De ce i-ai ținut pe toți departe de mine?

El deschisese subiectul, iar eu aveam de gând să-l duc până la capăt.

– Pentru că locul tău nu era cu noi. Nici acum nu este.

Miji ochii în silă, iar inima mea se prăbuși.

Se purta deplorabil, ca de obicei.

Îl urăsc.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am aplecat înăuntru și am smuls cheile din contact. Ocolind portiera, am alergat câțiva metri și am desfăcut inelul oval din metal. Am scos ușor una dintre chei și am strâns-o în pumn, ridicând-o în fața mea.

– Ce faci?

Se apropie ușor, vizibil iritat.

– Încă un pas și îți pierzi una dintre chei. Nu sunt sigură dacă este cheia de la mașină, dar ajung și la aceea până la urmă.

Mi-am arcuit brațul în spatele capului, pregătită să arunc cheia în orice secundă. El se opri.

- Nu mă urc în mașina ta. Și nici pe tine nu te las să pleci. Nu ne mișcăm de aici până nu îmi spui adevărul.

Picături de transpirație mi se înșiruiră pe sprâncene, chiar dacă afară erau puțin peste 17 grade. Mi-am ținut buzele și așteptam să înceapă.

Dar nu o făcea. Îl vedeam că se străduia să pună niște idei cap la cap, dar nu voim să îi las timp să coacă vreo minciună cu care să-mi distragă atenția.

Cum am ridicat mâna ca să arunc prima cheie, privirea i se plimba neajutorată de la mine la pumnul meu, în timp ce-și ridică mâna ca să-mi facă semn să mă opresc.

Nu ezită decât câteva clipe, dar până la urmă oftă înfrânt și se uită la mine.

- Tate, nu face asta.

- Nu este răspunsul pe care îl așteptam.

Am aruncat cheia în tufișurile de pe marginea drumului.

- La naiba, Tate, sări el uitându-se îngrijorat când la mine când la pădurea întunecată care-i înghițise cheia.

Am desfăcut repede altă cheie de pe inel și mi-am ridicat mâna deasupra capului, pregătită să catapultez din nou.

- Și acum vorbește. De ce mă urăști?

- Să te urăsc?

Jared respira agitat și dădea din cap.

- Nu te-am urât niciodată.

Cum?

Rămăsesem stupefiată.

- Atunci de ce? De ce ai făcut toate acele lucruri?

Râse nervos, știindu-se încolțit.

- Anul întâi. L-am auzit pe Danny Stewart spunând că vrea să te invite la petrecerea de Halloween. M-am asigurat că nu se va întâmpla acest lucru, deoarece le spusese amicilor lui că abia aștepta să verifice dacă sânii tăi sunt mari cât să încapă într-un pumn.

M-am dat un pas înapoi, dezgustată.

- Nici măcar nu am stat pe gânduri. Am răspândit zvonul despre Stevie Stoddard pentru că locul tău nu era lângă Danny. Era un idiot. Toți erau.

– Și te-ai gândit să mă protejezi? De ce să faci asta? Deja mă urai pe vremea aceea. Era după ce te-ai întors din vacanța de ia tatăl tău.

Nedumerirea mea era mai mare cu fiecare silabă. Dacă prietenia noastră se sfârșise și lui nu îi mai păsa de mine, de ce să mă mai protejeze?

– Nu te protejam, spuse Jared într-o doară, țintuindu-mă cu o privire înfierbântată. Eram gelos.

Emoțiile îmi învolburară abdomenul. Parcă ceva se scurgea în stomac, iar fiorii coborau tot mai adânc și mai adânc.

Abia observasem că înainta ușor și venise mai aproape în timp ce eu încercam să-mi recapăt răsuflarea.

– Am intrat la liceu și, dintr-odată, toți tipii te plăceau. Am făcut ce am știu să fac mai bine.

– Hărțuindu-mă? Nu are niciun sens. De ce nu ai venit să vorbești cu mine?

– Nu am putut. Își șterse fruntea și apoi își înfundă mâinile în buzunar. Nu pot.

– Te descurci bine până acum. Vreau să știu cum de a început totul. De ce voiai să mă rănești? Glumele proaste, faptul că nu eram niciodată invitată la petreceri? Nu era vorba de alți băieți. Ce aveai cu mine? am continuat să acuz.

Obrajii i se umflară când oftă.

– Pentru că erai acolo. Pentru că nu puteam răni pe cine voiam să rănesc, așa că te-am rănit pe tine.

Nu se putea să fie doar atât. Trebuia să fie mai mult la mijloc.

– Am fost prietena ta cea mai bună.

Frustrarea făcu să dispară orice urmă de răbdare.

– Toți acești ani...

Am rămas fără voce, abia stăpânindu-mi lacrimile care-mi scăldau ochii.

– Tate, am avut o vară de rahat cu tatăl meu în anul acela.

Vocea lui era tot mai aproape.

– Când m-am întors, nu mai eram nici pe departe același copil. Voiam să urăsc pe toată lumea. Cu tine însă... Aveam încă nevoie de tine, oarecum. Aveam nevoie să nu mă uiți.

Vocea lui Jared nu se sparse, dar am deslușit remușcări în tonul lui.

Ce se întâmplase cu el?

– Jared, am întors totul pe toate fețele în mintea mea, întrebându-mă mereu ce ți-am putut face ca să te porți așa cu mine. Și acum îmi spui că totul a fost fără motiv?

L-am privit în ochi. I-am simțit corpul și mai aproape, dar nu îmi păsa. Voiam să aflu mai mult.

– Nu m-ai sufocat niciodată cu prezența ta și nu ai fost o pacoste, Tate. În ziua în care te-ai mutat lângă noi m-am gândit că ești cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Te-am iubit din secunda aceea.

Șopti ultimele cuvinte, ducându-și privirea în pământ.

– Tatăl tău descărca lucrurile din camion, iar eu mă uitam pe geam ca să văd ce se auzea. Te-am văzut cum te plimbai cu bicicleta pe stradă. Erai îmbrăcată cu o salopetă și aveai pe cap o șapcă roșie. Părul îți cădea pe spate.

Jared se destăinuia fără să mă privească în ochi.

Ne mutasem într-o casă nouă din oraș după ce mama murise. Mi-am amintit că în după-masa aceea îl văzusem pe Jared pentru prima dată. Își amintea cu ce eram îmbrăcată?

Te-am iubit. O lacrimă îmi brăzdă obrazul când am închis ochii.

– Când ai recitat monologul săptămâna asta, am... cuvintele i se topiră într-un oftat. Am știut că te-am doborât și, în loc să simt satisfacție, eram furios pe mine însumi. În toți anii aceștia am vrut să te urăsc. Am vrut să urăsc pe cineva. Dar nu am vrut să te rănesc și nu mi-am dat seama de asta până când nu am auzit monologul.

Dintr-odată m-am trezit cu el în fața mea. Lăsându-și capul într-o parte, ochii lui scăpărători îi căutau pe ai mei. Nu știam ce căuta și nu știam ce voiam să las să se vadă. Îl uram pentru toți anii de chin și suferință. A dat cu piciorul la tot ce avusesem împreună, doar pentru că era furios pe altcineva. Parcă aveam ace în gât, atât de tare mă chinuiam să-mi stăvilesc lacrimile.

– Nu-mi spui totul.

Vocea mi se frânse în timp ce el îmi luă obrazii în mâini și-mi șterse lacrima cu degetul mare. Degetele lui puternice și lungi îmi încălzeau obrazul.

– Așa este.

Șoapta lui răgușită îmi trimise fiori în tot corpul sau poate că era degetul lui care îmi dezmiarda obrazul. Tot ce se întâmplase în seara aceea făcea încet-încet lumină în mintea mea.

– Cicatricele de pe spate, am rămas fără aer, iar ochii deveniră neliniștiți din cauza senzațiilor provocate de atingerea lui. Ai spus că vacanța ta de vară nu fusese bună și că atunci când te-ai întors voiai să urăști pe toată lumea. Dar cu nimeni nu te-ai purtat atât de urât..

– Tate, buzele lui erau atât de aproape, iar corpul atât de fierbinte. Nu vreau să mai vorbesc în seara asta.

Am clipit și am observat cât de mult mă îngropasem în corpul lui. Sau poate că el se îngropase în mine. Eram din nou magneți cu polarități opuse. Era atât de aproape, înghițise distanța dintre noi fără ca eu să bag de seamă.

Nu scapi atât de ușor.

– Nu ai de gând să mai vorbești? am aruncat cuvintele din vârful buzelor fără să dau prea multă crezare la ceea ce auzisem. Ei bine, eu vreau.

M-am răsucit ca să mai arunc o cheie în aer, dar brațul lui Jared se mișcă fulgerător și mă cuprinse, prinzându-mă ca într-o capcană.

Mi se tăiase respirația în timp ce mă zvârcoleam ca să scap din strânsoare. Gânduri de tot felul se învârteau în capul meu și îmi era greu să plec urechea doar la unul. Nu mă urâse niciodată. Nu făcusem absolut nimic. Cu toate că știam lucrurile acestea, o parte din mine întotdeauna se gândise că trebuia să existe un motiv. Și acum spunea că nu vrea să termine ce avea de spus? Trebuia să știu.

Brațele lui puternice mă strângeau și respirația lui fierbinte îmi mângâia părul când eu mă luptam să mă smulg din brațele sale.

– Șșș, Tate. Nu te voi răni. Nu te voi mai răni niciodată. Îmi pare rău.

De parcă asta ștergea totul cu buretele!

– Nu-mi pasă de scuzele tale! Te urăsc.

I-am apucat cu putere mâinile înlănțuite în jurul pieptului meu ca să le smulg de pe mine. Furia mea deveni turbare nestăpânită din cauza tertipurilor și a jocurilor pe care le făcea minții mele. Mi se făcea rău doar când mă uitam la el.

Mai slăbi din strânsoare când îmi dezlipi pur și simplu cheile strânse în pumni. Îmi dădu drumul, iar eu am înaintat câțiva pași înainte să mă întorc spre el.

– Nu mă urăști, spuse el. Dacă m-ai fi urât, nu ai mai fi fost atât de supărată.

Schimbarea lui obraznică de ton mă crispă, dar m-am mai domolit când am simțit usturimea provocată de unghiile care îmi intrau în piele.

– Du-te naibii! am strigat, după care am pornit în cealaltă direcție.

Sub nicio formă nu avea să mă domine. Întâi voia ca într-o singură noapte să îl iert pentru anii întregi de umilință și nefericire, iar apoi se gândea cum că aş avea sentimente față de el. Credea că scapă basma curată.

Ce cretin arogant!

Până să mă dezmeticesc, pământul îmi zbură de sub picioare și m-am trezit luată pe sus. Jared mă aruncă pe umăr, lăsându-mă fără aer când articulația umărului lui îmi intră în stomac.

– Pune-mă jos!

Simțeam cum aburii furiei îmi mistuiau pielea. Dădeam din picioare și îl loveam cu pumnii, însă el mă ținea calm de genunchi în timp ce ne întorceam la mașină. Știam că fusta mea nu mai acoperea nimic în poziția aceea, însă nu mai era nimeni acolo în afară de noi și, în starea în care eram, nici nu îmi mai păsa.

– Jared! Acum! am urlat.

Ca și cum ar fi urmat niște ordine, Jared mă aruncă de pe umăr și am aterizat, în șezut, direct pe capota mașinii lui. Simțeam în coapse căldura care mai persista încă de la motor, însă nu era binevenită atâta timp cât eu fierbeam încă de furie.

Jared se aplecă înspre mine ușor, probabil de teamă să nu îl lovesc și își puse mâinile de o parte și de alta a mea. Stătea între picioarele mele și m-am înroșit brusc amintindu-mi de ultima dată când fuseserăm în aceeași poziție.

– Nu încerca să scapi, mă avertiză el. După cum îți amintești, pot să te țin aici.

Am tras adânc aer în piept. Da, îmi aminteam.

Numai când mă gândeam la acel sărut, emoția mă fulgera până în vârfurile degetelor de la picioare, dar știam că nu trebuia să se repete.

– Iar eu pot să folosesc un spray cu piper și să sparg nasuri.

Parcă eram un șoricel cu voce chițăită, care de-abia dacă putea fi auzită. M-am lăsat în spate, pe mâni, ca să fiu cât se putea de departe, dar inima îmi bătea de parcă dansam polka.

– Eu nu sunt nici Nate, nici Madoc, spuse pe un ton amenințător. Nu sunt nici Ben.

Știa foarte bine ce spunea. Nu eram atrasă de ei, iar el știa asta. Se aplecă și mai mult spre mine, iar ochii lui cu străluciri de ambră îmi provocau corpul să facă lucruri pe care creierul meu știa că nu trebuia să le facă. Buzele îi erau aproape, făcându-mă să-i simt aroma de scorțișoară.

Îl urăsc. Îl urăsc.

– Nu, am șoptit.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

– Îți promit. Numai dacă mi-o ceri tu.

Gura lui coborî ușor într-o parte și îmi atinse imperceptibil obrazul. O plăcere nedorită ieși de pe buzele mele într-un suspin.

La naiba!

Nu mă săruta. Nu își apropiase buzele și nu mă gustase. Gura lui aluneca lăsându-mi pe piele delicioase urme de dorință și nesăț. Ușor, în jos, pe obraz, buzele lui catifelate îmi dezmierdau pielea, de-a lungul bărbiei, coborând pe gât. Am închis ochii ca să mă bucur în tihnă de noile senzații.

Nu făcusem dragoste niciodată și, cu certitudine, nu mă mai sărutasem niciodată cu cineva care să mă facă să mă simt așa. Fir-ar să fie. Nici măcar nu mă săruta și eu mă luptam să nu mă abandonez.

Buzele lui se apropiară de ureche și mă întrebă:

– Acum pot să te sărut?

Oh, Dumnezeuule! Nu. Nu. Nu.

Dar nu am spus așa ceva. Nu am spus nimic. Dacă cedam însemna că îl lăsam pe el să câștige. Însă nici să-l rog să se oprească nu intra în discuție. Nu voiam să se oprească. Era mult prea bine. Ca un carusel, dar de o sută de ori mai bine.

Buzele îi ajunseră din nou pe obraz, apropiindu-se tot mai mult de gura mea.

– Vreau să te ating.

Cuvintele lui erau acum pe buzele mele.

– Vreau să simt ce e al meu. Ce a fost întotdeauna al meu.

Dumnezeule!

Cuvintele acelea nu ar fi trebuit să mă răscolească atât. Dar o făcură. Buzele îmi fremătau de dorința de a-l subjuga. Mă îmbătăm cu respirația lui, iar acum aveam nevoie să-l cuprind cu totul, să-l înghit cu totul. Voiam să-mi astâmpăr dorința.

Am deschis brusc ochii însă, dându-mi seama că și dorința lui ar fi fost astfel împlinită.

Rahat!

Mi-am mușcat colțul gurii ca să-mi potolesc intensitatea dureroasă dintre picioare și l-am îndepărtat cu ultimele puteri.

Abia îl puteam privi în ochi. Știa că îmi intrase în inimă. Cu siguranță știa.

– Stai departe de mine.

Am sărit de pe mașină și m-am așezat pe scaunul din dreapta, l-am auzit chicotind în spatele meu.

– După tine.

CAPITOLUL 24

O adiere rece neașteptată mă făcu să deschid ochii. Sunt în pat, dar simt cum boarea de vânt îmi mângâie corpul. Oare sunt deschise ușile de la glasvand?

Privesc în jurul meu și fac ochii mari de mirare când observ că Jared stă la marginea patului cu pătura mea în mână.

– Jared?

Mă șterg la ochi și îl privesc întrebător. Îmi ridic brațele ca să-mi acopăr pieptul, deloc pudic într-o cămășuță albă de noapte.

– Nu face asta, îmi spune el ca un ordin. Nu te acoperi.

Nu știu de ce mă supun. Îmi las brațele să cadă lângă mine, pe pat. Privirea lui intensă îmi răscolește corpul centimetru cu centimetru și el lasă pătura să cadă pe jos. Corpul îmi este mistuit de scrutarea lui lacomă și nu mai am aer.

Pieptul lui gol strălucește în lumina lunii, care intra pe fereastră. E îmbrăcat cu pantaloni negri, căzuți pe șoldurile lui puternice și înguste.

Aplecându-se spre mine, mă prinde cu degetele de glezne și le desparte.

Picioarele mele, ușor îndoite din genunchi, sunt acum depărtate fără să mai poată ascunde nimic în afară de ce e acoperit de șortul meu roz.

Cu un genunchi pe pat, el se lasă în jos până când mâinile îi ajung de o parte și de alta a șoldurilor mele. În timp ce genunchiul îmi tresare de emoție, îl privesc cum, cu capul într-o parte, îmi sărută partea de sus a coapsei. Suspin când îi simt pe piele buzele moi și calde. Nodurile din stomacul meu sunt nimic în comparație cu vârtejul de senzații din miezul ființei mele.

De ce nu-l opresc?

Îmi este teamă să-l las să continue, dar sunt copleșită de senzațiile care îmi inundă corpul și privesc tăcută în timp ce el înșiruie mai multe săruturi, aplecându-se înainte. Părul din vârful capului său îmi atinge ușor pliurile sensibile, iar eu îmi încleștez degetele în cearșaf ca să-mi astâmpăr dorința să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui și să îl trag în mine. La următorul sărut îi simt limba pe coapsa mea, iar înflăcărarea gurii lui încinse aproape că mă împinge vibrând din pat. Îmi plimb mâinile prin părul lui, incapabilă să mă controlez.

– Jared, am implorat.

Vine deasupra mea și mă privește în ochi cu foc și nesaț. În timp ce capul îi rămâne deasupra mea, fără să-și dezlipească ochii de ai mei, șoldurile lui le întâlnesc pe ale mele și începem să ne mișcăm trupurile unul peste celălalt. Îl simt prin pantaloni cum se întărește și îmi place efectul pe care îl am asupra lui. Ochii mi se închid de plăcerea care face să-mi clocotească sângele în vene și dorința mea se aprinde mai mult când îl simt frecându-se viril între picioarele mele.

– Nu te opri, gem topită de clocotul fierbinte, tot mai intens, din mine, știind exact unde voiam să fie.

Am nevoie de mai mult.

– Ești a mea, Tate.

Mâna lui dreaptă mă cuprinde sub braț și degetul lui mare îmi alintă sânul.

– Te rog.

Sfârcul înflorit de degetul lui și explozia de senzații dintre coapsele mele, tot mai intense, ca și ritmul trupurilor noastre, m-au făcut să închid ochii delirând de plăcere. Trupurile noastre se mișcă frenetic, iar eu respir tot mai des, ca să păstrez armonia. Nu știu cât putem continua, însă știu că este ceva minunat.

– Spune că ești a mea, îmi comandă Jared în timp ce mă pătrundea și mai tare.

Doamne, cât poate fi de bine. Își coboară buzele peste ale mele, respirându-ne unul pe celălalt. El miroase a vânt, a ploaie și a foc.

– Sunt... vocea îmi piere.

Am nevoie de câteva secunde.

Oh, Dumnezeu!

– Spune.

Jared imploră pe buzele mele în timp ce trupurile ni se avântă unul în celălalt.

Îl prind de șolduri și îl trag spre mine cât de mult ne lasă hainele. Spasme îmi cuprind trupul și îmi țin respirația așteptând eliberarea.

– Spune, îmi șoptește Jared în ureche.

Șoldul îmi zvâcnește în întâmpinarea lui și spun cu răsuflarea tăiată:

– Sunt a ta.

Fiori greu de controlat îmi săgetează trupul, din abdomen în tot corpul. Un val de plăcere se revarsă în mine, asemenea unor vibrații care se propagă pe sub piele. Nu mai simțisem niciodată așa ceva până atunci.

Și mai vreau.

În timp ce minunata senzație continua să pulseze, am deschis ochii. M-am uitat în stânga și în dreapta înainte să mă ridic. Soarele strălucea prin geamul de la dormitor și mi-am dat seama că eram singură.

Ce naiba?!

M-am răsucit în pat, sigură că aveam să-l găsesc pe Jared acolo. Dar nu. Nimic. Nici urmă de Jared. Nici urmă de raze de lună. Mă

culcasem îmbrăcată cu șortul de pijama și tricoul negru. Păturile erau pe mine. Jared nu fusese aici.

Cu toate acestea, orgasmul fusese adevărat. Încă simțeam asaltul senzual stârnit de el, de fapt de visul cu el, în trupul meu. Mușchii mei, slăbiți de tensiune, nu reușeau să mă ajute să mă ridic. M-am prăbușit înapoi pe pernă și am oftat exasperată. Fusese uimitor, dar nu-mi venea să cred că se întâmplase cu adevărat. Auzisem că băieții obișnuiau să aibă astfel de vise erotice, nu și fetele.

Tate, ai luat-o razna! E complet nesănătos să ai fantezii cu nenorocitul acela. Am tras adânc și prelung aer în piept. Se întâmplase doar pentru că mă gândisem prea mult la el. Nu de altceva.

Nu mai fusese sărutată cu adevărat de luni de zile, de la ultimele întâlniri pe care le avusesem în Franța. Jared îmi intrase pe sub piele cu o noapte înainte, dar, indiferent cât de puternic mă incita, era obligatoriu să-mi amintesc că nu trebuia să am nimic de împărțit cu el. Nu era suficient că își ceruse iertare pentru faptul că s-a purtat urât cu mine. Nu aveam încredere în el și nu voi avea niciodată.

Nu fără să îmi spună totul.

În același timp îmi controla corpul în prea mare măsură și asta trebuia să se schimbe.

Aseară, după non-sărut, Jared mă adusese acasă fără să mai spună un cuvânt. Plecase după aceea, iar eu eram acum epuizată de faptul că stătusem trează până la două dimineața, încercând să înțeleg sensul ultimelor sale cuvinte.

După tine. Adică eu nu puteam să mă țin departe de el?

Ticălos arogant.

– Te-ai trezit, Tate?

Bunica își vârî capul pe ușă. Am aruncat păturile cu picioarele când ea intră în dormitor și am zâmbit în sinea mea, întrebându-mă dacă scosesem zgomote suspicioase în timpul visului meu.

– Da, numai ce am deschis ochii.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am trântit un zâmbet nevinovat pe față.

– În regulă. Ai face bine să te îmbraci. Am pregătit micul dejun. Trebuie să te grăbești dacă vrei să ajungi la timp la concurs.

Dădu din cap și făcu din mână un semn prin care îmi dădea de înțeles să mă dau jos din pat, iar eu încercam să-mi dau seama despre ce vorbea.

Concurs?

– Vino! Trezește și cucerește!

Bătu din palme după care ieși din cameră.

Uitându-mă la ceas, am observat că uitasem să fixez alarma. Concursul! Singurul motiv, de altfel, pentru care îl lăsasem pe Jared să mă aducă acasă. Ar fi trebuit să mă trezesc de o jumătate de oră.

Din fericire, bunica mă ducea cu mașina și stătea să urmărească întrecerea, înainte să plece la ea acasă.

De mâine eram, din nou, pe cont propriu.

Aruncând de pe mine păturile, am fugit la dulap și am pus pe mine pantalonii scurți, sutienul pentru sport și maieul. Tricoul echipei îl îmbrăcam doar când ajungeam acolo, așa că l-am pus în sac împreună cu șosetele. Am înhățat papucii, un elastic de păr și am sărit pe scări în jos până în bucătărie unde am pus pe o farfurie de carton o felie de pâine prăjită și niște felii de fructe.

– Stai jos și mănâncă, îmi spuse bunica arătând spre un scaun.

– Mănânc în mașină. Nu îmi place să întârzii.

Am înghesuit în sac niște batoane energizante și o sticlă de apă și m-am dus la ușă.

– Vino, i-am spus, ignorându-i privirea perplexă.

Ultimul lucru pe care doream să-l fac în dimineața aceea era să stau față în față la micul dejun cu bunica mea care intrase în dormitor la câteva minute după ce avusesem un orgasm.

* * *

În ciuda puținelor ore de somn, întrecerea se dovedi o ocazie bună să mai scap de niște energie și de frustrare. Echipa mea a participat la o competiție în care am obținut locul doi, iar eu am alergat și într-o întrecere individuală organizată pe câțiva kilometri într-o zonă de agrement. Pereții înalți ai carierei de piatră care se întindea de jur împrejur și copacii făceau ca traseul să fie mai înghesuit. Dar așa îmi plăcea. Nu îmi imaginasem că aveam să fiu singură, așa că nu mă puteam gândi, decât la competiție.

Am ieșit din nou pe locul doi și i-am zâmbit bunicii care făcea fotografie după fotografie. Eram fericită că mă vedea concurând acum, probabil ultima dată ca sportivă la liceu. Tata n-a fost prezent de data aceasta și, din acest motiv, îmi lipsea și mai mult. Fusese destul de dificil să nu o am pe mama alături de mine la evenimente importante, iar astăzi chiar aș fi vrut ca tata să fie de față. După ce am mâncat un chilli dog la Mulgrew, bunica mă aduse acasă cu mașina.

– Îmi va fi dor de tine. I-am spus însă tatălui tău că mă întorc de Crăciun.

Bunica își strânsese bagajul și-l așezase în fața ușii.

– De-abia aștept. Și mie îmi va fi dor de tine.

– Așadar, ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat azi-noapte?

Își ridică ochii din poșetă după ce verificase dacă avea totul la ea.

Mi-a stat inima.

– Azi-noapte?

Aș fi putut să îi spun adevărul, dar am preferat să mă fac că plouă. N-aveam nici cea mai vagă idee de unde aș fi putut să încep.

– Da. O mașină care arăta periculos de bine și care semăna cu mașina băiatului din vecini te-a adus acasă aseară, după ora stabilită.

Mă chestiona cu ochi amuzați. Se vedea că nu era foarte îngrijorată.

– Daaa, am răspuns teatral. Jared m-a adus acasă. Am fost la aceeași petrecere. Nu e cine știe ce.

Mi-am mutat privirea pe pantofi, deoarece omisiunile mă făcură să mă simt vinovată. Erau multe de spus, mult mai mult, dar, ca de obicei, am preferat să trec chestiunea Jared sub tăcere.

În plus, aveam de închis altă cutie a Pandorei: sărutul și visele mele nerușinate.

Ea rămase în picioare, studiindu-mă pentru câteva momente, în timp ce eu mă purtam ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Bine, dacă spui tu.

Își puse poșeta pe umăr.

– Nu ai uitat regulile despre încuiatul ușii?

Am dat din cap.

– Acum vino și îmbrățișează-mă.

Întinse brațele în care eu m-am înfășurat, inhalând încă o dată mirosul ei de parfum. Am luat unul dintre bagaje și am condus-o la mașină.

– Ne vedem curând, am asigurat-o văzând că duce un șervețel la ochi.

– Curând, zise ea fornăind. Agață și tu niște decorațiuni pentru Halloween. Te mai înveselesc dacă te simți singură.

– Deja?

– E octombrie, râse ea. Acum e momentul, Tate.

Octombrie? Nici nu-mi dădusem seama. Se apropia ziua mea.

După ce plecă bunica, i-am trimis un mesaj pe telefon lui K.C.

Nu apucasem să vorbesc deloc cu ea după tot ce se întâmplase în seara care trecuse.

Ce faci?

Răspunse ca fulgerul după un minut.

Bine. Scuze că nu am ajuns la concurs. Ocupată.

Așadar... tu și Liam? am chestionat-o.

O parte din mine spera ca ea și Liam să se fi împăcat. Mă simțeam vinovată. Doar o persoană fără caracter s-ar săruta cu băiatul cu care se întâlnea prietena ei cea mai bună și nu știam cum aveam să-i spun. Dacă ea se împăcase cu Liam, mai era nevoie să-i spun?

Nu mă judeca, răspunse ea.

Am răsuflat ușurată. Erau din nou împreună.

Niciodată. Atâta timp cât ești fericită...

Sunt. Sper doar să pot avea încredere în el.

Avea încă îndoieli și erau justificate. Nu cred că aș putea ierta un tip care m-a înșelat, dar ce știu eu, nu am fost niciodată îndrăgostită. Cred că nu aveam să știu până nu treceam și eu prin așa ceva.

Nu vei ști niciodată sigur, dar dacă merită... am scris eu.

Și eu cred... Așa că Jared e doar al tău.

Poftim?! Inima îmi sălta în piept dureros.

Se pare că durase prea mult până mă trecură toate transpirațiile, pentru că îmi scrise din nou.

Fii fără griji, Tate. Oricum n-a fost al meu niciodată.

Nu-i puteam scrie înapoi. Ce era să-i spun? Mulțumesc?

Jared nu fusese al ei și cu siguranță nu era nici al meu. Fusese cât se putea de categoric în această privință, când a spus că nu aparținea nimănui. Oare Jared nu a vrut o relație cu ea din cauza mea? Acesta să fie motivul pentru care ea spusese ce a spus.

Mi-am petrecut restul sfârșitului de săptămână făcând orice ar fi putut să-mi ia gândurile de la Jared. Sâmbătă și duminică am făcut curățenie în toată casa, am spălat Bronco-ul, mi-am terminat temele, am pregătit procedurile pentru experimentul științific și am ignorat mesajele de la Ben și de la K.C.

Simțeam nevoia să fiu singură și nu eram sigură că aș fi putut păstra secret ce se întâmplase între Jared și mine. K.C. merita să știe că îl sărutasem, dar nu voiam să afle nimeni, așa că am ales să evit pe toată lumea. Chiar și pe tata când a sunat.

Ben merita tăcerea mea, chiar dacă sunase de nenumărate ori și trimisese mesaje ca să-și ceară scuze. Dacă m-ar fi condus el acasă, așa cum promisese, atunci nu aș fi intrat în buclucul cu Nate.

Ca să fiu sinceră, Ben părea să fie un băiat tare bun, lăsând la o parte cum se purtase la petrecerea în aer liber. Dar mă împiedicam de aceeași problemă: săruturile lui nu stârneau artificii. Nu stârneau nimic.

Jared, în schimb, era ca o zi de sărbătoare... în tot trupul meu.

* * *

Luni dimineața, ieșeam de la ora de franceză și imediat m-am oprit în loc. Peste drum, Madoc stătea sprijinit de dulăpioare uitându-se la mine cu un zâmbet prostuț.

– Salutare Mini Formula Unu!

Veni încet spre mine, în timp ce colegii se buluceau în spatele meu, încercând să iasă din clasă.

Mi-am dat ochii peste cap, nu-mi ardea deloc să mă enervez. Încă de dimineață întârziaseam la școală pentru că atunci când am ieșit din casă am văzut că Bronco-ul avea pană. Dr. Porter îmi trimise un e-mail și mi-a spus că nu puteam folosi laboratorul a doua zi, seara, și nimeni la școală nu vorbea cu mine altceva decât despre cursa de vineri seara.

Cu toată atenția de care aveam parte, senzația că cineva își freca dinții cu o furculiță de metal în fața mea nu-mi dădea pace. Nu voiam să mi se aducă aminte cum seara de vineri devenise din frumoasă urâtă, din nou frumoasă și, în final, urâtă. Săptămâna începuse prost și nu aveam chef de idiotul de Madoc.

– Ce vrei? am bombănit, trecând pe lângă el, pe hol.

– Mă bucur și eu că te văd.

Părea că nu-și eliberase încă eul sinistru. Nu făcea aluzii perfide și nici nu încerca să mă pipăie. Mă privea fix, chiar cu timiditate, afișând un zâmbet jucăuș.

Ignorându-l și îndreptându-mă ață spre dulapul meu, îmi venea să lovesc ceva, când am observat că mărise viteza ca să mă ajungă din urmă.

– Ascultă, vreau să-ți spun că am fost foarte impresionat de felul cum ai condus vineri seara. Am auzit și că ai terminat pe locul doi traseul de cinci kilometri. Se pare că ai avut un weekend pe cinste.

Chiar deloc. Am numai noduri în stomac. Nu-l văzusem deloc pe Jared de vineri seara. Casa lui păruse abandonată până târziu aseară când i-am auzit motorul mașinii bubuind pe alee.

În plus, mă tot uitasem după el. Asta mă irita cel mai tare.

– Dă-i drumul, Madoc. Zi ce ai de zis. Ce farsă dezgustătoare și înjositoare ai pregătit pentru mine?

Am ajuns la dulap și nici nu m-am sinchisit să mă uit la el, doar am aruncat înăuntru cărțile și geanta.

– Nu am pus nimic la cale, Tate. De fapt, am venit să îți cer iertare.

Madoc mă luă de mână, iar eu m-am întors cu fața la el.

Își puse o mână pe inimă și făcu o plecăciune.

Of și acum ce mai e?

Privind în jur la cohorta de elevi din hol care privea cu gura căscată gestul măreț al lui Madoc Caruthers, i-am tras una peste spate.

– Ridică-te! am șoptit strigat în timp ce în jurul nostru oamenii râdeau și șușoteau între ei.

Ce puneai la cale? Groaza îmi strângea stomacul.

– Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut.

Madoc se ridică și acum eram față în față.

- Nu am nicio scuză. Nu e felul meu să-mi fac dușmani fetele frumoase.

Asta să o crezi tu.

- Mă rog.

Mi-am încrucișat mâinile pe piept, gata să merg la masă.

- Asta e tot?

- De fapt, nu.

Dădu din sprâncene.

- Ai vrea să vii la bal cu mine?

CAPITOLUL 25

Mușchii mi se încordară. Am început pe loc să scrutez holul să văd dacă cineva râdea, să văd un semn că totul era o glumă.

Însă niciunul dintre prietenii lui Madoc nu erau acolo ca să guste poanta, iar Jared nu se vedea nicăieri.

M-am întors spre Madoc și l-am fixat cu privirea.

- Chiar crezi că voi cădea în plasă?

- Ce să crezi? Că sunt un tip fermecător cu un corp superb?

Categoric!

Sarcasmul lui nu mă făcu să am mai multă încredere în el. Mi-am dat ochii peste cap întrebându-mă de ce naiba stăteam să-l ascult.

- Destul. Mă duc la masă. Transmite-i lui Jared că nu sunt chiar atât de tâmpită.

M-am întors și am pornit spre cantină.

- Așteaptă.

Madoc ținea ritmul în spatele meu.

- Crezi că e o înscenare la mijloc?

Am continuat să merg, ignorându-l. Evident că era o înscenare. De ce ar vrea Madoc să meargă cu mine la bal? Și de ce credea că aş spune *da*? Ani de zile ne-am tot sărit la beregată.

- Tate, probabil că Jared mi-ar da foc dacă ar ști că vorbesc cu tine, ca să nu mai spun ce ar face dacă află că ți-am dat întâlnire. Sunt cât se poate de serios. Nu e vorba de o poantă proastă. Nu e o glumă. Chiar vreau să merg cu tine la bal.

Am grăbit pasul spre cantină, sperând să înțeleagă aluzia. Simțeam că mă sufocam. Trebuia să plece de lângă mine. Acum.

– Tate, te rog, oprește-te.

Madoc mă atinse pe braț.

M-am răsucit ca să îl privesc în față, roșie de furie.

– Chiar dacă nu e o glumă, ai impresia că voi avea încredere în tine? M-ai pipăit și eu ți-am spart nasul. Acum îmi dai întâlnire? Tu chiar vorbești serios?

Asta era cea mai stupidă răsturnare de situație pe care nici măcar nu o anticipasem. Mai mult decât atât, era pierdere de vreme.

– Îmi dau seama că avem un trecut interesant, spuse Madoc ridicând mâinile, și vreau să te asigur că nu e nimic romantic în faptul că te-am invitat la bal. Jared mi-ar tăia testiculele. Am fost un ticălos și vreau să-mi repar greșeala. Dacă nu ai deja partener, mi-ar plăcea să vii cu mine la bal și să-ți arăt că pot fi un băiat bun.

Vai, ce discurs drăguț.

– Nu, am răspuns.

Farmecul lui nu avea asupra mea efectul pe care îl avea asupra altora, însă privirea lui șocată mă făcu să mă mai gândesc. O parte din mine voia să râdă, deoarece chiar părea dezamăgit. Cealaltă parte era tulburată, deoarece chiar părea dezamăgit.

Nu-i datorez nimic lui Madoc, vorbeam cu mine însămi.

După tot ce a fost, nici măcar nu ar fi trebuit să vorbesc cu el. Și totuși, mai ales după ce îi auzisem fără să vreau discuția cu Jared pe hol săptămâna trecută, părea că nu fusese în totalitate de acord cu misiunea de a-mi face rău. Poate chiar voia să-și îndrepte greșeala.

Nu contează. Oricum nu se va întâmpla.

Răsucindu-mă pe călcâie, am pornit din nou spre cantină când, de fapt, îmi venea să fug din școală ca din pușcă. Era doar luni dimineața și deja mă urcam pe pereți.

Voiam, într-adevăr, să merg la bal și nu aveam încă partener. Dacă mergeam cu Madoc, Jared ar fi fost gelos. Poate voiam să-l văd zvârcolindu-se din cauza mea.

Am dat din cap și am scuturat gândul din minte. Nici măcar nu te gândi la asta, Tate.

* * *

- Ți-ai propus să obții vreo bursă sportivă? mă întrebă Jess în timp ce aruncam resturile de la masa de prânz.

- Nu chiar. Îmi place să alerg, dar nu sunt sigură că vreau să-mi iau un astfel de angajament la colegiu, am răspuns.

K.C. și Liam ni se alăturaseră la prânz, dar dispăruseră cu puțin timp în urmă, probabil la vestiare, lângă terenul de fotbal, ca să discute. Ea părea fericită, iar Liam se purta mai drăguț ca de obicei. Va mai trece timp până când îl voi putea privi fără să îmi pun întrebări legate de trădarea sa, dar mă bucuram că erau din nou împreună.

După ce plecaseră, abia dacă am putut să înghit din burrito-ul de pui. Madoc îmi zâmbea încontinuu din celălalt colț al cafenelei.

Ben îmi scria și el mesaje. Voia să vorbim înainte să se termine pauza de prânz, dar, mulțumită prietenilor mei, am avut o scuză bună să nu rămân singură cu el. Se purtase ca un idiot și, deși nu aveam chef, știam că trebuia să vorbesc cu el la un moment dat. Chiar dacă tot ce ne spuneam era: *hai să fim doar prieteni*.

- Ai fost grozavă sâmbătă.

Jess goli sticla de suc și o aruncă la gunoi.

- Ah, și vineri la fel. Nu am văzut cursa, dar toată școala vujește despre asta. Datorită ție, mulți au câștigat o groază de bani. Am înțeles că Derek Roman a fost cam ofuscat.

- Sunt sigură că a fost.

Mi-am adunat părul în coadă și am simțit o adiere fierbinte pe ceafă.

Era demență totală cum îl puteam simți pe Jared prin preajmă, așa că știam sigur că trebuia să fie pe acolo.

Fusese dat dispărut toată dimineața, fără urmă de mașină sau de el. Eram atentă la Jess, deși tremuram de dorința de a mă uita în jur. După cele două săruturi, visul, ca să nu mai pomenesc despre faptul că-și ceruse iertare, m-am gândit mult la el în acel weekend.

Înainte să cedez tentației și să încep să mă uit după el, am pornit spre uși, împreună cu Jess. Un moment mai târziu m-am oprit când am auzit că cineva îmi striga numele.

- Tatum Brandt!

Am tresărit, jenată de faptul că persoana care mă strigase reușise să mă transforme în centrul atenției din sala de mese.

- Te rog frumos, vrei să vii cu mine la bal? se auzi din spate vocea idiotului.

Am închis ochii. O să îl omor.

M-am întors încet ca să îl văd pe Madoc în genunchi la câțiva metri distanță. Începu să vină spre mine privindu-mă cu ochi mari, albaștri, ca de cățeluș și am observat că în jurul nostru se făcuse liniște, toată lumea privindu-ne cu ochi mari și cu sufletul la gură.

- Cred că glumești, am bâiguit în timp ce îi zâmbeam lui Jess ca să mă scuz.

Mergând în genunchi, cu pași mici și amuzanți, ajunse în dreptul pantofilor mei și își dădu capul pe spate ca să mă privească în ochi. Mi-a luat mâna într-a lui.

Fetele chicoteau și toată lumea zgâia ochii la noi. Doar Madoc putea să etaleze un spectacol atât de exagerat și să fie considerat curajos.

- Te rog, te rog! Nu spune *nu*. Am nevoie de tine.

Tonul său dramatic provocă un val de râsete și scandări care să-l încurajeze să continue.

Inima îmi bătea cu putere. Nu mai aveam mult și îmi pierdeam controlul și probabil că de data aceasta nu aș mai fi fost la fel de norocoasă să nu ajung în biroul decanului.

- Ridică-te, am izbucnit trăgându-mi mâna.

În cap mi se învârteau o groază de idei despre ce aș fi putut să-i fac. Nu i-ar fi găsit corpul niciodată.

- Te rog, haide să ne înțelegem. Îmi pare rău pentru tot.

Vorbea în așa fel încât să acopere râsetele și toată lumea să audă discuția noastră.

- Am spus *nu*.

- Dar copilul are nevoie de un tată, imploră el.

Am crezut că intru în pământ. Oh, Dumnezeule! Nu, nu, nu...

Pereții se cutremurară de huiduieli și răcnete, iar eu simțeam cum mi se încing ceafa și fața. Parcă trăiam o experiență de dedublare corporală. Nu era posibil să mi se întâmple așa ceva. Așa înțelegea el să-și repare greșeala? Punându-mă în și mai multe situații jenante?

Mă prinse de sold și își presă fața de stomacul meu.

- Ți promit că îl voi iubi pe copilul nostru, șopti ca să îl aud doar eu. Dacă vrei pot să spun mai tare.

- Bine. Vin cu tine. Deocamdată, am zis printre dinți. Dar dacă mai pui la cale tâmpeni, îți rup mâna.

Sări în picioare, mă luă în brațe și mă ridică pe sus într-o îmbrățișare. Se învârtea cu mine, toată lumea bătea din palme și fluiera, iar mie îmi venea să vărs. Cum am ajuns din nou cu picioarele pe pământ, l-am lovit peste braț și am ieșit furioasă din sala de mese, știind că nu voiam să văd nici expresia de pe fața lui Jess, nici pe cea de pe fața lui Jared.

CAPITOLUL 26

Din fericire, până la sfârșitul orelor, toată lumea avea să afle că gluma lui Madoc nu era decât... o glumă. Cel puțin, fraierul dovedi că este onorabil și a desființat zvonul. Încă nu mă obișnuisem cu ideea că am acceptat. Din fericire, mai erau două săptămâni până la bal și aveam timp suficient ca să mă gândesc cum să scap din situația asta. După cum o dovedise ultima lună, se pot întâmpla multe lucruri într-un interval scurt de timp.

Jared nu venise la cursul de teme, așa că, în loc să opun rezistență dorinței de a mă uita la el, trebuia să opun rezistență privirilor lui Ben. Viața putea să fie afurisită câteodată. Urma să merg la bal cu singura persoană din școală care îmi dăduse fiori, starul echipei de fotbal, un băiat minunat, era interesat de mine, iar mie puțin îmi păsa, în schimb aveam vise erotice cu un posibil psihopat, care, de cele mai multe ori, se purta cu mine de parcă mă ura.

Încă opt luni.

- Bună ziua, doctore Porter, am zâmbit obosită în timp ce intram laborator, după ore. Mă gândeam să vă accept propunerea și să lucrez astăzi în laborator, dacă mâine tot este ocupat și nu ne putem vedea așa cum am stabilit. Doamna antrenor ne-a dat liber după-masă, așa că s-a nimerit bine.

- Bună, Tate.

Dr. Porter era un fost hipiot, între două vârste, deseori cu părul său lung, roșcat, lăsat să curgă liber pe umeri și cu stropi de cafea atârânănd din mustața și barba nepieptănate.

– Cât pot să stau azi?

M-am uitat la dr. Porter în timp ce îmi lăsam geanta pe podea, sub banca în care stăteam de obicei.

– Sunt aici cam încă o oră, poate chiar mai mult.

Luă în mână dosare și documente, încercând să găsească o soluție să poată lua și cana de cafea.

– Ai nevoie de ceva?

– Îmi aduc cutia din dulap, iar în rest știu de unde să iau ce mai am nevoie.

– Bine. Am o ședință de prognoză cu cei din departamentul de Științe, dar e în altă sală. Poți veni să mă cauți dacă ai nevoie de ceva. Vorbesc serios. Sunt în sala 136B.

Se îndreptă spre ușă.

– Bine, vă mulțumesc.

Am pus mâna pe un șorț de vinil din cuier, l-am pus pe mine și l-am legat în jurul taliei. M-am zgâriat puțin la spate unde pielea rămăsese puțin dezgolită din cauză că blugii și tricoul nu reușeau să o acopere complet.

Mi-am luat din dulap cele de trebuință și aproape că am scăpat cutia din mână când am intrat din nou în sală. Jared stătea în față, la catedră.

La naiba.

Se lăsase pe scaun cu mâinile la ceafă și cu un picior proptit pe tablă. Ochii lui nu dădeau nimic de gol, însă privirea îi era ațintită asupra mea. Doar atât și simțeam deja cum valuri de căldură îmi îmboboceau obraji și o transpirație rece se strecura din pori.

Să-l ia naiba. De ce trebuia să arate așa?

Moliciunea buzelor sale și limba sa fierbinte într-o senzație de vis pe gâtul meu reveniră ca fulgerul în memorie. Am început să simt spasme neastâmpărate între picioare și îmi venea să sar direct pe el, acolo în scaun.

Ce porcărie. Eram o bombă cu ceas pe două picioare.

Am dat din cap și i-am ocolit privirea, în timp ce îmi duceam cutia la birou.

- Nu acum, Jared. Sunt ocupată.

Ca să fiu sinceră, acesta și era adevărul. Aveam nevoie să mă pot concentra și, indiferent cât de tare dorea o parte din mine să se lase în voia acelei succesiuni de evenimente tulburătoare, trebuia totuși să fiu lăsată în pace.

- Știu.

Vocea lui caldă era surprinzător de calmă.

- Am venit să te ajut.

M-am oprit să-mi mai scot lucrurile din cutie și l-am privit cu ochi mari.

- Să mă ajuți?

Vocea mea era încărcată de sarcasm, deoarece eram sigură că era o glumă de-a lui sau o încercare de a-mi sabota experimentul.

- Nu am nevoie de ajutor.

Lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp, își băgă mâinile în buzunarele din față ale jachetei cu glugă.

- Nu am întrebat dacă ai nevoie de ajutor, veni replica lui, rapidă și categorică.

- Sigur că nu, doar crezi că așa avea.

Îi evitam privirea în timp ce îmi scoteam materialele din coș. Afurisitul acela de vis îmi hăitua gândurile și mă temeam să nu mă dau de gol dacă mă uitam la el.

- Nu e deloc adevărat. Știu de ce ești în stare.

Râse, iar eu i-am înțeles aluzia.

- M-am gândit că, dacă tot suntem pe cale să devenim prieteni, asta ar fi un început bun.

Se dădu jos de pe scaun și veni spre mine. Încercam să respir ușor.

Pune mâna pe paharul de laborator și pe retortă și pune-le ușor jos. Așa, mișcări line și ușoare.

- Vreau să spun că ar fi altceva decât să începem din nou să ne cățărăm împreună prin copaci sau să dormim unul la celălalt acasă, nu-i așa? mă întrebă sugestiv în timp ce zgâria tabla de laborator cu unghiile.

Idea ca Jared să doarmă la mine, chiar dacă fusese aruncată în glumă, îmi dădu fiori. La naiba, cât de mult mi-ar plăcea să mă țină trează toată noaptea ca să facem lucruri pe care, cu siguranță, nu le

făcuserăm când eram copii. Voiam să-i simt mâinile, să mă apropie de el și să mă acopere de sărutări.

În același timp însă voiam și să-i pese și nici nu aveam încredere în el.

Am clipit și l-am privit printre gene:

– După cum ți-am spus, nu am nevoie de ajutor.

– După cum ți-am spus, nu te-am întrebat dacă ai. Crezi că Porter te-ar fi lăsat să faci experimente cu focul de una singură?

Râse impulsiv și veni să stea lângă mine.

– De unde ai aflat despre experimentul meu? Și cine ți-a spus că vom fi prieteni? am întrebat aplecându-mă să-mi iau din geantă dosarul din plastic cu șină. Poate că relația noastră s-a degradat prea mult. Știu că ți-ai cerut iertare, însă mie nu îmi e ușor.

– Sper că nu începi să devii lacrimogenă, pufni el.

Răsfoind prin dosar, am scos notițele și procedurile despre care mă documentasem. Am încercat să citesc materialul documentat, dar mi-era imposibil să mă concentrez, cu Jared atât de aproape de mine.

M-am răsucit spre stânga și i-am aruncat cea mai plictisită privire de care am fost în stare. Voiam să știe că nu mă interesa câtuși de puțin prezența lui.

– Jared, îți mulțumesc pentru interesul tău, dar nu este nevoie. Contrar a ceea ce orgoliul tău ar putea crede, am supraviețuit fără tine în ultimii trei ani. Lucrez mai bine de una singură și nu am nevoie de ajutorul tău nici astăzi și nici în altă zi. Nu suntem prieteni.

Expresia sa imperturbabilă se tulbură și el clipi. Ochii săi bruni îi căutau pe ai mei sau poate căutau doar să spună ceva.

Simțindu-mă ușor vinovată, m-am întors la dosarul meu, dar nu am apucat decât să îl dau pe jos. Conținutul, nefiind bine prins în cele trei inele, se împrășteie pe pardoseală. Mă năpădi un sentiment de rușine provocat de finalul dezastruos pe care îl avusese discursul meu de fată dură.

Jared veni rapid spre mine și se aplecă să mă ajute să ridic dosarul și foile din el.

– Cauți mașină?

Își aruncă un ochi pe imaginile pe care le-am scos de pe internet ca să fiu pregătită când se întorcea tata acasă.

– Da, am răspuns sec. Mi-o fac cadou de ziua mea.

Ținea foile în mână fără să se uite de fapt la ele, însă părea că se gândea totuși la ceva.

– Jared?

Am întins mâna ca să-mi iau foile de la el.

– Am uitat că se apropie ziua ta, spuse ca pentru el, în timp ce eu luasem foile și le îndesam în dosarul de plastic.

Mă întrebam dacă era adevărat. Zilele noastre de naștere erau un eveniment tare important când eram mici, dar cred că uitasem acest lucru odată cu trecerea timpului. Eu nu uitasem ziua lui de naștere. Era 2 octombrie.

Ieri.

Of, oare ar trebui să spun ceva? Nu organizasem nimic pentru ziua lui Jared în ultimii ani, dar dacă tot reapăruse subiectul, nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac.

La naiba. Cu siguranță și el avea să uite de a mea.

– Tatăl tău știe că vrei să-ți iei o mașină curând? Îmi întrerupse Jared șirul gândurilor.

– Mama ta știe că dai de băut minorilor și că nu dormi acasă în weekenduri?

Replica mea ieși mai tăioasă decât o dorisem.

– *Mamei tale îi pasă?* ar fi o întrebare mai potrivită.

Sarcasmul lui nu era decât o mască pentru privirea iritată pe care o văzusem clocotind.

M-am încruntat când m-am gândit la viața lui Jared. Crescuse fără tată și cu o mamă mai mult absentă. Nu avusese modele sănătoase de viață sau nu știam eu de ele. Rămasă fără replică, m-am abținut să mai spun ceva, iar el începu încet să mă ajute să scot materialele de laborator din cutie.

Pahare de laborator, retorte, eprubete, flacoane cu substanțe de diferite culori și alte substanțe solide acopereau toată suprafața mesei de laborator. Nu aveam nevoie de toate materialele, dar le adunasem în perioada în care încercam să mă hotărâsc asupra proiectului. Pe masă am mai îngrămădit trei inhibitori de ardere cumpărați de la trei magazine diferite și alte ingrediente pentru

experimente făcute acasă, împreună cu diferite bucăți de stofă de bumbac. Experimentul meu urma să testeze reacția bumbacului la diferite sprayuri rezistente. Deja concepusese scopul, ipoteza experimentului, constantele și variabilele și strânsesem materialele. Astăzi urma să organizez procesele de laborator și să încep prima rundă de experimente.

Colac peste pupăză, nervii mei aveau fitilul aprins la ambele capete.

Era o vreme când prezența lui Jared mă calma și mă făcea să mă simt în siguranță. Acum, apropierea lui mă făcea excesiv de sensibilă, fie că mă atinge ușor cu brațul, fie atunci când credeam că mă fulgera cu privirea.

Mintea-mi era încețoșată și mâinile mi se încleștară.

Enervată, m-am răsucit pe călcâie ca să-mi iau notițele din dosar și am doborât o retortă. Mi se încinseră obrajii în secunda în care mă întorsesem să prind retorta și nu am putut decât să mă uit cum se face zob pe podea. Cu spatele la masă priveam dezastrul pe care-l făcusem și am inspirat adânc. În acel moment nu îmi mai păsa dacă mă credea nebună sau exagerată. Voiam să plece.

Jared trecu în fața mea și se uita fix la cioburile de pe podea.

– Te agit, spuse el fără să se uite la mine.

Pusese punctul pe i. O știam și eu, o știa și el.

– Pleacă.

Șoapta mea disperată îl implora și nu îndrăzneam să mă uit în ochii lui, care cu siguranță erau ațintiți asupra mea.

– Uită-te la mine.

Jared îmi puse mâna pe obraz, iar degetele lui îmi atingeau părul.

– Îmi pare rău.

Am ridicat ochii fulgerător când am auzit că își cerea din nou iertare.

– Nu trebuia să mă port cu tine așa cum m-am purtat.

Cu ochii arzând, încercam să disting pe fața lui vreo urmă de sarcasm sau de prefăcătorie, dar fără succes. Expresia de pe fața lui era cât se putea de serioasă, iar el respira adânc în așteptarea unui răspuns din partea mea.

Jared își puse și cealaltă mână pe obrazul meu și se apropie și mai mult de mine. Măinile lui îmi alunecau pe ceafă și degetele îmi atingeau ușor urechea. Respirația mi se tăia pe măsură ce el mă trăgea ușor spre el. Cum fețele noastre erau acum foarte apropiate, ochii lui îmi fixau buzele. Jared era la câțiva milimetri de buzele mele, dar eu tot îi puteam simți gustul.

Începu cu blândețe, dar tot am suspinat surprinsă când coborî asupra mea și îmi prinse buzele cu ale lui. Focuri de artificii erupseră în gura mea și se răspândiră până în creier și înapoi pe ceafă. Mă simțeam pierdută când el mă cuprinse cu un braț, iar pe celălalt îl cufundase în părul meu. Mă prinse strâns, ridicându-mă pe vârfuri, îl inhalam, mirosind vântul și ploaia de pe pielea lui și, pentru o clipă, m-am simțit acasă.

Era tot ce aveam nevoie. Tot ce voiam, pe mine, în jurul meu, în mine. Hormonii mei scăpară de sub control. Voiam să-i smulg hainele de pe el și să-i simt pieptul dezgolit pe pieptul meu. Voiam să-l sărut până îmi pierdeam mințile de ardoare și de dorință. Pe cine încercam să păcălesc? Deja sufeream de atâta nevoie de el. Se declanșase în abdomen și răvășea totul în jos, până în pântec, ca o tornadă.

Limba lui intră ușor sub buza mea de sus, trimițându-mi fiori de-a lungul brațelor. Mi-am încolăcit strâns brațele în jurul gâtului lui și m-am prins strâns de el. Mă mângâia frenetic cu ambele mâini și mă apucă de fese. Trupul meu se desfăta cu fiecare atingere a lui. M-am topit în el ca o bucată de lut de modelat. Când el dezmierda, eu mă topeam. Când el mă trăgea, eu îl urmam.

Gura îi era atât de încinsă, iar eu nu mă puteam abține să nu-mi imaginez cât de grozav ar fi fost dacă l-aș simți în întregime.

– Te-am dorit de atâta vreme, șopti, iar răsuflarea lui era pentru mine un drog care mă ademenea. De câte ori te vedeam acasă, lângă mine, îneebuneam.

Am simțit fiori în tot corpul când mi-a vorbit așa. Mă dorise în tot acest timp. Îmi plăcea să știu asta. Îmi plăcea faptul că visase la mine.

Îmi asaltă din nou buzele într-un sărut adânc, în timp ce spatele mi-era lipit de tabla de laborator. În timp ce îmi mușca buza, mintea începu să mi se învâртеască încercând să deslușesc ce se întâmpla.

Mă bucura nespus că nu mă urâse niciodată și că mă dorise întotdeauna. Dar ce se întâmpla între noi? Începeam o relație? Sau Jared nu voia decât să-și satisfacă o poftă cu mine?

– Nu, am șoptit pe nerăsuflăte, dându-mă înapoi.

Nu voiam să mă mișc și nu voiam să fiu altundeva decât în brațele lui, însă știam de ce mă oprisem.

Nu puteam să-l las să câștige. Nu puteam să-l las să se poarte urât cu mine și apoi să fiu a lui.

Jared respira greu și îmi fixa buzele aprinse cu o privire care părea să spună că era departe de a fi terminat ce începuse. Apoi se uită la mine și i-am putut citi în ochi dorința intensă care ori arăta că era furios pe mine că îl întrerupsesem, ori că era atât de pornit încât îi venea să mă pună pe jos și să mă lege.

Dându-mi drumul și punându-mă jos, deveni indiferent când se îndepărtă.

– Atunci mă opresc, spuse el rece.

Presupun că nu trebuia să mă aștept să mă contrazică sau, dimpotrivă, să fie insistent. Jared nu era omul care să insiste să primească ceva. Eu am fost însă debusolată de cât de repede deveni dintr-o torță aprinsă o stană rece de piatră.

L-am urmărit cu atenție câteva secunde, întrebându-mă dacă aveam să mă obișnuiesc vreodată cu acea indiferență semeață de care dădea el dovadă.

– Ce pui la cale? l-am întrebat mijindu-mi ochii.

Râse reținut.

– Vreau să fim prieteni, recunosc oarecum sec.

– De ce acum?

– De ce atâtea întrebări? mă interogă el.

Vorbea serios? El era cel care avea de dat explicații.

– Doar nu credeai că va fi atât de ușor.

– Ba da. Speram că putem merge mai departe fără să ne mai agățăm de trecut.

Tonul furios al vocii lui se acorda perfect cu privirea încruntată.

– Nu putem, am răspuns fără să clipesc. Într-o zi mă ameninți, pentru ca în cealaltă să mă săruți. Eu nu mă schimb după cum bate vântul.

- Eu te sărut? Și tu m-ai sărutat înapoi... de fiecare dată. Și acum, din senin, te duci la bal cu Madoc. Ai putea spune că eu sunt cel care a luat-o în freză.

Își băgă mâinile în buzunarul bluzei cu glugă și se sprijini de pervazul ferestrei. Mă provoca din priviri, iar eu cu greu puteam găsi o replică. Avea dreptate. Îmi dădusem întâlnire cu Ben, mă duceam la bal cu Madoc și mă sărutam cu Jared.

- Nu trebuie să mă justific în fața ta.

Răspunsul meu era de-a dreptul patetic.

- Nu ar trebui să te duci.

- Dar vreau să merg, am mințit. În plus, m-a invitat.

M-am întors la experimentul meu, ignorându-l.

Jared veni prin spatele meu în timp ce eu mă prefăceam foarte ocupată cu aranjatul hârtiilor.

- El a fost în mintea ta, Tate?

Răsuflarea lui îmi adie prin păr. Punându-și mâinile de o parte și de alta a mea, blocându-mă, mă tachina.

- Îl vrei pe el sau eu sunt cel la care visezi?

Am închis ochii, amintindu-mi visul pe care îl avusesem cu o dimineață înaintea. Ce reușise să-mi facă doar faptul că mă gândisem la el, iar acum era în spatele meu.

- Ți-am spus că te voi atinge doar dacă și tu vei dori asta. Iți mai amintești?

M-am întors să mă uit la el. Își ridică și el privirea ca să o întâlnească pe a mea.

- Nu cred că este un secret că îmi place când mă atingi. Când ești pregătit să nu mai ascunzi nimic de mine, poate că atunci voi avea din nou încredere în tine. Până atunci însă...

Ochii i se îngustară și furia coborî ca un nor negru pe fața lui în timp ce se îndepărta.

Își îndreptă spatele și își încleștă pumnii. Eu m-am întors la experimentul pe care-l aveam de făcut, liniștită că i-am spus tot ce am avut de spus. Inima mea era deja subjucată și nu-l mai puteam privi în ochi de teamă că îi voi ceda. Dacă el voia să fim prieteni sau mai mult decât atât, trebuia să dea mai mult. Indiferent cât de ademenitoare ar fi fost oferta lui de a merge mai departe fără să

privim în urmă, eu știam că ceea ce nu-mi spunea îl transformase în bărbatul care era acum. Aveam nevoie să-l cunosc.

– Jared?

O voce feminină se alintă în pragul ușii.

– Aici erai.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Piper, care era îmbrăcată cu tricoul de majoretă tras cât mai tare ca să-i scoată în evidență șoldurile și abdomenul plat. Cred că tocmai îmi venea să vărs.

– Nu trebuia să mă duci azi acasă?

Își dădu peste umeri părul lung, de abanos, și își mușcă buza de jos. Chiar așa!

– Azi am venit cu motocicletă, Piper, răspuse Jared aspru din spatele meu.

Era nervos. Pe cine? Nu eram sigură, dar aș fi putut să ghicesc.

– Mă descurc eu atunci, spuse ea. Să mergem. Oricum nu pare să ai prea multă treabă aici.

Îi căzură ochii pe mine și simțeam cum furia îmi încălzea obrajii.

Jared tăcu pentru câteva clipe și-i simțeam privirea în spate, în timp ce continuam să-mi pregătesc materialele pentru ziua respectivă. Fiecare mișcare era făcută ușor, metodic, deoarece mă străduiam să nu mai scap și altceva pe jos. Să mă prefac că nu eram atentă îmi era însă la fel de imposibil pe cât îmi era să fiu atentă.

– Da, nu sunt deloc ocupat, răspuse într-un sfârșit Jared relaxat, trecând pe lângă mine când se îndrepta spre ușă.

– Deci Terrance...

Idioata se prefăcea că nu știe cum mă cheamă.

– Nu-mi spune că te-ai dus și i-ai învinețit ochiul partenerului tău de la bal. Abia dacă mai vede ceva. Ar trebui să încetezi să mai caftești tipi, altfel toată lumea va crede că ești pe invers.

Mă tot provoca, dar eu nu înțelegeam ce voia de la mine. N-aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Cineva îi învinețise ochiul lui Madoc de când îl văzusem ultima dată la prânz?

– Nu ea i-a învinețit ochiul lui Madoc, eu am făcut-o.

Jared trecu pe lângă ea și deschise ușa, fără să ne privească pe niciuna dintre noi.

– De ce?

Nasul lui Piper se încreți în timp ce ea se pregătea să iasă pe ușa ținută de Jared. Jared ridică o sprânceană uitându-se la mine și închise ușa cu suficientă forță încât să simt cum îmi urcă vibrațiile pe picioare.

Cum am stat cu ochii ațintiți la ușă mai multe clipe, mi-am dat până la urmă seama că Jared i-a învinețit ochiul lui Madoc din cauza mea.

Ce naiba?

Categoric, asta nu făcea parte din glumele pe care și le făceau între ei. Madoc se arătase interesat să petreacă puțin timp cu mine și asta l-a înnebunit pe Jared.

Am râs cu poftă. Pe mine nu mă interesa Madoc. Dar dacă asta îl enerva pe Jared, de ce să nu mă distrez și eu puțin, în definitiv.

Mi-am pus căștile în urechi și am fost binedispusă toată după-amiaza.

CAPITOLUL 27

– Bună, tati! am ciripit după ce am apăsat butonul de *acceptare* a apelului video de pe laptop. Ce e cu tine atât de târziu... sau atât de devreme?

Germania era cu nouă ore înainte. Tocmai mă întorsesem de la o alergare în timpul căreia am încercat să nu mă mai gândesc nici la Jared, nici la Madoc, la absolut nimeni. Era trecut de șase și mi-am pregătit un sandvici congelat cu șuncă și brânză.

– Bună, Dovlecel. Tocmai ce am coborât din avionul de München și acum mă pregătesc de culcare. M-am gândit să verific dacă te descurci fără bunica.

Tata părea obosit și răvășit. Părul grizonant i se răzlețise în șase direcții diferite, ca și cum în ultimele douăzeci și patru de ore nu făcuse altceva decât să stea cu mâna în el, iar sub ochii albaștri avea niște cearcăne mari. Cămașa albă cu gulera era descheiată la gât, iar cravata bej cu albastru era desfăcută.

– München? Nu știam că mergi acolo.

– A fost o deplasare neplanificată de o zi, ca să merg la o întâlnire. Am venit înapoi la Berlin cu o cursă de noapte. Azi am liber, așa că voi dormi până târziu.

Tata înțelegea prin a dormi până târziu un somn până la șapte dimineața. Era ceva neobișnuit să nu iasă din cameră până la ora aceea.

– Bine. Va trebui să ne asigurăm că într-adevăr vei dormi până târziu. Muncești prea mult și arăți obosit. Cine crezi că își dă întâlnire cu tine dacă arăți așa?

Râse, dar în zâmbet i se citea tristețe. M-am simțit imediat vinovată că am deschis subiectul întâlnirilor. De când a murit mama, tata își făcuse încontinuu de lucru. Muncea foarte mult și atunci când nu muncea, eram amândoi pe drumuri. Întotdeauna plecam undeva când era vacanță și rareori își petrecea timpul liber pe lângă casă. Eram când la un eveniment când la altul: meciuri de baschet, mese în oraș, excursii cu cortul sau concerte. Nu dorise niciodată să aibă prea mult timp să se gândească. Sunt sigură că de-a lungul timpului au fost câteva *prietene* ocazionale, în timpul călătoriilor pe care le făcea, dar nu luase în serios niciuna dintre acele relații.

– Bună ziua, domnule Brandt, strigă K.C. care ieși din baie și se trânti pe scaunul din dreptul glasvandului.

Venise pe la mine exact când am ajuns acasă și mă implora să-i dau detalii despre invitația lui Madoc la bal, însă am fost salvată de faptul că mă sunase tata.

– E K.C.? mă întrebă tata, pentru că nu putea să vadă cine era.

– Mda, am răspuns rapid, preocupată să mai iau o îmbucătură din sandvici.

Aveam încă pe mine pantalonii scurți mulați, maieul alb și bluza de trening albastră. Probabil că mirosul pe care îl emanam ar fi pus pe fugă pe oricine. Poate ar fi trebuit să-i fac o vizită lui Madoc și să mă arunc la el în brațe, dar nici măcar eu nu eram atât de crudă. Cu toate acestea, oboseala resimțită în mușchi îmi dădea o senzație de destindere, de alinare. Și să fi vrut, nu eram în stare să mă gândesc sau să îmi fac griji despre ceva anume.

– Tatum Brandt. Sper că aceea nu este cina ta.

Șocul din ochii lui tata mă făcu să-mi dau ochii peste cap.

– E mâncare. Gata, nu te mai agita, am dat eu un ordin în glumă.

M-am uitat spre K.C. care zâmbea și dădea din cap.

– Vin acasă în două luni și jumătate. Crezi că poți rămâne în viață până atunci? replică sarcastic tata.

– Oamenii supraviețuiesc doar cu apă săptămâni întregi, am încercat eu să par serioasă, dar am izbucnit în râs când am văzut că face ochii cât cepele.

Am mai vorbit apoi preț de câteva minute. I-am povestit despre experimentele mele, dar am omis să-i spun cât de preocupată fusesem în ultima perioadă. Mă asculta în timp ce eu îi treceam în revistă toate concursurile la care urma să particip și el îmi reaminti să îmi redactez scrisoarea de intenție pentru facultate până la Ziua Recunoștinței. Chiar dacă nici nu mă gândeam că nu voi intra la Columbia, căzurăm amândoi de acord că ar fi o idee bună să trimit scrisoarea de intenție la mai multe colegii și universități. I-am sugerat și eu unele, iar el mi-a recomandat Tulane, universitatea unde a absolvit mama. Am fost de acord s-o adaug pe listă.

– Carevasăzică, Madoc, mă luă K.C. peste picior imediat ce am terminat de vorbit cu tata.

Știam că o ardea să mă întrebe despre asta de cum îmi bătuse la ușă. Mă iscodea cu privirea în timp ce își prindea părul lung, castaniu, într-o coadă de cal.

M-am dat jos din pat și mi-am scos bluza de trening.

– Nu e deloc așa, să știi. Ar fi trebuit să vezi cum m-a luat prin surprindere în sala de mese.

Am intrat în baia mea, redecorată de curând.

Era opera bunicii. Pereții, odată alb murdar, erau acum de un gri intens, liniștitor. Perdeaua de duș era neagră și era scoasă în evidență de accesoriile care decorau restul băii. Peretele vizavi de oglindă era decorat cu fotografii alb-negru de copaci desfrunziți. Un radio și un raft pentru IPod erau așezate pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. În aromatizator era uleiul meu favorit *Dragul meu, Watson*.

Aceasta era oaza mea. Indiferent cât de stupid ar putea părea, baia e un spațiu care ar trebui venerat mai mult.

În majoritatea cazurilor.

– Și i-ai spus *da?* strigă K.C. din dormitor.

– Cred că am zis ceva de genul *bine*. Crede-mă, nu vreau să merg nicăieri cu Madoc. Reușesc eu să scap cumva.

Sau poate că nu. Acum, că știam că toată tărășenia nu fusese orchestrată de Jared, care era chiar supărat din cauza aceasta, mă gândeam tot mai serios să fac o mișcare lipsită de onestitate și să merg.

– Ai fi putut să-i mai arzi una în testicule, își băgă K.C. capul pe ușa băii.

– Poate că da sau poate că nu.

Am ridicat din sprâncene, iar K.C. trecu peste acest subiect și se așează lângă mine la chiuvetă.

Luă un ruj de pe policioară, începu să se rujeze și să vorbească uitându-se la mine prin oglindă.

– Am putea merge să ne cumpărăm rochii, sugeră ea.

– Să înțeleg că mergi cu Liam? am întrebat desfăcându-mi părul din coadă.

– M-a invitat, dar eu încă nu i-am răspuns.

Îmi repezi privirea interogativă cu un gest fluturat din mână.

– Oh, voi spune *da*, până la urmă. Vreau doar să-l fac să sufere puțin.

– Ești sigură că nu vrei puțină distanță față de el, măcar pentru o perioadă de timp? Te-a înșelat.

K.C. era o fată deșteaptă și, indiferent cât de mult îl plăceam pe Liam, nu voiam ca ea să sufere. Dacă a înșelat-o o dată, o putea face de mai multe ori.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Tate. Nu-mi spui nimic din ce eu nu mi-am spus deja de sute de ori.

Suspină și mă privi gânditoare.

– Îl iubesc și cred că îi pare rău. Am încredere în el? Bineînțeles că nu. Iar el știe acest lucru.

Se întoarce în dormitor, iar eu m-am sprijinit de tocul ușii de la baie.

Așadar, povestea cu Jared se terminase. Mă întrebam însă cât de departe mersese?

– Și Jared, nu m-am putu abține să întreb. Voi doi... lăsasem fraza în suspensie, nefiind sigură cum să întreb ce mă interesa.

Se uită la mine cu niște ochi de mi se făcu jenă să mai întreb, dar ea îmi răspunse:

– Nu a fost așa. Mi-a mai luat gândul de la Liam, atât.

- Deci voi doi nu...

Priveam fix podeaua din lemn de culoare închisă și mă simțeam incredibil de bizar.

- Nu! Ce crezi despre mine?

Era șocată, ceea ce era un semn bun.

Am respirat simțindu-mă mult mai relaxată până când mă năpădi un alt gând.

- Ai fi avut ocazia?

Mă gândeam că ea și Jared nu au făcut-o doar pentru că ea nu dorise. În cazul în care el ar fi vrut, pentru mine însemna că ar fi făcut-o.

- Vrei să știi dacă a vrut să ne culcăm împreună?

Zâmbea emfatic încercând să-și dea seama cum să răspundă și se distra pe seama mea.

- Pooaate. Îți pasă?

- Nu. Bineînțeles că nu.

Îmi învârteam ochii prin cameră doar ca să nu mă uit la ea. De ce îmi păsa?

- Așadar, ai fost topită după Ben, acum ești topită după Madoc, iar în secret ești de fapt topită după Jared?

După cum își strânse buzele eram sigură că abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.

- Mă provoci. Încetează, am avertizat-o în glumă și am schimbat subiectul. Bine atunci, în weekend mergem să ne cumpărăm rochii. Aș prefera să mergem sâmbătă după antrenament.

Rânjind și privindu-mă cu coada ochiului, se îndreptă spre ușă luându-și de pe patul meu jacheta.

- Ne vedem mai târziu, domnișoară în călduri!

Am înșfăcat un papuc și l-am aruncat în ușă, după ea, iar ea chițâi în timp ce alerga pe scări în jos râzând.

* * *

- Cred că ar trebui să știi, se rățoi o voce tăioasă feminină lângă mine a doua zi.

M-am întors și am văzut-o pe Piper, al cărei nume de familie îmi era încă necunoscut, aruncându-mi priviri tăioase, chiar înainte să-mi trântescă ușa de la dulap, ratându-mi nasul la milimetru.

– Jared nu e interesat de tine. Renunță!

Avertismentul veni însoțit de o sprânceană ridicată și de o buză de rățușcă demnă de tot râsul.

Era de-adevăratelea? Făcea ca totul să fie atât de simplu.

– De obicei ai atât de puțină încredere în tine sau doar când este vorba despre Jared? am întrebat cu candoare, savurând, poate un pic prea mult, momentul împărtășit cu un adversar slab.

– Nu este vorba că nu am încredere în mine. Doar apăr ce este al meu.

Ținea nasul ascuțit atât de sus că îi puteam vedea nările. Își înfipse mâinile în buzunarele din spate ale blugilor și-mi băgă în față pieptul ei de cupă D.

Am devenit eu nesigură uitându-mă la ea. Arăta sexi în blugii mulați și cu bluza roșie care se lega în jurul gâtului. Pe de altă parte, eu arătam ca o dulcică în blugii strâmți, dar nu atât de mulați, și în bluza neagră de in. Cochetă, se asortase cu brățări de argint și cu sandale cu toc. Să fim serioși! Sandale în octombrie? Eu aveam mâna plină de brățări de cauciuc.

Nu m-aș schimba pentru niciun tip, însă îmi dădeam seama de ce ei găsesc fetele ca ea atrăgătoare. Îmi ardea pielea când mă gândeam că se culcase cu Jared. Ea îi cunoștea trupul și reacțiile lui, în cele mai mici detalii.

Mă durea inima. Mă străduiam să nu cedez în fața geloziei care mă rodea și să nu mă gândesc că, de fapt, voiam să-i smulg părul din cap.

Mi-am luat geanta de jos și am umplut-o cu manualele de fizică și de franceză. Mă hotărâsem să-mi petrec pauza de masă în bibliotecă, deoarece nu aveam de gând să mă întâlnesc cu Madoc și voiam să o las pe K.C. să stea cu Liam.

Pentru că nu am mai spus nimic, ea continuă:

– Ori de câte ori întorc capul, nu văd decât cum te dai în stambă doar ca să-i intri în grații.

– Este cumva al tău? am întrebat calmă amintindu-mi cele două săruturi, aproape trei dintre mine și Jared. El știe acest lucru?

Păli la față, dar își reveni repede.

– Jared e un băiat rău. Este ceea ce este și pot face față. Dar dacă ai de gând să umbli după el, atunci ai de-a face cu mine.

– Este ceea ce este, da?

De data aceasta nu mai eram deloc agitată. Atacul meu era pe măsura atacului său și aveam de gând să ies cu fața curată.

– Care este culoarea lui preferată? Cum o cheamă pe mama lui? Ce-i place să mănânce? Când e ziua lui de naștere? De ce nu-i place mirosul de înălbitor? Ce formație ar asculta fără întreruperi toată viața?

Piper miji ochii. Era evident că nu știa ce să spună sau ce să facă. Mai mult decât atât, era nervoasă deoarece insinuasem că eu aș ști răspunsurile la acele întrebări și ea nu. Și chiar le știam.

Am ridicat mâna înainte să apuce să riposteze.

– Ușor, pisicuțo! Nu umblu după el. Dar dacă mă mai ameninți vreodată, să vezi atunci ce mă mai dau în stambă. Ai înțeles?

Fără să-i mai aștept replica, m-am răsucit pe balerinii mei roșii și am plecat spre bibliotecă.

– Eu știu unde merge în weekenduri, strigă după mine. Tu știi?

M-am întors, cu părul pe ceafă zbârlit de curiozitate. Părea că expresia mea nedumerită era pe placul lui Piper și-mi aruncă peste umăr un zâmbet afectat înainte să se întoarcă și să plece.

Era adevărat. Pleca aproape în fiecare weekend. Dar unde?

Din câte știam, serile de vineri și le petrecea la ferma lui Benson, dar restul sfârșitului de săptămână era un mister. De obicei vinerea sau sâmbăta la el acasă erau petreceri, deci nu era ca și cum dispărea tot weekendul. Însă avea dreptate, nu aveam nici cea mai mică idee unde era în zilele acelea. Am presupus că la serviciu.

La naiba, Piper!

Restul zilei de școală am fost doar o umbră în timpul orelor, deoarece nu mă puteam gândi decât unde ar fi putut merge Jared la sfârșit de săptămână, la cicatricele lui sau la vacanța aceea de vară de acum trei ani.

Singurul lucru care îmi mai distrăgea atenția era faptul că mă fixa constant cu privirea în timpul orei de teme, dar eu eram ocupată să fac în minte liste cu ceea ce știam și cu ceea ce nu știam. Și, în prezent, nu mai știam mare lucru despre Jared.

În minte îmi răsări o idee ce-mi trimise o emoție fierbinte în coșul pieptului. Era marți și aveam ora de laborator după ce terminam școala. Totuși, într-una din zile trebuia să fac niște cercetări. Speram că ținea în continuare geamul de la dormitor deschis.

CAPITOLUL 28

– Mergem la Chicago în weekend să ne cumpărăm rochiile? Deja suntem în criză de timp. Probabil nici nu mai avem ce alege, sublinie K.C. în timp ce o duceam cu mașina acasă vineri după-masa.

Se ducea la curse în seara aceea și, cu toate că Madoc mă invitase să-i fiu copilot, eu îmi făcusem alte planuri.

– Am acel concurs mâine-dimineață, dar e local. Vii și tu? Mâncăm după aceea micul dejun și plecăm spre oraș.

Când încetinisem și tocmai băgăm în viteza a doua ca să virăm spre casa ei, am observat că mașina lui Liam era parcată în fața casei lui K.C, o casă de cărămidă roșie, cu două etaje, în stil colonial.

– Grozavă idee. Trimite-mi mai târziu un mesaj cu ora și voi fi acolo. Și Tate, îți vei cumpăra o rochie roșie.

Își îndreptă spre mine degetul arătător cu unghia vopsită în albastru electric și rânji.

Era o controversă mai veche a noastră. Credea că blondele atrag atenția tuturor într-o rochie roșie, pe când eu eram de părere că cel mai bine arătam în negru.

– Chiar așa? am provocat-o eu.

– Vei vedea, ciripi ca și cum câștigase deja iminenta noastră discuție în contradictoriu.

Am scos mașina din viteză, am tras frâna de mână și, în timp ce dădeam mai încet piesa de la radio a celor de la Five Fingers Death Punch, am întrebat:

– Știi că Liam va fi aici?

Se uită prin geamul din partea ei și văzu mașina lui Liam.

– Da. E invitat la cină în seara aceasta, înainte de cursă. Părinții mei nu prea știu ce s-a întâmplat între noi, doar că ne-am certat și ne-am despărțit pentru puțin timp. Dacă ar ști...

– Da, am întrerupt-o.

Puteam doar să-mi imaginez reacția sergentului Carter.

– Bine atunci.

Deschise ușa și ieși din mașină.

– Îmi trimiți mai târziu mesajul, da?

– Sigur. Vorbim mai încolo, am strigat în timp ce ea trânti portiera de la Bronco-ul lui tata.

Drumul până acasă nu-mi luă mai mult de două minute. După câteva cotituri și viraje ajusesem și parcam în garaj. Remarcasem că și mașina lui Jared era parcată la el în garaj, după care am văzut că era și el acolo cu încă doi tipi, meșterind ceva îngrămădiți sub capota mașinii.

Ignorând senzațiile electrice declanșate în stomac, care continuau până sub abdomen, am dat buzna în casă oftând adânc.

Restul zilei l-am petrecut implicată până peste cap în treburi cât se putea de casnice, așteptând să treacă timpul și să aud huruitul motorului lui Jared când pleca spre ferma lui Benson. Deja măturasem, aspirasem, spălasem rufele și mâncasem masa de seară. Tocmai aveam de gând să-mi defragmentez discul computerului, când vibrațiile mașinii lui Jared mă făcură să sar în sus.

În sfârșit!

Mi-am ars picioarele goale de covorașul scării, atât de repede urcam. M-am uitat pe furie printre ușile glasvandului și am văzut cum mașina lui porni în trombă. Mașină neagră prinse viteză în timp ce se îndepărta, iar inima începu să-mi bată cu putere când m-am gândit la ce urma să fac.

Casa lui era cufundată în întuneric, așa că am presupus că mama lui plecase deja la prietenul ei pe perioada sfârșitului de săptămână.

Am deschis ușile glasvandului și m-am cățarat în copac, prinzându-mă cu picioarele goale de crengi. M-am clătinat, copleșită de senzația de déjà-vu. Trecuse mult timp de când nu mai făcusem această escapadă.

Nu mai eram la fel de ușoară cum fusesem cu trei ani în urmă. Crengile trosneau și m-am grăbit să ajung la geamul lui, deoarece nu mai erau suficiente frunze care să mă camufleze. Majoritatea căzuseră în întâmpinarea iernii ce se apropia și cu siguranță puteam fi văzută din stradă dacă zăboveam prea mult.

M-am prins de pervazul ferestrei lui și unghiile mele zgâriară vopseaua albă când mușchii mi se încordară ca să ridice geamul.

Da! E deschis.

Împingându-mă peste margine, am dat un picior peste geam și am intrat pe brânci. M-am ridicat în picioare și mi-am lăsat ochii să se acomodeze cu bezna din cameră. Îmi simțeam pulsul atât de puternic în urechi încât credeam că aveau să sângereze și tremuram de emoție. Lăsasem geamul deschis în caz că aveam nevoie să plec rapid de acolo.

Uitându-mă prin cameră, am observat că schimbasesc mobila de când nu mai fusesem acolo. Camera părea curată, dar dezordonată. Hainele zăceau împrăștiate pe podea și pe pat. Pe dulapul lui era un maldăr de fleacuri, bani și chitanțe. Cu toate acestea, pereții erau încă zugrăviți în albastru-închis.

Când era mai mic, mama lui îi decorase camera în teme nautice. După câte vedeam eu, el renunțase la decorurile cu vapoare și far. Acum, pe perete se lăfâiau afișe cu formații și pliante care anunțau concertele din zonă.

Mergeam în vârful picioarelor când m-am oprit brusc. De ce fac liniște? Nu e nimeni acasă. Poate că mă simțeam vinovată. Îngerășul din mintea mea își șoptea dezaprobarea față de acțiunea mea ilicită. Pe de altă parte însă, micuțul diavol striga nevoia absolută a unei asemenea întreprinderi.

Continuă!

M-am îndreptat spre dulapul lui și i-am deschis larg ușile din lemn. Acolo ar putea sta ascunse lucruri demne de interes. În momentul acela nu eram foarte sigură ce căutam, dar știam că mă interesa orice mi-ar oferi amănunte despre viața sa de acum.

Am simțit dintr-odată aroma parfumului lui Jared. Vânt, ploaie și masculinitate. Foarte rapid mi-am plimbat degetele printre mânecile cămășilor și puloverelor lui înainte să mă aplec să caut ceva demn de atenție pe podea.

Fundul dulapului era plin de pantofi, pe lângă care am găsit și două cutii de pantofi pline cu poze. Uitându-mă printre ele, am văzut poze cu Jared de când era mic și mi-am dat seama că eu nu eram în niciuna dintre ele. Ceva e putred aici. Jared și cu mine fuseserăm ca doi frați siamezi timp de patru ani, înainte ca relația

noastră să se strice, și aveam fotografiile împreună. Multe fotografii. Le aruncase pe ale lui?

Am pus totul la loc așa cum găsisem, am închis dulapul cu mai multă forță decât era nevoie și m-am întors. Comoda cu sertare era în cealaltă parte a camerei, așa că am pornit-o într-acolo și am început să scotocesc printre chitanțele de la benzinării adunate vraf. Am remarcat că multe dintre ele erau din Crest Hill, o suburbie a orașului Chicago, aflată la o oră de noi. Crest Hill. Ce ar fi putut căuta acolo?

Nu am găsit nimic nici după ce am scotocit prin sertare, așa că m-am dus la pat și am îngenuncheat ca să mă uit dedesubt.

Lozul cel mare!

Am găsit o cutie fără capac, plină cu dosare și hârtii. Am ridicat-o și m-am așezat pe pat cu ea în brațe.

Patul lui.

Pe vremuri nu era deloc ciudat să fiu în camera lui Jared, însă acum mă simțeam ca într-un parc de distracții după închiderea programului: nu trebuia să mă aflu acolo, dar era fascinant.

În cutie am găsit multe lucruri, unul mai interesant decât celălalt. Am găsit un act din partea nașului lui Jared. Îi lăsase lui Jared o casă pe malul lacului în Wisconsin, o dărăpănătură din câte am văzut în fotografii. Terenul însă era o minunăție. Și mai multe chitanțe din Crest Hills stăteau mărturie că făcuse multe drumuri în zonă doar în ultimul an. O citație pe numele lui Jared care trebuia să apară în fața tribunalului municipal pentru acte de violență era datată la scurt timp după plecarea mea în Franța. În cutie mai erau aruncate la întâmplare chitanțe de la restaurante și hoteluri și, când am scotocit mai adânc, am găsit pe fundul cutiei un dosar lucios.

I-am dat însă drumul și mi-am oprit respirația când am auzit o ușă deschizându-se în hol.

Of, la naiba!

Am înghesuit cutia cu hârtii înapoi sub pat și am sărit într-un loc ascuns între dulap și patul lui Jared. În momentul acela nu mai auzeam nimic de cât de tare îmi bubuia inima în urechi, dar am reușit să mă fac nevăzută la timp. Jared intră în cameră înfășurat cu un prosop în jurul taliei și uscându-se pe păr cu altul.

De ce este acasă? Doar îi văzusem mașina plecând și nu auzisem să se fi întors. Așadar ce se întâmpla?

Aprinse o veioză, făcând astfel puțină lumină în cameră, și continuă să se usuce pe păr. Trupul lui înalt se îndreptă spre geam, își sprijini o mână de pervaz și privi afară. Îl urmăream întrebându-mă ce naiba aveam de gând să fac. Urma să se întoarcă în orice secundă și mă găsea acolo.

Prosopul era înfășurat în jurul taliei și îl acoperea până la genunchi. Stomacul îmi făcea figuri de parcă eram într-un montagne russe, iar gura mi se uscaseră precum deșertul Mojave. Lumina blândă care i se revărsa pe piele făcea ca stropii răzleți de apă care rămăseseră pe el să strălucească. A fost nevoie să clipesc ca să uit de dorința de a sta acolo și să aștept să arunce prosopul de pe el.

Nu aveam cum să ies din camera aceea neobservată. Ori îl lăsam pe el să mă prindă și să mă încolțească, ori găseam un motiv. Până să se întoarcă, am ieșit din penumbră și am inspirat dureros de adânc.

– Jared.

Vocea îmi era joasă.

Își întoarce rapid capul și miji ochii:

– Tate? se opri pentru o secundă. Ce naiba cauți în camera mea?

Mâinile îmi tremurau, așa că mi le dusesem la spate în timp ce mă apropiam cu pași mici de el.

– M-am gândit la ce mi-ai spus, să încercăm să fim prieteni, și am vrut să încep eu spunându-ți la mulți ani.

Subtil, Tate. Tare subtil.

Își mută privirea spre dreapta, ca și cum ar fi întors pe toate fețele ceea ce spusese, și știam că nu avea să mă creadă.

– Carevasăzică ai intrat pe furiș la mine în cameră ca să îmi spui *La mulți ani* după o săptămână de la ziua mea?

Sarcasmul său nu putea trece neobservat. Mă înecam în el, nu mai aveam aer.

Rahat.

– M-am cățarat în copac ca pe vremuri, am spus, iar fața parcă îmi luă foc.

Nu puteam decât să-mi imaginez cât de roșie era.

– Ziua ta de naștere este mâine. Pot să mă cațăr și eu până la tine în dormitor? mă întrebă cu condescendență. Ce cauți de fapt aici?

Mă țineam tare pe poziții în timp ce el se apropia de mine cu o privire încruntată care mă pătrundea ca un tăiș.

Rahat. Rahat. Rahat.

– Eu... ăăă... nu-mi găseam cuvintele, dar îi susțineam privirea.

Ce-aș putea să fac ca să-i închid gura?

Părul proaspăt spălat era zburlit în toate direcțiile, iar privirea provocatoare îl făcea să arate incredibil de sexi. Eram în camera lui. El era pe jumătate dezbrăcat. În plus, punea întrebări la care eu nu aveam răspuns. Trebuia să folosesc împotriva lui două lucruri pe care le aveam la îndemână și care l-ar fi dat peste cap: elementul surpriză și corpul meu.

– Dacă mă gândesc bine, am ceva pentru tine. Poți să-l consideri și cadoul tău pentru mine.

Mă privi circumspect când m-am apropiat să-l sărut. În momentul în care i-am atins buzele moi, am și simțit senzațiile electrice care se răspândiră în obraji. M-am lipit de el și, când am simțit că și buzele lui se mișcau împreună cu ale mele, mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său. Mi-am depărtat buzele și am început să-l tachinez cu vârful limbii, atingându-i buza de sus. În momentul în care i-am prins între dinți buza de jos, mă luă și el în brațe.

Acum ne mișcăm încet. În celelalte ocazii, parcă fiecare sărut era un atac. Acum însă parcă se învâpăia un foc.

Mă strânse la piept, cu brațele lui puternice în jurul meu și cu buzele topindu-se în săruturi flămânde. Uitasem deja că trebuia să plec din camera lui fără ca el să afle adevăratul motiv pentru care venisem acolo. În momentul acela nu vedeam și nu simțeam nimic altceva în afară de Jared. Mirosea copleșitor de bine și ardeam de nerăbdare să aflu dacă mirosea la fel peste tot. L-am lipit strâns de mine și mi-am îngropat capul în gâtul lui, sărutându-l și mușcându-l.

– Dumnezeule, Tate! suspină Jared.

Focul de tabără pe care îl simțeam în abdomen se transformă într-un incendiu de pădure care-mi pârjolea întreaga ființă. Mâinile îmi alunecau ușor pe spatele lui, înregistrând fiecare urmă lăsată de

ciatrice, apoi intrară ușor pe sub prosop. Pielea îi era atât de moale încât am simțit furnicăături în degete când l-am atins, iar stomacul mă durea de dorință. I-am înșirat săruturi de la ureche până la claviculă, repezindu-mă din când în când să-l gust cu limba.

El inspiră adânc printre dinți, strângându-mă și mai tare în brațe, în timp ce eu îmi frecam ușor șoldurile de ale lui.

Mai mult.

Brațele lui erau încă în jurul meu, în schimb mâinile mele urcau ușor pe spatelui lui și coborau apoi pe abdomenul rigid. Nu mă mai săturam de el și nu îmi mai păsa de ce mă aflam acolo. Aveam nevoie de el mai presus de rațiune.

– Nu am de gând să mă opresc, i-am șoptit în ureche după care i-am cucerit din nou gura.

Înțelese ce am vrut să spun și mă ridică în brațe. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui în timp ce mă ducea în pat. Când mă lăsă jos, l-am tras spre mine.

Ar trebui să mă opresc. Încă un minut și apoi vreau să mă opresc.

Îmi ridică maieul până sub sutien și cu degetele îmi atinge ușor pielea în timp ce mă privea.

– Ești atât de frumoasă.

Colțul gurii i se ridică într-un zâmbet discret, meditativ. Inima începu să-mi bată și mai repede când gura lui coborî peste abdomenul meu.

Am gemut și m-am arcuit spre el.

– Jared, am șoptit aproape sufocându-mă.

Gura lui îmi pârjolea pielea de la torace până la șold și simțeam cum ființa mea palpita. Mă săruta încontinuu când îmi desfăcu blugii, iar eu am simțit prin prosopul lui că este pregătit.

Eu eram? Îl doream pe Jared atât de mult. Voiam să cedez și să mă las în voia lui.

Mi se tăie răsuflarea când m-a atins cu gura deasupra liniei chilotului. Se juca ușor cu limba pe pielea mea și am simțit cum îmi dădea jos lenjeria. Cu greu băgasem de seamă, deoarece îi simțeam doar săruturile peste abdomen și pe coapse. Intensitatea dintre picioare deveni aproape dureroasă și aveam nevoie să mă eliberez.

– Jared, am spus încercând să mă controlez.

- Nu mă opri, Tate. Te rog, iubito, nu mă opri.

Am închis ochii. Am încercat să mă opun, nu-i așa? Acum puteam să mă dau bătută. Mi-am aruncat peste cap tricoul, iar Jared îmi dădu la o parte bretelele de la sutien și îmi eliberă sânii. Buzele lui îmi luară trupul cu asalt, iar urmele umede lăsate de gura sa erau ca un fitil pe o dinamită. Iar dinamita era între coapsele mele.

- Ah!

Am deschis ochii larg și corpul mi se cutremură când am simțit că limba lui se plimba pe clitorisul meu.

- Ce faci?

Dumnezeule! Fusese atât de bine. Dacă nu aş fi fost atât de rușinată, l-aş fi prins cu mâinile de păr și l-aş fi ținut acolo.

Își lăsă capul într-o parte, gândindu-se ce să spună.

- Ești virgină, spuse el ușor.

Mda, cred că tocmai am făcut acest lucru cât se putea de limpede.

Înainte însă ca eu să devin conștientă de lipsa mea de experiență, începu să-mi sărute interiorul coapselor provocându-mi din nou un torent de senzații intense.

- Nici nu îți dai seama cât de fericit mă faci, spuse el după care buzele îi reveniră asupra clitorisului meu înfrigurat.

Oh. Doamne. Mă simțeam atât de bine. Aproape că nu mai suportam. Îi simțeam limba pe tot trupul, sărutându-mă, gustându-mi miezul. Tot ce însemna energie și dorință din trupul meu îmi clocotea între picioare și știam că ceva se înfiripa în mine. Sfărcurile mi se întăriră, iar Jared îmi masa sânii pe rând în timp ce nu se mișca dintre picioarele mele.

- Iisuse! Dacă te-ai putea vedea de unde te privesc eu. Ești teribil de frumoasă.

Respirația lui îmi pătrunse miezul.

Am simțit cum limba lui mă învăluia în cercuri și am simțit nevoia să-mi țin respirația. Parcă lipsa oxigenului ar fi crescut intensitatea presiunii. Și am avut dreptate. Îmi îngădui să mă concentrez asupra fiecărei mișcări pe care o făcea asupra mea. Trupul meu era prizonierul senzațiilor răscolitoare care pulsau și mă înmuiau.

Jared mă explora în interior cu limba, iar eu mi-am dat capul pe spate arcuindu-mă spre el, dorind mai mult. Am atins punctul culminant ținându-mi respirația în timp ce valuri de extaz îmi încălzeau trupul și mă făceau să-l strig. Jared continuă ce făcea până când ultimul torent de senzații îmi părăsi trupul.

– La naiba, Tate.

Jared se dădu ușor în spate ca să mă vadă și eu i-am simțit erecția.

– Frumusețea ta nici nu se compară cu felul în care arăți când te eliberezi.

– A fost....

Nici nu puteam gândi: trupul meu nu mai simțise așa ceva niciodată și voiam ca și el să se simtă la fel.

Veni deasupra mea ca să ne putem privi unul pe celălalt, presându-și coapsele de ale mele. Mușchii mi se încordară, iar atingerea lui ușoară mă tulbura până la agonie. Era pregătit.

Îmi puse mâna pe obraz:

– Te-am dorit de atâta timp.

M-am împins în sus și i-am capturat buzele cu ale mele. Mâna îmi coborî între picioarele lui și l-am apucat strâns. Mărimea limbii lui și ce îmi făcuse cu ea mie nu se compara cu erecția sa. Mă speria și mă incita în același timp.

Desfăcându-mi sutienul, îmi îndepărtă și ultimul articol de îmbrăcăminte și i-am simțit buzele pe unul dintre sfârcuri. Fiori de plăcere îmi inundară pielea, plăcerea evada din fiecare por al meu și îi țineam capul ca să îi pot savura gura încinsă. Trecu de la un sân la celălalt, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, dorindu-l cât se putea de aproape. Voiam mai mult.

Tresărirăm amândoi la sunetul unui ciocănit în ușa dormitorului.

– Jared, ești gata? Întrebă o voce masculină.

Cum? Cine era la ușă?

– Îl omor, mârâi Jared discret. Du-te jos! strigă la ușă, fără să se miște de pe mine.

– Deja am întârziat, omule. Am făcut plinul. Hai să mergem!

Și apoi mi-am dat seama. Nu pe Jared îl văzusem plecând mai devreme. Unul dintre prietenii care veniseră la el luase mașina ca să facă plinul cu benzină, iar Jared rămăsese ca să facă un duș.

– Ți-am spus să aștepți jos, Sam! urlă Jared, strângându-și prosopul în jurul taliei în timp ce se dădea jos din pat.

– Bine.

Probabil că Sam înțelesese aluzia pentru că i-am auzit pașii îndepărtându-se.

Am înșfăcat bluza și m-am acoperit cu ea, euforia dorinței dezintegrându-se ușor.

– Nu, nu te îmbrăca, spuse Jared pe un ton de comandă. O să scap de el și terminăm ce am început aici.

Se aplecă să mă sărute și, din nou, am simțit cum căldura năvălește în obraji.

– Participi la curse în seara aceasta?

– Nu mai particip.

Luă rapid pe el niște blugi pe sub prosop.

Eu m-am îmbrăcat cu bluza și m-am ridicat ca să iau pe mine lenjeria și blugii.

– Jared, du-te! E în ordine.

Misiunea mea de detectiv din seara aceea luase o turnură neașteptată, iar *sărutul aniversar* se transformase în mult mai mult decât mă așteptasem. Aveam nevoie să mă regroupez, deși nu mă simțeam bine că îl lăsam așa.

Cu toate acestea, Jared nu accepta niciodată un refuz. Mă ridică în brațe și mă așează pe marginea comodei sărutându-mă din nou. Se așează între picioarele mele și mă trăgea spre el odată cu sărutul prelung și intens.

– Cursele nu sunt importante, Tate, spuse el pe buzele mele. Nu vreau să fiu nicăieri altundeva decât cu tine.

Inima mi se opri și am simțit un nod în gât. Simțeam și eu același lucru.

Trebuia însă să mă liniștesc. Totul se petrecea prea repede și încă nu aveam încredere în el.

– Ia-mă cu tine, i-am sugerat.

Îmi plăcea atmosfera electrizantă de la curse și puteam fi împreună în public, ca să ne ținem mâinile departe unul de celălalt.

Singurul dezavantaj ar fi că nu mai puteam căuta prin camera lui dacă eram cu el, însă în momentul acela nu mai părea oricum o idee atât de bună.

– Să te iau cu mine, mă privi întâi cu scepticism, dar apoi se gândi mai bine. Bine, du-te și îmbracă-te cu ceva mai călduros și vin să te iau după ce suntem gata.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri:

– După cursă venim aici și terminăm ce am început.

Promisiunea lui mă făcu să zâmbesc fără să vreau.

După ce el ieși din cameră, am sărit de pe comodă gândindu-mă că ar fi fost mult mai simplu să mă cațăr înapoi în copac decât să fac *plimbarea rușinii* prin fața prietenului lui, dar m-am oprit brusc când am văzut ceva pe covor. M-am aplecat ca să ridic o fotografie care era lângă pat și inima mea o luă la galop când mi-am dat seama că îmi căzuse când umblasem prin cutia de sub pat.

Rahat!

M-am uitat repede la ea și am simțit că mi se face rău. Fotografia era cu corpul unui băiat sau al unui tânăr, dar pielea era plină de sânge și de vânătăi. Pe piept și pe coaste erau urme albastre și mov, iar de la stomac până la gât era plin de tăieturi.

Dumnezeule!

Cine făcuse acel lucru nu încercase doar să-i facă doar rău acelui copil. Încercase să îl omoare.

CAPITOLUL 29

La fermă nu puteai arunca un ac de câtă lume era acolo. După cum toți se dădeau nerăbdători la o parte din fața mașinii lui Jared, ajunseseam la timp pentru cursă. Oamenii se retraseră de pe pistă, măsurându-ne din priviri pe mine și pe Jared, plini de curiozitate. Majoritatea credeau că Jared nu mă putea suferi, așa că erau cât se poate de contrariați. Mie nu îmi păsa.

Mașina vibra sub mine, iar eu băteam din picior cu o energie ce nu putea fi controlată și cu un soi de agitație ce rămăsese neexplicată.

Am ascuns fotografia găsită în buzunarul din față a bluzei cu glugă. Nu voiam să risc ca el să mă prindă punând fotografia la loc

în cutia de sub pat. Nu eram sigură dacă în fotografie era Jared, dar bănuiam că el era. De ce ar avea-o altfel? Doar dacă... doar dacă nu fusese chiar el cel care-i făcuse copilului așa ceva.

Am strâns din dinți. Gândul acesta nu îmi plăcu absolut deloc.

– Salut! strigau spre mașină cei prezenți, majoritatea femei.

Am inspirat adânc și nici măcar nu m-am deranjat să-mi ascund iritarea. Din fericire, el nu le răspunse la salut și eu m-am relaxat. Fața îi era ca de piatră, iar din boxe se auzea *Sick*, a celor de la Adelita's way.

Jared puse mașina în poziție lângă un Camaro din anii '80 pe care nu îl recunoșteam și eu mi-am desfăcut centura de siguranță ca să sar din mașină, dar el mă apucă de mână.

– Hei, spuse pe un ton blând, iar eu m-am întors spre el. Aici îmi place să mă concentrez pe competiție. Nu o lua personal dacă nu mă port prea prietenos, bine?

Traducere: Eu nu sunt genul care să aibă prietenă, mai ales în public. Nu că Jared și cu mine am fi fost împreună, dar am înțeles ce-a vrut să-mi spună.

Am ridicat din umeri:

– Nu e nevoie să mă ții de mână.

Și am ieșit din mașină.

Mă deranja faptul că Jared ținea la o imagine sau poate doar nu se simțea în largul său printre oameni, dar a naibii să fiu dacă aveam să stau deoparte și să mă simt în plus toată seara.

Încercând să ajung în partea din față, am prins din mers șoapte și priviri ce-mi erau aruncate de pe margine. *Ce face Jared cu ea?* și *Poate participă și ea la cursă.* erau câteva pe care le auzisem. L-am urmărit pe Jared cum coboară din mașină și se uită la mine în timp ce mergea în față să se întâlnească cu Zack și cu celălalt șofer.

– Tate, ce mai faci?

Ben veni lângă mine. Am suspinat. Chiar dacă nu văzusem pe nimeni cunoscut acolo, nu era persoana cu care să vreau să stau la taclale. Nu eram sigură cum stăteau lucrurile între mine și Jared, dar voiam să aflu.

– Salut, Ben.

– Ai venit aici cu Jared? mă întrebă el.

– Mda, am replicat scurt, fără să mă uit la el.

- Și la bal te duci cu Madoc?

Chiar dacă nu mă uitam la el îi simțeam zâmbetul în glas.

Ce fraier!

- Iar la Balul de Absolvire s-ar putea să merg cu Charming Tatum. Doar sunt genul acesta de fată, nu ai auzit? m-am uitat în ochii lui plină de curaj, provocându-l.

Ridică din umeri și râse zgomotos.

- Bine, dacă spui tu. Dar l-aș lăsa acasă pe Channing Tatum. Știi, numele... *Channing Tatum o însoțește pe Tatum Brandt*. Nu merge.

Trecu un moment până să îmi dau seama ce vrea să spună, dar tonul său jucăuș rezolvă totul. Glumea. El nu încerca să-și ceară scuze, eu nu încercam să-l ocolesc. Ne amuzam luându-ne prietenește peste picior, iar eu deja mă simțeam mult mai bine, deoarece era ceva la care puteam face față. Nu mă presa să-i spun cu cine mă întâlneam, ceea ce era dubios, și am avut senzația că nu mai umbra după mine.

Rânjind la gluma lui și, privindu-l de parcă își pusese creioane în nas, am știut că tensiunea era pe cale să dispară. S-ar putea să nu fim niciodată prieteni, dar acum eram ca la începutul anului, înapoi la lucrurile simple.

Asta până când am observat fulgerele din privirile lui Jared îndreptate spre noi. Zack vorbea cu amândoi șoferii, dar privirea rece a lui Jared era fixată asupra mea și a lui Ben. Miji ochii și îmi dădeam seama după cum respira pe nas că era nervos.

N-are importanță. Mi-am dat ochii peste cap.

- Eliberați pista, strigă Zack și toți ne-am îndreptat ca o turmă de oi spre marginea drumului, ridicând praful.

Jared urcă în mașină fără să se mai uite la mine și ambală motorul, zgomotul profund vibrându-mi sub picioare. M-am crispat când fetele începură să urle cuprinse de emoție. Parcă îmi înfipse cineva o scobitoare în ureche.

Dar asta fu nimic în comparație cu sentimentul de gol în stomac pe care l-am avut când am văzut-o pe Piper intrând pe pistă să dea startul. Se fâțâia prin fața mașinii lui Jared îmbrăcată într-o fustiță albastră de școlăriță și o bluză neagră care se lega după gât.

Am mârâit în barbă.

Privirea ei scânteietoare îl țintea pe Jared. Nu vedeam fața lui de unde stăteam, dar știam că ea îi arunca ochiade. Se plimba de colo-colo, scoțându-și pieptul în față, sau poate doar părea așa de unde stăteam eu. Eram sigură că era o adevărată priveliște în lumina farurilor. Bărbații din public începură să fluiera și să huiduie, iar eu îmi treceam mâna prin păr ca să mi-o iau din mintea și așa încinsă.

Am strâns pumnii când am observat că se apropie de partea șoferului. El coborî geamul și ea se aplecă înainte, oferindu-i lui o imagine perfectă asupra pieptului ei, iar celuilalt șofer o imagine a fundului. Ochii îmi scăpărau vâpăi și aproape că îmi ieșiră din orbite.

– Scuză-mă, am murmurat spre Ben și am coborât pe pistă.

Ocolind mașina lui Jared, am ajuns în fața lui Piper și am apucat-o de păr. Am luat-o cu forța de lângă geamul lui și am împins-o în fața mea.

Cam extremă mișcarea, mi-am spus, dar nu gândeam.

Mi-a plăcut cum m-am simțit când nu gândeam.

– Ce naiba? strigă ea și se întoarse spre mine.

– Tate, mă strigă Jared, dar l-am ignorat.

Mulțimea fremăta și scandările care cereau o bătaie îmi făcură inima să o ia la galop. Abia dacă mai puteam auzi ceva de zgomotele care umpleau atmosfera.

– Ticăloaso! își arătă ea colții. Care naiba e problema ta?

Însă nu așteptă să răspund. Mă atacă, pe tocuri, iar eu numai că nu am izbucnit în râs. În momentul în care se repezi spre mine, i-am măturat piciorul de sub ea și se prăbuși la pământ.

Cum stătea așa în fund, am bătut din palme de două ori în fața ei și am strigat:

– Ascultă. Acum că ești atentă la mine, vreau să-ți spun un lucru: nu îl interesezi.

I-am aruncat în față cuvintele ca pe o plăcintă.

Am inspirat adânc și m-am uitat spre Jared care coborâse din mașină și mă privea pe jumătate șocat și pe jumătate amuzat.

– Nu sunt o marionetă, am clarificat eu mergând spre el.

Am scos din buzunar medalionul din lut pe care îl făcusem pentru mama și i l-am pus în palmă.

- Nu te ascunde de mine și nu îmi cere să mă ascund, am spus ca să audă doar el.

Clătină din cap și îmi dădu un bobârnac peste bărbie, apoi începu să-și plimbe ușor degetul pe ea. I-am căzut în brațe, iar el îmi dezmierdă buzele cu un sărut delicat. Din public începură să curgă și mai multe ironii și fluierături, însă mie nu îmi păsa decât de căldura trupului său atât de aproape de mine.

- Hm, hm, își drese sonor vocea tipul din cealaltă mașină. Jared, dacă ești de acord, aș vrea să terminăm cursa în seara aceasta.

Am dat din cap și am oftat fericită.

- Baftă, i-am urat lui Jared, m-am îndepărtat de el și am plecat spre mulțime.

* * *

- Ești obosită? mă întrebă Jared în timp ce ne întorceam acasă, iar eu i-am răspuns dând din cap.

Câștigase cursa, bineînțeles, fără zgârieturi pe nicio mașină. După cursă era din nou o petrecere în aer liber, însă Jared nici măcar nu o luase în considerare și nici nu mă întrebese dacă voiam să merg.

Nu îmi păsa, pentru că simțeam niște fiori amețitori doar la gândul că probabil voia să ajungem acasă și să terminăm ce începusem mai devreme.

O parte din mine era speriată. Înainte de cursă, fusese cât pe ce să facem dragoste, iar dacă Sam nu ne-ar fi întrerupt, probabil că asta s-ar fi întâmplat. Voiam să fiu cu Jared? Nu am avut nevoie decât de o secundă ca să știu că răspunsul era *da*. Întrebarea era dacă era el pregătit să fie cu mine.

Nu eram atât de sigură.

Încă aveam resentimente pentru amintirile urâte din ultimii ani și nu eram sigură că aveam să-l iert. De unde știam eu că nu mă va mai răni? Mă merita?

Nu. Nu încă. Nu era nicio îndoială că nu îmi câștigase încă încrederea.

- Jared? am spart tăcerea. Unde te duci în weekenduri?

Degetele i se încleștară de volan și nu voia să se uite la mine.

-
- Plec din oraș, bâigui el.
 - Dar unde? am insistat eu.

Dacă ținea câtuși de puțin la mine trebuia să fie sincer și să-mi spună totul.

Sprâncenele i se împreună de supărare.

- Ce contează?

Coti spre strada noastră și accelerează mai mult decât era cazul. Aproape că am dat cu capul de tavanul mașinii, atât de brutal trecu peste denivelarea de pe drumul spre alea din fața casei lui.

M-am prins de mânerul pentru sprijin de deasupra geamului.

- De ce Piper știe, iar eu nu?
- La naiba, Tate!

Aruncă centura și sări din mașină.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tonul vocii îi era furios și răsunător.

Am ieșit după el din mașină.

- Nu vrei să vorbești despre nimic. Ce crezi că se va întâmpla?

Rămase pe partea lui, distant și privindu-mă ca pe un inamic. Am văzut cum în privirea lui se ridică un zid.

Un zid care spunea că totul se terminase între noi.

- Este treaba mea ce fac la sfârșit de săptămână. Ai sau n-ai încredere în mine.

Ahh!

- Să am încredere? am izbucnit. Ai pierdut încrederea mea de mult. Dar, dacă tu încerci să ai încredere, poate reușim să fim prieteni din nou.

Sau mai mult decât atât, speram eu.

Mă pironi cu o privire plină de dispreț:

- Cred că am depășit faza prieteniei, Tate, dar dacă vrei să jucăm așa, bine, fie! Putem să dormim unul la celălalt, dar să știi că asta va include și sex.

Cuvintele lui acide mă tăiară ca un pumnal și am tras adânc aer în piept.

Chiar nu însemnam nimic pentru el? Vederea mi se înceteșă din cauza lacrimilor care mă podidură.

Probabil că observase durerea întipărită pe fața mea, deoarece expresia lui se mai îmblânzi și își coborî privirea.

– Tate, veni spre mine și vocea îi era mai blândă, dar eu am scos fotografia pe care o îndesasem în buzunar și i-am trântit-o pe piept.

Am trecut ca săgeata pe lângă el și am fugit acasă. Abia am reușit să intru, înainte să izbucnesc în plâns.

S-a isprăvit!

Am alunecat pe ușă în jos după ce am închis-o și am plâns din cauza cruzimii lui și a prostiei mele. Chiar fusesem pregătită să-i ofer virginitatea mea cu doar două ore în urmă? M-am dat ușor cu capul de ușă, dar nu am reușit să șterg lovitura primită de mândria mea.

Jared nu mă merita, însă cu puțin efort aproape mă cucerise.

S-a isprăvit!

CAPITOLUL 30

– Îmi plac la nebunie aniversările! E singura ocazie când îmi îngădui să mănânc prăjituri, bâigui K.C. cu gura plină de tort de înghețată cu fulgi de ciocolată și mentă pe care îl comandase pentru mine.

– Eu nu pot trăi așa.

Furculița mea săpa în surpriza dulce.

– Aș înnebuni să număr calorii.

– Tu nu ai nevoie să numeri kaloriile, Tate. Poate dacă aș începe să alerg...

Își lăasă vorba neterminată, ca și cum nu fusese în stare să ducă gândul până la capăt. K.C. participa cu plăcere la orele de sport de la școală, însă îi venea mai greu să se motiveze singură, în timpul liber.

Am mers împreună la Mario pentru cina de ziua mea și chelnerul tocmai ne adusese tortul surpriză. Din boxe se auzea în surdină Rosemary Clooney cu *Mambo italiano* și simțeam că începusem să mă relaxez.

Am fost cu nervii întinși toată ziua după cearta cu Jared de cu o seară înainte. Plecase în trombă cu mașina după ce fugisem în casă și, din câte văzusem, nu mai revenise. Era weekend. Am presupus că se dusese unde mergea de obicei.

Idei de tot felul îmi trecură prin minte toată ziua. Poate vindea droguri în Chicago? Poate lucra pentru mafie? Sau poate era

voluntar la un cămin de bătrâni. Fiecare gând nou mă agita însă și mai tare decât cel de dinainte.

– Tate?

K.C. se opri din molfăit și se uită la mine.

– Ai de gând să îmi povestești ce s-a întâmplat aseară?

Am simțit cum bătaile de inimă din pieptul meu îmi mișcară corpul din loc. Oare vorbea despre faptul că intrasem pe furiș în camera lui? Despre faptul că aproape făcusem sex? De unde să fi știut însă toate aceste lucruri?

– Aseară?

– Cursa. Am auzit că ai apărut cu Jared și... ți-ai marcat teritoriul, ca să zic așa.

Rânjetul ei mă făcu să zâmbesc.

– Ah, da, am răspuns cu ezitare.

După cearta cu Jared eram mai confuză ca niciodată referitor la cum stăteau lucrurile între noi. Nu aveam cum să îi explic ei, dacă nici eu nu înțelegeam.

– Ei bine?

Făcea cercuri cu degetul ca să îmi dea de înțeles să continui.

– K.C, nu prea sunt multe de spus. Jared și cu mine am încheiat un armistițiu, cred. În afară de asta, nu știu ce altceva se mai întâmplă.

Mi-am înfundat gura cu tort.

– Ții la el? Mai mult ca la un prieten?

Ridicase furculița în aer, așteptând un răspuns din partea mea.

Țineam la Jared. Foarte mult. La ce bun, însă?

– Da, am oftat. Dar el nu ține la mine, K.C. Hai să o lăsăm baltă.

Ea zâmbi trist și făcu ceea ce fac prietenii buni: mi-a mai dat o felie de tort.

După ce am plecat de la Mario, mă aduse acasă cu mașina în loc să mergem la film, așa cum plănuisem. Preferam să mă uit la episoadele pe care le ratasem din *Sons of anarchy* decât să văd filmul romantic pe care îl voia ea.

– Ce e asta? exclamă ea uitându-se prin parbriz.

I-am urmărit privirea și am inspirat adânc în momentul în care am văzut că în curtea mea erau adunați toți vecinii. Se uitau la o priveliște ce-ți lua ochii, exact lângă casa mea.

Cum?

Pulsul meu o luă razna. Era casa mea în flăcări?

Am ieșit glonț din mașină și am alergat spre casă. Mi se tăie respirația când am văzut ce mă aștepta.

Copacul dintre casa mea și a lui Jared era încărcat de beculețe aprinse. Sute de lumini.

Of, Dumnezeule! Cine a făcut asta?!

Nu îmi puteam controla zâmbetul care înflorise pe fața mea. Copacul era decorat cu mai multe șiruri luminoase, strălucitoare. Erau atârinate beculețe albe, mai mari, mai mici, lampioane de diferite stiluri și mărimi. Nu existau cuvinte care să descrie magia copleșitoare a lumii înfiripate între acele ramurile. Eram convinsă că de acum înainte nu aveam să mă mai bucur de imaginea acelui copac fără luminițe.

Jared.

Buzele începură să îmi tremure. Pe măsură ce mă apropiam de copac, am început să înțeleg de ce toată lumea ieșise în stradă. Priveliștea era minunată.

Petrecusem mult timp cocoțându-mă în acel copac, citind în el, povestind cu Jared până când stelele păleau în lumina zorilor.

El făcuse asta pentru mine. Nu mă puteam gândi la altcineva care să fi făcut așa ceva. Acesta era locul nostru special, unul dintre ele, iar el îl lumina cu magie și cu miracol.

Cutremurarea din suflet era tot mai puternică și câteva lacrimi mi se rostogoliră pe obraz în timp ce admiram priveliștea.

– Știi despre ce este vorba? Întrebă K.C. de lângă mine.

– Am o idee.

Răgușisem din cauza nodului pe care îl aveam în gât.

Am observat că de trunchiul copacului era lipit ceva și, îndepărtându-mă de vecinii mei care începură să plece, m-am dus să dezlipesc biletul.

*Ieri, o veșnicie,
Mâine, zădărnice,
Până să apari tu.*

Cu sufletul la gură, m-am uitat spre casa lui Jared, dar era în beznă. Unde era?

– De ce e lumina aprinsă la tine în dormitor? spuse K.C. cu o voce pițigăiată, iar eu m-am uitat direct la gemurile de la etaj, luminate într-adevăr.

Nu lăsam niciodată lumina aprinsă când plecam de acasă, în afara celei de pe verandă.

– Probabil că am uitat să o sting, am bolborosit neatentă, grăbindu-mă să intru în casă. Vorbim mai târziu. Mulțumesc pentru cină.

Am strigat fără să mă uit înapoi, gonind spre scări.

– Ăăă... bine. La mulți ani! se bâlbâi K.C. înainte ca eu să trântesc ușa.

Eram nepoliticoasă, e adevărat, dar mintea îmi era în altă parte.

Mi-am aruncat haina și poșeta pe podea. Vedeam lumina aprinsă în dormitor de pe hol și am început să urc ușor scările. Nu-mi era frică, dar inima îmi bătea tare și mâinile îmi tremurau.

Când am intrat în cameră, Jared se ținea de balustradă, în afara ușilor glasvandului. Arăta seducător de răvășit, cu blugii atârându-i pe șoldurile suplă și cu părul zburlit și sexy. Mă dureau mâinile de dorința de a-l îmbrățișa.

În acel moment voiam să îi iert și să uit totul, însă mândria mă ținu în loc.

Din fericire nu mi-a dat ocazia să mă hotărâsc.

– Asta e ceea ce căutai ieri seară în camera mea?

Făcu semn spre un dosar gros de carton care era pe patul meu.

Cred că mă înroșisem ca focul. Toată ziua mă gândisem la comportamentul lui și la ce se temea să-mi spună, dar îmi ieșise din minte că trântindu-i în față acea fotografie aveam să mă dau de gol că intrasem la el în cameră ca să fac pe detectivul. Cred că voiam să îi dau de înțeleș că știam că era ceva la mijloc.

– Haide, mă îndemnă cu blândețe. Uită-te.

Punând în cumpănă doar pentru un moment dacă era serios sau nu, m-am îndreptat spre pat și m-am aplecat să deschid dosarul. Aproape că m-am sufocat cu propriul aer.

În dosar erau poze, asemenea celei pe care o găsisem eu, cu un băiat – nu, rectific – cu Jared plin de vânătăi și de sânge. Uităndu-mă

printre cele aproximativ treizeci de fotografii, am văzut în unele fața de adolescent de paisprezece ani a lui Jared. În celelalte erau doar părți ale corpului.

Am împrăștiat pozele pe pat și le analizam cu atenție. Fiecare detalia rănile pe care le avusese pe corp: pe picioare, pe mâini, dar, mai ales, pe piept și pe spate. Într-una dintre ele am văzut rănile proaspete ale urmelor șterse pe care le avea acum pe spate.

Mi-am pus pumnul în gură ca să îmi înăbuș un geamăt de dezgust.

– Jared, ce înseamnă asta? Ce ți s-a întâmplat?

El privea în jos și mi-am dat seama că se gândea ce să îmi spună. Jared nu era genul căruia să îi placă să i se plângă de milă.

Așa că am așteptat.

– Tatăl meu... el mi-a făcut toate astea, vorbea încet, ca și cum nu voia să recunoască acele lucruri nici măcar pentru el. La fel a făcut și cu fratele meu.

Am ridicat uimită ochii. Cum?! Un frate?

Nici eu și nici Jared nu aveam frați.

El continuă:

– În vara de dinaintea începerii liceului eram cât se putea de încântat că urma să petrec tot timpul împreună cu tine, dar îți amintești că tatăl meu sunase din senin, spunându-mi că voia să ne vedem. Așa că m-am dus. Nu ne mai văzuserăm de zece ani și voiam să-l cunosc.

Am dat din cap și m-am așezat pe pat. Minte mi se învârtea; cum putea un părinte să facă așa ceva unui copil, unor copii, dar voiam să aud totul, inclusiv despre fratele lui.

– Când am ajuns acolo, am aflat că tata mai avea un fiu. Un copil dintr-o altă relație. Se numește Jaxon și este doar cu un an mai mic decât mine.

Jared făcu o pauză și căzu pe gânduri. Privirea i se luminează când pomeni numele lui Jaxon.

Nu-mi venea să cred că avea un frate. Ne știam atât de bine cât timp am crescut împreună și, chiar dacă nici el nu aflase despre fratele secret decât la paisprezece ani, tot mi se părea greșit faptul că eu nu știusem acest lucru despre el.

– Continuă, l-am îndemnat ușor.

- Jaxon și cu mine ne-am înțeles foarte bine. Chiar dacă fusese un șoc să aflu că aveam un frate după atâta timp în care nu știusem absolut nimic, eram recunoscător că aveam o familie. Eram apropiați ca vârstă, ne plăceau mașinile, iar el voia să fie mereu în preajma mea. La naiba, și eu voiam să fiu în preajma lui.

Mă întrebam dacă Jared se mai vedea cu Jaxon, dar am decis să tac și să pun întrebările mai târziu.

Continuă să povestească.

- Casa tatălui meu era un morman de gunoi. Era murdară, niciodată nu era destulă mâncare, dar mă bucuram că eram cu fratele meu. Eram doar noi trei. Primele două săptămâni nici nu au fost chiar atât de groaznice.

Nu au fost chiar atât de groaznice?

- Apoi începu să mi se pară că ceva nu era în ordine. Tata bea mult. Se trezea mahmur, ceea ce nu era o noutate pentru mine, din cauză că eram obișnuit de la mama, dar apoi am văzut și droguri. Asta era ceva nou pentru mine. La petrecerile pe care le dădea acasă era plin doar de niște oameni oribili care vorbeau cu noi așa cum nu ar trebui să vorbești unui copil.

Ochii i se umplură de lacrimi pe care nu le vărsase și vocea îi deveni o șoptă de-abia auzită. Începu să mi se facă frică.

Ce dracu se întâmplase?

După câteva secunde de pauză, suspină.

- La un moment dat, am avut sentimentul că Jaxon era hărțuit de oamenii aceia. Când spun hărțuit nu mă refer la faptul că era bătut.

Era hărțuit? Am închis ochii în momentul în care am început să înțeleg.

Nu! Te rog, nu asta.

Se așeză pe pat, fără să se uite încă la mine.

- Într-o noapte, la aproape trei săptămâni de când eram acolo, l-am auzit pe Jax plângând în camera lui. M-am dus să văd despre ce era vorba. Am intrat, iar el stătea aplecat peste pat, ținându-se de stomac. După ce l-am făcut să se întoarcă, am văzut că avea vânătăi pe tot abdomenul. Tatăl meu îl lovise cu piciorul, nu doar o dată, și avea dureri groaznice de mari.

Am încercat să nu mi-l imaginez pe acel băiat, dar mi-a fost imposibil.

Jared continuă:

– Nu am știut ce să fac. Eram al naibii de speriat. Mama nu mă lovea niciodată. Habar nu aveam că oamenii fac așa ceva copiilor, îmi părea rău că mă dusesem acolo, dar mă și bucuram că eram acolo pentru Jax. Dacă tatăl meu făcuse asta cât eram eu acolo, nici nu-mi puteam imagina ce putea să facă dacă nu eram prin preajmă. Jax insista că nu avea nimic și că nu avea nevoie de doctor.

Umerii lui Jared se relaxară și am simțit cum tensiunea îi părăsea corpul în timp ce vorbea rar și calm.

– Jax devenise ținta lui tata. Era copilul nelegitim, care, după câte se părea, în ochii lui tata era demn de mai puțin respect. Pe mine nu m-a lovit decât mai târziu.

– Povestește-mi.

Aveam nevoie să știu asta. Voiam să știu totul.

– Într-o zi, nu la mult timp după ce aflasem cum îl trata de fapt pe Jax, tata ne-a rugat să ne ducem la o casă și să ne prefacem că vrem să vindem ceva. Voia să o spargă și să fure de acolo.

– Poftim? am spus indignată.

– Din ceea ce mi se spusese, știam că nu avea prea mulți bani, mai ales cu obiceiurile lui costisitoare. Jax îmi tot spunea că era normal și că el mai făcuse așa ceva pentru tata de multe ori. Nu refuza niciodată. Tata îl abuza pentru orice și pentru tot: că ardea mâncarea, că făcea mizerie... Jax știa că nu îl ajuta cu nimic dacă spunea nu. Oricum am fi făcut ce era de făcut, doar că am fi avut vânățai. Eu însă am refuzat, iar tata a început să mă lovească.

Greața îmi ardea stomacul. În timp ce eu îmi pierdusem timpul în vara aceea supărată pe el că nu mă sunase și că nu îmi scrisese, el suferea.

– Ai încercat să o suni pe mama ta?

Aproape că mă sufocasem.

– O dată, dădu el din cap. Chiar înainte ca tata să înceapă să mă abuzeze. Bineînțeles că era băută. Nu a considerat că era o situație gravă, așa că nu a venit după mine. Am încercat să-i spun despre Jax, dar nu l-a considerat problema ei. Nu mă mai gândeam decât să

plec de acolo, să fug. Dar Jax nu voia să plece, iar eu nu voiam să îl las acolo.

Slavă Domnului că ea își făcuse ordine în viață, pentru că altfel ar fi trebuit să o fac să sufere.

– Așa că am cedat în fața tatălui meu, recunosc Jared fără să ezite, ochii lui așteptându-mi reacția. L-am ajutat și pe el și pe Jax să facă tot felul de afaceri. Am spart case și am livrat droguri pentru el.

Se întoarse la geam și se uită spre copac.

– Într-o zi, după săptămâni de iad, am refuzat să-l mai ascult și am cerut să mă lase să vin acasă. Voiam să îl iau și pe Jax cu mine.

Își trase tricoul peste cap și îmi arătă spatele:

– M-a bătut cu cureaua, cu partea cu catarama.

Mi-am plimbat degetele peste rănile lui. Marginile erau întărite, dar adânciturile loviturilor erau netede. Nu erau foarte multe și restul pielii era fără nicio zgârietură.

Se opri pentru o clipă și se întoarse ca să îmi întâlnească privirea cu ochii lui încă bântuiți de durere.

– Așa că, până la urmă, am fugit. Am furat cincizeci de dolari și am sărit în primul autobuz spre casă. Fără Jax.

CAPITOLUL 31

Îi puteam vedea agonia din ochi. Ce se întâmplase cu fratele lui? Jared crezuse că viața lui cu Katherine era rea, însă viața cu tatăl lui se dovedise a fi un iad. În plus, fusese nevoit să renunțe și să fugă de acolo fără fratele lui.

– Te-ai dus la poliție? am întrebat.

El dădu din cap.

– La început nu. Nu voiam sub nicio formă să mă ocup de această problemă. Preferam să nu mă gândesc, să uit. Când mama a văzut însă ce mi se întâmplase, m-a forțat să merg la poliție, dar acolo am reclamat ce se întâmplase cu fratele meu. Cu toate acestea, ea a insistat să-mi facă acele fotografii, pentru orice eventualitate. Poliția l-a luat pe fratele meu de la tata și l-au trimis într-un centru de plasament. Aș fi vrut să fi venit la noi, însă faptul că mama era alcoolică nu inspirase prea multă încredere statului.

– L-ai mai văzut pe tatăl tău de atunci?

Glumeam folosind cuvântul *tată* pentru un om ca acela.

– L-am văzut astăzi, mă uimi el. Îl văd în fiecare sfârșit de săptămână

– Poftim?! De ce?

Deci acolo mergea, dar cum putea să stea în aceeași cameră cu un asemenea monstru?

– Pentru că așa e viața, afurisită.

Îmi zâmbi amar și privi în altă parte.

– Anul trecut, după ce tu ai plecat în Franța, am luat-o puțin razna. Începusem să beau și deseori mă luam la bătaie. Și Madoc și eu ne-am simțit bine o perioadă. Uram faptul că erai plecată, iar în plus aflasem că Jax fusese mutat într-un alt cămin după ce familia la care stătea îl lovise. Era o perioadă grea.

Se ridică și se duse să privească pe geam și am observat că strânsese pumnii. Nu mai era în lacrimi. Era nervos.

– Am dat de urmele fostului tată adoptiv și l-am bătut până l-am nenorocit, fără nicio exagerare. Mi-am băgat picioarele în el, literalmente. Ridică din sprâncene, dar nu era umbră de regret în tonul său. A stat o săptămână în spital. Judecătorul a decis că, deși sentimentele îmi erau de înțeles, reacția mea nu. S-a gândit că va fi poetic să mă condamne să-l vizitez obligatoriu pe tatăl meu în închisoare, atâta timp cât își ispășea pedeapsa pentru abuzurile împotriva fratelui meu și pentru drogurile pe care poliția le găsisese la el acasă. Părea că o luasem pe același drum, așa că judecătorul a stabilit câte o vizită pe săptămână, timp de un an de zile.

– Așadar acolo mergi. La Pușcăria Stateville din Crest Hill.

Nu era o întrebare, doar o clarificare. Îmi amintisem de chitanțele din camera lui.

– Da, în fiecare sâmbătă. Dar astăzi a fost ultima vizită, oricum.

Am dat mulțumită din cap.

– Și fratele tău unde este acum?

O umbră de zâmbet părea să joace, în sfârșit, pe fața lui Jared.

– E în Weston. E în siguranță, într-o familie bună. Mă întâlnesc cu el duminicile. Mama și cu mine facem demersuri să convingem statul să fie de acord să vină și să stea cu noi. Mama nu a mai bătut de ceva vreme. El are aproape șaptesprezece ani, deci nu mai e un copil.

Era multă informație pe care să o diger. Eram în al nouălea cer că, în cele din urmă, avusese încredere să mi se destăinuie. Fusese rănit, ceea ce îl făcuse să se simtă părăsit de cei care trebuiau să-l protejeze. Eram însă nedumerită de un lucru.

M-am apropiat de el:

– De ce nu mi-ai spus aceste lucruri anii trecuți? Aș fi fost alături de tine.

M-am ridicat din pat și am mers spre el.

Își trecu o mână prin păr și se îndepărtă ușor de mine ca să se aplece peste balustradă.

– Când m-am întors acasă în vara aceea, tu ai fost primul meu gând. Mă rog, în afară de ce aș fi putut să fac pentru Jax. Trebuia să te văd. Puțin îmi păsa de mama. Nu te voiam decât pe tine. Te iubeam.

Se prinse strâns de balustradă și corpul i se tensionă.

– M-am dus la tine acasă, dar bunica ta mi-a spus că ieșiseși. A încercat să mă convingă să rămân. Cred că și-a dat seama că nu eram în apele mele. Eu am fugit însă să te găsesc pe tine. După o perioadă, m-am trezit la heleșteul din parc.

Își ridică ochii și mă privi.

– Și te-am văzut... cu tatăl tău și mama mea, făcând pe familia fericită.

Familia fericită?

– Jared, am încercat eu să spun.

– Tate, nu ai greșit cu nimic. Știu asta acum. Trebuie doar să încerci să înțelegi cum îmi funcționează mintea. Viața îmi fusese un iad. Am fost slăbit și rănit din cauza abuzurilor. Eram flămând. Fusesem trădat de oameni pe care credeam că mă puteam baza: mama, care nu mă ajutase când avusesem nevoie, tata care mă rănise. Iar fratele meu era neajutorat. Apoi te-am văzut pe tine cu părinții noștri, dând impresia unei familii fericite și frumoase. În timp ce eu și Jax sufeream și ne străduiam să trecem cu bine de fiecare zi, tu aveai parte de mama pe care noi nu o avusesem niciodată. Tatăl tău te ducea la picnicuri și îți cumpăra înghețată, în timp ce al meu mă biciuia. Simțeam că nu mă dorea nimeni și că viața mergea mai departe fără mine. Nimănui nu-i păsa.

Mama lui Jared fusese cu noi în câteva ieșiri în vara aceea. Tatăl meu încerca să o ajute să se îndrepte. Îl iubea pe Jared și știa că, în sufletul ei, Katherine era o persoană bună. Nu încerca decât să o scoată din casă și să-i arate, în felul lui, ce pierdea în relația cu fiul ei.

– Ai devenit o țintă, Tate. Îmi uram părinții, îmi era dor de fratele meu și nu mă puteam baza pe nimeni altcineva decât pe mine. Mă simțeam mai bine dacă te uram. Mult mai bine. Mă simțeam bine pentru că nu puteam răni pe cine voiam să rănesc.

Lacrimi mute începură să-mi curgă pe față, iar Jared veni spre mine și îmi luă obrazii în palmele lui:

– Îmi pare rău, șopti el. Știu că îmi voi putea îndrepta greșelile față de tine. Nu mă urî.

Am dat din cap.

– Nu te urâsc. Adică sunt puțin supărată, dar mai mult pentru că am pierdut atâta timp.

Își puse mâinile în jurul taliei mele și mă trase lângă el.

– Ai spus că m-ai iubit. Îmi pare rău că am pierdut asta, am spus eu tristă.

Se aplecă, mă prinse din spatele coapselor și mă ridică. Mi se tăie respirația și m-am prins de gâtul lui. Corpul lui cald mă făcea să-mi doresc să mă ghemuiesc la pieptul său. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui în timp ce mă aducea înapoi în cameră, să ne așezăm pe pat. Cu o mână, îmi întoarse ușor fața ca să îi pot vedea ochii.

– Nu am pierdut asta. Indiferent cât de mult m-am străduit, nu am putut să te șterg din inima mea. De aceea am fost așa un ticălos și am ținut tipii departe de tine. Tu ai fost întotdeauna a mea.

– Tu ești al meu? am întrebat în timp ce îmi ștergeam lacrimile.

Îmi sărută blând colțurile buzelor și am simțit valuri de căldură cum îmi urcau pe ceafă.

– Întotdeauna am fost, șopti el pe buzele mele.

Mi-am încolăcit brațele în jurul lui, iar el mă strânse cu putere în timp ce eu îmi îngropasem fața în gâtul lui. Trupul meu se relaxa alături de al lui, convinsă că lăsasem în urmă toate neplăcerile. Nu avea să mă mai rănească, iar eu știam că aveam nevoie de el ca de aer.

- Ești bine? l-am întrebat.

Cam târziu pentru o astfel de întrebare stupidă, dar voiam să știu.

- Tu ești? replică el.

Iubeam asta la el. Fusesse abuzat, abandonat, nu a putut să își ajute fratele. Rușinea mea din ultimii ani era nimic în comparație cu ce trăise el. Dar mai știam că traumele lui nu erau o scuză pentru felul în care se purtase cu mine.

- Voi fi, am promis eu.

Dacă el putuse să facă un pas înainte și demonstrase că putea avea încredere în mine spunându-mi toate acele lucruri, atunci puteam și eu.

- Te iubesc, Tate.

Se întinse pe spate, iar eu am căzut odată cu el, prinzându-l strâns. Am rămas așa, unul în brațele celuilalt, până i-am simțit respirația lină și uniformă și mi-am dat seama că adormise.

* * *

Era trecut de miezul nopții când m-am trezit. Adormisem jumătate pe și jumătate lângă pieptul lui Jared. Picioarele ni se împletiseră, capul meu cuibărit lângă gâtul lui, brațul meu drept sprijinit fără vlagă pe pieptul lui. Parfumul lui de mosc și vânt îmi umplea lumea și am închis ochii în timp ce îmi treceam degetele prin părul său. Buzele îmi alunecară ușor pe gâtul său neted, gustându-i pielea sărată cu o dorință nesățioasă de a-l atinge mai mult decât cu mâinile.

La naiba. Doarme. Și pare împăcat. Nicio grijă nu îi încrunta sprâncenele și niciun sentiment de furie nu îi tulbura expresia.

Am scuturat din cap, hotărâtă să îl las să doarmă liniștit și m-am dat ușurel jos din pat. Mergând spre ușile glasvandului ca să trag draperiile, am observat că ploaia începuse să bată ușor în geam.

Perfect. Îl aveam și pe Jared și aveam și ploaia. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Mi-am scos șosetele din picioare și am ieșit tiptil din dormitor, lăsându-l să doarmă.

M-am îndreptat spre ușa din spate de la bucătărie și am ieșit pe verandă în picioarele goale. Degetele îmi fremătau de încântare și le-am strâns în pumn cu toată energia proaspătă pe care o simțeam scurgându-mi-se prin vene. Aerul mirosea a toamnă. A mere și a frunze arse. Marchiza mă apăra de ploaie, așa că am coborât treptele și m-am îndreptat spre curtea interioară pavată cu cărămidă. Stropii de ploaie îmi cădeau pe picioare, împrăștiindu-se printre degete și bine cunoscuta reverberație de energie îmi încălca organismul. Mi-am încrucișat brațele pe piept ca să mă încălzesc și am simțit cum mi se înfiora pielea pe brațe și pe picioare în timp ce ascultam răpăiala liniștită a ploii care puncta fiecare frunză din copaci și pământul.

Lăsându-mi capul pe spate ca să las picăturile să-mi acopere fața, deja mă simțeam cu ani de zile mai tânără decât mă simțisem în ultimul timp, iar clinchetul clopoțelilor de vânt, care se auzeau din curtea din spate a doamnei Trent, mă făcea să alunec într-o dulce meditație.

Ploaia se întetea ușor, iar eu am închis ochii în timp ce vântul îmi dezmiarda fața. Gândurile îmi cutreierau prin minte precum norii pe cer și în jurul meu nu mai exista nimic în afară de bubuitul îndepărtat al tunetului și părul meu plutind pe aripile vântului care îmi cuprindea fața.

Cum ploaia timidă se transforma încet în ploaie torențială, am deschis ochii și mă pregăteam să intru în casă. Mă cuprinsese un sentiment de liniște, dar aproape am țipat când l-am văzut pe Jared sprijinindu-se de casă, la ușa din spate.

– Jared, m-ai speriat! Credeam că dormi!

Îmi țineam mâna pe piept, deoarece inima-mi bătea de parcă voia să iasă printre coaste.

Dar Jared nu spusese nimic, iar eu mi-am îndreptat spatele când se apropie de mine. Privirea îi era înfricoșător de intensă. Nu era furios, dar părea că era gata să explodeze.

Dacă m-aș fi putut mișca, aș fi putut face și eu câțiva pași spre el. Dar eram împietrită. Ochii săi sfredelitori mă ardeau, iar el părea... flămând.

După ce ajunse lângă mine, își așeză mâinile pe coapsele mele și doar se uită în ochii mei pentru un minut. De obicei, indiferent cine

s-ar fi uitat atât de mult la mine m-ar fi stânjenit, însă Jared se uita la mine ca la ultima lui masă.

Și a naibii să fiu dacă nu îmi plăcea asta.

I se vedeau puțin dinții în timp ce respira, iar ochii lui tăiau prin mine. Știam ce voia. Și când mi-am amintit cât de aromată îmi păruse pielea lui mai devreme, nu m-am putut stăpâni să nu-l ating. Mi-am pus brațele în jurul gâtului său, m-am ridicat pe vârfuri și i-am prins buzele într-un sărut.

Cam până pe aici am controlat situația.

Era ca un animal care își înfipsese colții în prada lui succulentă. Un braț era în jurul meu, celălalt îmi ținea fața. El a controlat fiecare mișcare a noastră. Când el mă asalta, eu capitulam.

Limba lui făcu tot universul meu să se prăbușească. Era atât de încinsă, iar când începu să îmi prindă ușor buzele cu dinții am știut că și eu voiam.

Pulsul meu o luă razna și o durere puternică îmi străbătu abdomenul. Aveam nevoie de el. Aveam nevoie de el în mine.

– Ți-e frig, spuse în timp ce ploaia ne înmuia hainele.

– Încălzește-mă, l-am implorat.

I-am înșirat săruturi pe gât și de-a lungul bărbiei și l-am auzit respirând adânc în momentul în care am început să-l gust din nou cu limba.

– Te iubesc, Jared, i-am murmurat în ureche.

Îmi luă capul între mâini și mă sărută profund. Respirația îi era fierbinte și avea gust de ploaie. Ca o amintire cu care voiam să mă acopăr în eternitate.

– Putem să așteptăm, sugeră el, dar păru mai mult o întrebare.

Am dat ușor din cap. Dorința mi se răspândise în stomac precum un incendiu. Nu mai era timp de pierdut.

I-am scos cămașa peste cap și mi-am lăsat mâinile să se plimbe pe pielea lui. Vârfurile degetelor alunecară spre spate, iar el se încordă când, intenționat, i-am atins unul dintre semnele de pe spinare. Îl doream cu nesaț. În întregime. Voiam să știe că nu îmi era teamă, că iubeam fiecare parte din el.

Uitându-mă în ochii lui, mi-am dat jos bluza neagră de mătase și apoi mi-am desfăcut sutienul, lăsându-le să cadă. Respirația lui Jared se îngreună și am fremătat când degetele lui mi-au atins în

treacă sâni. Atingerea lui trimitea săgeți învăpăiate prin vene, iar pumnii mi se strânseseră, știind ce avea să se întâmple.

Îmi aduse părul ud pe umeri și mă sorbea din priviri. De obicei eram timidă. Nu umblam niciodată goală prin vestiar. Dar îmi plăcea nespus ca el să mă privească.

Jared mă trase năvalnic spre el și ființa mea începu să palpitate tot mai dezlănțuit când i-am simțit pielea pe sâni goi. Buzele ni se topiră împreună înfrigate și, când l-am simțit prin blugi, am gemut pentru că știam că nu mă mai puteam controla.

Am nevoie de tine.

Mi-am scos blugii și am icnit în momentul în care mă ridică pe neașteptate. L-am cuprins cu picioarele, iar el mă duse pe brațe până la șezlongul cu baldachin din curtea interioară.

Mă lăsă jos, iar ochii lui îmi examinau trupul centimetru cu centimetru. Își aplecă într-o parte capul și mă sărută pe piept, deasupra inimii. Trupul îmi tresări când începu să-mi sărute un sân și îl țineam strâns lângă mine, fără să mai simt nimic altceva decât înfrigurare.

– Jared.

Pieptul mi se cutremură de atâta plăcere copleșitoare. În timp ce mă săruta, mâna îi coborî, dezmiertându-mi șoldul și piciorul. Presiunea din interiorul ființei mele era agonizantă, iar eu știam de ce aveam nevoie.

– Jared, te rog.

Îmi lăsă sânul și începu să mă sărute pe abdomen, eu tresărind de fiecare dată când simțeam că îmi atinge pielea cu limba.

– Ai răbdare, spuse. Dacă mă mai rogi atât de fierbinte îmi pierd capul.

În timp ce mă săruta, îmi scoase pantalonii și îi aruncă la pământ. Se ridică în picioare, pescui un prezervativ din portofel și se deschise la blugi, scoțând totul de pe el cu o singură mișcare lină.

Oh, Dumnezeu! Și el era la fel de pregătit ca și mine.

Coborî din nou deasupra mea și se așeză între coapsele mele, iar eu fremătam primindu-l pe deplin. Am închis ochii, iar spasmul intim, acolo unde pielea lui îmi atinse clitorisul, trimitea valuri năucitoare de plăcere în tot corpul. Asta era. Aveam nevoie de el în mine. În acel moment.

Mă privea în timp ce eu îl cuprinsesem cu picioarele. Arcuindu-mi corpul înspre el, l-am simțit pătrunzându-mă.

Gemu de dorință... sau de agonie, iar eu nu am putut decât să mă desfăt cu acel sunet. Totul era perfect. Eram cu el. În ploaie. Și mă iubea.

Scoase prezervativul din hârtie. Îl puse și se aplecă să mă sărute.

– Te iubesc, îmi spuse înainte să alunece din nou în mine.

– Ah, am strigat.

Trupul mi se încordă și am rămas nemișcată.

Jared se opri și se trase ușor înapoi ca să mă privească. Respira cu greu și se înroși la față când mă privi cu ochii plini de tandrețe și iubire.

Știam de durere, dar asta fusese puternică. Respiram adânc, lăsându-mi corpul să-și revină.

– Ești bine? mă întrebă.

Am dat din cap, simțind cum durerea pălea treptat.

– Sunt bine. Nu te opri, dar ia-o încet.

Când Jared văzu că m-am relaxat, intră ușor, tot mai adânc, până când pătrunse complet.

– La naiba, spuse odată cu aerul care-i ieșise din plămâni. Te simt atât de bine. Ești perfectă.

Nu se lăsa cu toată greutatea pe mine, iar eu îl țineam de șolduri, simțindu-i fiecare avântare. Am început să mă mișc odată cu el, simțind fiecare vibrație pe care trupul său o provoca trupului meu. Cu fiecare uniune îl trăgeam mai adânc în mine. Nu mai durea.

Corpul meu se forțase puțin ca să îl primească, însă acum simțeam familiara deja ardere în stomac și pulsațiile din interiorul coapselor.

Nu făceam dragoste prelung și lin. Nu în seara aceea. I-am prins fața între mâini ca să mi-l apropii și să îl sărut. Aveam nevoie de fiecare părticică din el pe mine sau în mine. I-am șoptit apropiindu-mi buzele de ale lui:

– Te simt peste tot.

El gemu răgușit:

– Nu mai vorbi așa, iubito! Îmi voi da drumul prea repede.

Corpurile noastre erau sincronizate, șoldurile mele ridicându-se ca să le întâmpine pe ale lui. Se pregătea. Ochii îi luceau și respira greu.

Îmi plimbam degetele pe spatele lui care era lac de transpirație și de ploaie, simțindu-i puterea fiecărei mișcări. Frunțile ni se apropiară și strânse din dinți privindu-mi corpul care se mișca în același timp cu al lui.

Senzația de eliberare veni curând, pe măsură ce coapsele lui se frecau de ale mele, iar eu am strigat de plăcere în timp ce Jared se mișca tot mai frenetic. După câteva secunde, corpul i se tensionă, închise ochii și atinse și el punctul culminant.

Am rămas pentru mai multe minute întinși, nemișcați, încercând să ne recăpătăm răsuflarea.

Nu era nimic pe lume care să se compare cu ceea ce făcusem noi. Îl voiam pentru totdeauna. Încă mai puteam simți unde ne conectasem și nu era bucurie mai mare decât să știu că era plin de transpirație și că tremura din cauza mea.

După ce corpurile ni se liniștiră, se aplecă și mă sărută.

– Erai într-adevăr virgină.

Nu era o întrebare.

– Da, i-am răspuns stins. Nu am prea avut viață amoroasă, știi?

Ridicându-se deasupra mea, Jared mă sărută pe obraji și pe frunte.

– Așadar, ești a mea cu adevărat.

Vocea îi era răgușită.

Dintotdeauna.

Îmi spusese în gând, deoarece am preferat să răspund în nota mea sarcastică obișnuită:

– Doar atâta timp cât reușești să mă faci fericită.

Mă ținui cu un zâmbet atotștiutor, deoarece amândoi știam că tocmai mă făcuse foarte fericită. Ne-am rostogolit și am ajuns deasupra lui, iar el mă mângâia pe spate.

– Să nu adormi, spuse pe un ton de comandă. Te fac din nou fericită în cinci minute.

CAPITOLUL 32

- Da, tata, promit să fiu atentă.

Am râs, încercând să nu mă mișc foarte mult ca să nu îmi stric coafura sau machiajul.

- Oricum K.C. și Liam vor fi acolo, așa că are cine să mă aducă acasă dacă mă îmbăt de nu voi mai ști de mine.

Boxele laptopului vibrară din cauza oftatului puternic al tatălui meu:

- Tate!

- Of, liniștește-te! Știi că poți să ai încredere în mine.

Cred că încă puteam să spun acest lucru, însă simțeam că de data aceasta era, oarecum, mai puțin adevărat.

Degetele mele nu își găseau starea. Trebuia să termin cât mai repede convorbirea cu tata, ca să pot intra și mai repede în rochie. Jared și Madoc făcuseră un compromis în legătură cu balul. Urma să merg cu amândoi. Indiferent cât de mult îmi doream să petrec fiecare secundă cu Jared, am decis să-i dau ocazia lui Madoc să-și răscumpere greșelile față de mine. Și, pentru că era cel mai bun prieten al lui Jared, nu mă deranja să îi dau o șansă.

Doar o singură șansă.

- Nu din cauza ta îmi fac griji, mormăi tata.

Am mijit ochii.

- Dar tată, îți place de Jared.

- E adolescent, draga mea. Am încredere în el, dar nu când e împreună cu fiica mea.

Obrajii mi se încălziră și speram ca tata să nu observe că mă îmbujorasem. Suspiciunile lui erau cât se poate de aproape de adevăr.

Dacă ar fi știut. Sentimentul de vină întuneca noaptea, de altfel palpitanță, care urma să înceapă.

Jared și cu mine făcusem dragoste de două ori în acea noapte, de ziua mea, acum o săptămână și încă o dată a doua zi. De atunci, devenise o treabă cât se poate de serioasă să-l țin departe de mine ca să mă pot ocupa și de școală. O treabă serioasă, dar încântătoare și amuzantă. Mă bucura efectul pe care îl aveam asupra lui și cât de ușor se aprindea doar dacă îi spuneam *nu*. Cu o seară înainte, îmi spusese că îl joc pe degete, iar eu am râs pentru că, sinceră să fiu, mă încânta puterea pe care o aveam asupra lui.

Dar dacă tata ar fi știu că Jared își petrecea acum la noi toate nopțile, ar fi sărit imediat în primul avion spre casă. Aș fi făcut la fel dacă era vorba de fiica mea, dar nu voiam ca Jared să meargă nicăieri fără mine, iar el simțea același lucru. Nu ne puteam controla. Sau nici nu ne interesa să încercăm măcar.

– Și, cum arăt? am întrebat referindu-mă la aspectul meu de la gât în sus.

Zâmbi trist și am știut că îi părea rău că nu putea fi aici cu mine.

– Ești frumoasă. Semeni atât de mult cu mama ta.

Ochii mi se umplură de lacrimi.

– Îți mulțumesc, am șoptit abia auzit.

Nu prea semănăm cu mama. Fusese o femeie mignonă și cu părul roșcat, însă faptul că tata mă găsea cel puțin la fel de frumoasă mă făcu să mă simt mândră. Voiam ca mama să fi fost cu mine în seara aceea, să-mi aranjeze părul sau să-mi încheie fermoarul la rochie.

Mi-am pieptănat părul ca mierea cu cărare pe mijloc, iar buclele mari se rostogoleau, în cascadă, pe spate. Fardurile pe care le cumpărasem odată cu rochia nu mi se părură chiar atât de complicat de folosit pe cât crezusem inițial. Dacă de obicei mă fardam foarte puțin pe față și la ochi, de data aceasta am decis să întrec măsura, iar rezultatele au fost spectaculoase. Ochii îmi ieșeau în evidență, iar buzele parcă erau de zahăr.

– Bine, du-te și te îmbracă și scrie-mi când ajungi în seara aceasta acasă.

Își frecă barba țepoasă.

– Te iubesc. Vorbim mai târziu, i-am spus.

– Și eu te iubesc. Distracție plăcută.

Și am închis amândoi.

Am aruncat de pe mine cămașa albă cu nasturi și am scos de pe umerăș rochia. În timp ce mă îmbrăcam, materialul bej și argintiu cu paiete îmi trimise fiori pe brațe și pe picioare și mă stăpâni un sentiment de frivolitate. Rochia mulată, scurtă și fără bretele era decoltată în formă de inimă. Principalele atracții erau picioarele, mâinile și decolteul, din moment ce rochia nu acoperea mare lucru din ele. Am inspirat adânc în timp ce încheiam fermoarul și îmi aranjam rochia care îmbrățișa parcă orice părțică importantă a

corpului meu. Pe deasupra aveam o piesă diafană, cu un model făcut din paiete care mă făcea să strălucesc. Degetele de la picioare mi se înfundară în covor când m-am uitat în oglindă și m-am văzut.

Uau. Nu am mai arătat niciodată așa.

După câteva retușuri de machiaj, brățări și cercei, am coborât ca să merg la mașină să-mi iau pantofii cu toc. Fusese un joc periculos să aștept până în acea după-masă ca să-mi cumpăr elementul esențial al apariției mele, însă pantofii au fost ultimul lucru la care mă gândisem săptămâna aceea.

Am luat cutia de pantofi de pe scaunul din dreapta și m-am întors ca să-l văd pe Jared rămas stană de piatră pe aleea din fața casei, fără să-și poată lua ochii de la mine. Am înghițit în gol, șocată de imaginea lui de băiat pus la patru ace. Bineînțeles că era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămașă neagră și pantofi. Sacoul nu atârna pe el ca un sac, ci era croit elegant pe talie, după care cobora frumos peste șolduri. Părul era tuns, aranjat la perfecție și nu-i venea în ochi, ceea ce-i facea mai strălucitori. Îmi venea să-l iau în casă și să lăsăm baltă balul.

Privirea lui adâncă se plimba pe corpul meu pe-ndelete și respirația lui devenea tot mai greoaie.

Da. Exact reacția pe care sperasem să o obțin.

Am luat capacul și l-am fixat sub cutie, punându-mi câte un pantof în picioare. Jared nu își luase ochii de la mine și îmi urmărea fiecare mișcare.

– Așadar, rochia este pentru el? Sau pentru mine? mă tachină, venind la mine în curte.

– Pentru tine? am ridicat eu o sprânceană. De ce ar fi rochia aceasta pentru tine?

Atitudinea mea obraznică nu era decât un joc pe care voiam să îl joc cu el. Devenisem foarte bună la așa ceva.

Jared mă cuprinse cu brațele de partea de jos, mă ridică și își lipi buzele de ale mele într-un sărut de genul *ia de-aici*.

– Ai gust de jeleuri de fructe, suspină peste buzele mele. Și strălucești ca razele de soare.

Am fost copleșită de exaltare la auzul vorbelor lui.

– Și tu arăți bine.

Vuietul motorului mașinii lui Madoc răsună din depărtare, iar eu mă străduiam să scap din brațele lui Jared. Eram sigură că rochia mi se ridicase puțin atunci când mă luase în brațe și așa ceva nu era o priveliște pentru prietenul lui.

Madoc parcă mașina lângă casa mea, coborî și am observat că și el era îmbrăcat în costum negru și cămașă neagră, ca Jared, însă Madoc asortase o cravată violet. Cu părul său blond și fața drăguță, arăta mândru și minunat. Vânățiile din bătaia încasată în urmă cu câteva săptămâni abia dacă se mai vedeau.

În timp ce Jared arăta ca o vedetă de cinema, Madoc părea un fotomodel. Prea frumușel pentru gustul meu, dar totuși arătos.

În seara aceea mergeam cu ei doi la bal, iar a doua zi toată lumea va vorbi despre asta.

Grozav.

Madoc încetini când ridică ochii și îl văzu pe Jared în fața mea. Indiferent ce văzu el în ochii lui Jared, îl făcu să se oprească. Dacă avusese vreo urmă de zâmbet pe față, aceasta dispăruse.

– Nu o mai încasez, nu-i așa? întrebă Madoc pe jumătate timid, pe jumătate în glumă.

– Du-te naibii. Ești și așa destul de norocos că ieși cu ea în seara asta.

Jared oftă și se întoarse spre casă.

– Mă duc după chei. Luăm mașina mea.

Madoc zâmbi în urma lui Jared, privindu-l cum dispăre în casă și trântește ușa.

Urechile mi-au receptat un fluierat ușor și mi-am întors privirea spre Madoc.

– Arăți... bună de mâncat.

Dădu din cap, de parcă nu-i venea să creadă că eu puteam arăta atât de bine. Mi-am dat ochii peste cap și l-am fixat cu o privire neliniștită.

– Relaxează-te, spuse el și ridică mâinile. Mă voi purta frumos... În seara asta, rosti ultimele cuvinte ca pe o amenințare șmecherească.

Dând din cap, m-am întors spre casă.

– Îmi iau poșeta.

Mi-am luat geanta plic de pe măsuța din hol, am mai aruncat o privire în oglindă și am încuiat ușa, după care, răsucindu-mă pe călcâie, am dat peste Madoc care ținea în mână un buchetel pentru corsaj.

M-am simțit ușor jenată, deoarece mă gândisem că Jared va fi cel care îmi va oferi florile, drept urmare l-am privit cu suspiciune.

Se apropie de mine, cu o expresie preocupată.

– Sper să nu te superi, dar l-am întrebat pe Jared dacă pot să-ți ofer eu buchetul.

Lărgi brățara, iar eu mi-am strecurat mâna prin ea.

– Îmi pare rău că am fost un ticălos în toți acești ani. Dar am avut un plan.

– Care? am întrebat nedumerită.

Zâmbi în barbă.

– Jared e prietenul meu cel mai bun. Mi-am dat seama de ceva vreme că ținea la tine. Când am venit pentru prima dată la el acasă, în primul an de liceu, am găsit niște fotografii ascunse cu voi doi. Le păstrează în noptieră.

Inima îmi bătea repede, dar eram ușurată. Nu-mi plăcuse deloc faptul că nu găsisem fotografiile cu noi în acea cutie în noaptea în care am intrat pe furiș la el în cameră. Acum știam că le ținea în altă parte. Într-un loc aproape de el.

– Oricum, continuă Madoc. Nu am înțeles niciodată de ce s-a purtat așa cu tine, iar Jared este la fel de vorbăreț precum un pustnic. Seamănă cu acele pușculițe pe care trebuie să le spargi dacă vrei să iei ceva din ele. Nu poți să-l scuturi, iar el să-ți dea ce are mai bun. Trebuie să iei ciocanul.

Mă privi drept în ochi.

– Tu ai fost ciocanul.

– Tot nu înțeleg.

Își țuguie buzele, supărat că trebuia să explice și mai mult.

– Te-am luat în colimator mai mult decât mă rugase el, deoarece am vrut să reacționeze. Nu a fost niciodată un tip prea vesel, dar mă săturasem de apăsările lui. A luat-o razna după ce ai plecat în Franța și mi-am dat seama că acel comportament distructiv avea legătură cu tine. Ca și cum era pierdut fără tine. Așa că m-am

hotărât să-l fac gelos când urma să te întorci acasă, ca să văd ce se întâmplă.

– Și crezi că asta te face un prieten bun?

De ce ar fi vrut Madoc să-l scoată pe Jared din minți? De ce nu era suficient să vorbească cu el?

– Nu știi, răspunse sarcastic. Voi doi păreți ai naibii de fericiți.

Eram într-adevăr foarte fericiți. Dar mă îndoiam că Jared trecuse la fapte doar pentru că Madoc mă invitase la bal. Până la urmă, nu cred că mai avea vreo importanță. Jared și cu mine eram din nou împreună, mai puternici de data aceasta, iar Madoc a avut ocazia să se distreze.

– Deci ai vrut ca el să fie fericit. De ce îți pasă atât de mult de Jared? l-am întrebat.

Madoc își vârî mâinile în buzunar și încercă să-și ascundă un zâmbet.

– Ai auzit vreodată că în primul an de liceu niște colegi mai mari m-au băgat dezbrăcat în dulăpiorul de la școală?

Madoc hărțuit?

– Oh, nu, am râs fără să cred o vorbă.

– Nimeni nu știe. De aceea Jared e cel mai bun prieten al meu.

Vocea îi era calmă și știam că vorbea serios. Jared îl ajutase.

Nu știam ce să spun, dar ne-am întors amândoi atenția către Jared care ieșise din casă și venea spre noi. Mă luă de mână și mă sărută după ureche.

– Îmi pare rău ca a durat atâta, dar mi-a ținut mama discursul.

Madoc veni în cealaltă parte a mea și îmi oferî brațul.

– Ce fel de discurs? am insistat ușor agitată, neștiind ce sfaturi părintești avea Katherine în program în ziua aceea.

– Să nu te las însărcinată, șopti el fără să se uite la mine.

Mi-am dres vocea. Însărcinată?

Ne-am uitat unul la celălalt, zâmbind grijulii, neștiind ce să spunem. Jared și cu mine folosiserăm măsuri de protecție, dar era cazul să trec și pe pastile.

– Suntem gata? zise Madoc ca din cimpoi.

Îl țineam pe Madoc de braț, însă pe Jared îl strânsesem lângă mine, lipindu-mă de umărul lui. Mă simțeam în largul meu, chiar

dacă în urmă cu o lună nici nu mi-ar fi trecut prin cap că voi fi la braț cu amândoi.

– Categorical! Acesta este începutul unei prietenii minunate, am spus înghiontindu-l în joacă pe Madoc.

– Ar putea fi și începutul unui film porno grozav, o trânti sec Madoc, izbucnind în râs.

– Ticălosule! Ți-o cauți cu lumânarea în seara asta, amenință Jared, în timp ce eu mă zguduiam de râs.

CAPITOLUL 33

Balul a fost mai plăcut decât mă așteptam, chiar dacă muzica era subțire, iar eu încercam să jonglez la o întâlnire cu doi tipi. *New York, New York* era tema balului din acest an, iar sala de sport era frumos decorată cu profile decupate ale orașului și cu luminițe.

Madoc și Jared erau ca yin și yang. Lui Madoc îi plăcea totul și toată lumea. Jared, pe care îl iubesc, abia dacă tolera ceva. Pentru albumul balului, Madoc făcu niște poze grozave cu noi doi sprijiniți de un taxi retro. I-am făcut hatârul și i-am cântat în strună, chiar dacă încerca să pozeze ca un mafiot. Pe Jared a trebuit să-l aducem cu forța în fața aparatului foto, dar sunt sigură că a făcut-o doar pentru mine.

După ce am trecut peste caracterul dubios al întâlnirii duble, m-am relaxat împreună cu Jared și ne-am simțit bine. I-am cunoscut niște prieteni și am depășit momentele incomode cu K.C. Cred că la început ea se simțea mult mai relaxată în preajma lui Jared decât Liam. După un timp însă totul a fost în regulă.

– Foarte bine. Acum să ne facem de cap!

Madoc intră în casa lui Beckman și începu să caute băutura. Ajunsesem la petrecerea de după bal, la Tori, tocmai când se strânsese aproape toată lumea. M-am oprit imediat ce intrasem în casă. Amintirea de la ultima petrecere la care fusesem acolo făcu să-mi bată inima cu putere.

La naiba.

Jared se opri în fața mea, probabil pentru că ezitam. Respirația mi se accelerează și l-am prins cu putere de mână. Nici chiar eu nu îmi

puteam explica de ce reacționam în felul acela. Nu îmi era frică. Știam că nu avea să se întâmple nimic în seara aceea.

– Tate, ești bine?

Jared mă privi îngrijorat.

– Da, am nevoie să beau ceva.

A naibii să fi fost dacă mă lăsam prinsă de trecut. Corpul meu era în stare de alertă maximă și voiam să mă distrez la petrecere.

Odată ajunși în bucătărie, unde era aranjat barul ca ultima dată, Madoc se duse să ne pregătească ceva de băut. Jared refuză, deoarece era la volan și eu am fost tare mândră de el pentru că era atât de responsabil. Madoc era foarte bucuros că avea șofer.

Am luat paharul roșu din mâna lui Madoc și am dat pe gât cât am putut de repede tăria amestecată cu Cola. Cu fiecare înghițitură, alcoolul ardea tot mai tare și gustul lui amarui mă făcea să-mi doresc o prăjiturică, bomboane Jolly Rancher sau orice altceva dulce. După ce am băut tot paharul până la ultimul strop, l-am aruncat în chiuvetă și am început să tușesc în pumn, în timp ce Madoc râdea de mine.

– Ooo, e roșie la față ca racul, glumi către Jared.

– Mai taci, am bâiguit.

Jared mă luă de după talie, mă trase spre el și mă sărută pe păr. Am închis ochii și am lăsat alcoolul să-mi încălzească sângele, relaxându-mi mușchii.

– Salutare la toată lumea, spuse K.C. care intră săltăreț în bucătărie, trăgându-l pe Liam după ea.

Acesta făcu un semn din cap spre Madoc și Jared, vizibil deranjat de amintirea scurtei relații dintre Jared și K.C. Liam călcuse strâmb, însă acum făcea pe supăratul deoarece K.C. ieșise de câteva ori cu un alt băiat.

Treci odată peste asta.

– Ce bem? întrebă ea.

– Ei bine, eu tocmai ce am băut un păhărel pentru curaj, așa că deocamdată nu mai vreau nimic.

Vocea îmi era încă aspră după ce dădusem pe gât tăria.

În timp ce ea împreună cu ceilalți începură să-și amestece băuturile, Jared se aplecă spre urechea mea:

– Vino cu mine.

Mi se făcu pielea de găină pe brațe în momentul în care respirația lui îmi gădilă urechea. Mă luă de mână și l-am lăsat să mă conducă din bucătărie, pe scări, spre al doilea etaj al casei.

Casa familiei Beckman era imensă, de aceea petrecerile organizate aici erau atât de populare. Casele în care locuiam eu și Jared erau niște case obișnuite, pe când Tori și Bryan Beckman se bucurau de un spațiu modern și generos al unei case cu două etaje, cu un subsol amenajat și o curte complet decorată în care, cu ușurință, s-ar putea amenaja un teren de golf. Probabil că în casa aceasta erau vreo șapte sau opt dormitoare.

Și se părea că Jared mă conducea în unul dintre ele.

Oh, Doamne!

Bătu la o ușă ca să fie sigur că nu era nimeni înăuntru și intrarăm.

În secunda în care ușa se închise în spatele nostru, mă lipi cu spatele de ea, făcându-mă să mă agăț de brațele lui ca să mă sprijin. Surpriza mă făcu să suspin și l-am sărutat și eu în momentul când buzele lui mi le striveau pe ale ele. Mâna îi coborî pe spatele meu, pe fund, și mă trase ca să îi ating șoldurile. Mi-am smuls gura din sărutul lui ca să pot respira, iar el își lăsă capul pe gâtul meu.

– Dumnezeule, Tate! Rochia ta ar trebui arsă.

Îi simțeam buzele fierbinți care îmi răsfațau lobul urechii.

– De ce?

Dorința se învăpăiase jos în abdomen și îmi era greu să mă concentrez.

Râse, răsuflarea sa adiindu-mi pe gât.

– Nu a existat afurisit de tip care să nu te soarbă din priviri în seara asta! O să fiu arestat.

I-am luat capul între mâini și l-am forțat să se uite la mine în timp ce nasurile ni se apropiaseră.

– Sunt a ta! Nu ai fost decât tu, întotdeauna!

Promisiunea rămăsese suspendată în timp ce el mă privea cu ochii lui ca de ciocolată, plini de dorință.

– Vino încoace.

Mă conduse în mijlocul aceluia dormitor imens, care părea să fie o cameră de oaspeți, deoarece lipseau fotografiile de familie și alte nimicuri personale.

Jared își scoase telefonul, apăsă câteva butoane și începu piesa *Broken* cu Seether. Așeză telefonul pe o comodă, îl sprijini bine, se întoarse spre mine și mă luă în brațe, în timp ce eu îl luasem de după gât. Ușor, am început să ne legănăm împreună în ritmul muzicii, în primul nostru dans lent.

– Îmi pare rău că nu am dansat cu tine în seara aceasta.

Nu se uita în ochii mei și în voce i se simțea părerea de rău.

– Nu-mi place să fac astfel de lucruri în public. Cred că le consider prea personale.

– Nu vreau să te schimb, i-am spus. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să dansez cu tine din când în când sau să te țin de mână.

Mă trase mai aproape de el într-o îmbrățișare și-și strânse brațele în jurul meu ca un inel de oțel.

– Voi încerca, Tate. Nu mai avem ziua de ieri. Știu asta. Vreau acea pace pe care o aveam împreună.

Mi-am ridicat capul ca să-l privesc în ochi în timp ce ne legănăm în ritmul muzicii.

– Tatuajul tău. Ieri, o veșnicie, mâine, zădărnice, parcă așa spune. Ce înseamnă?

Reușisem într-un sfârșit să citesc ce scria pe pieptul lui într-una din zile când el încă dormea.

Își trecu mâna prin părul meu:

– Vorbește despre faptul că trăiam în trecut. Tot ce s-a întâmplat cu tatăl meu, cu tine, a adunat în mine o furie de care nu am putut scăpa. Iar ziua de mâine, o nouă zi, nu părea să mai înceapă vreodată.

Până să apar eu, așa scrisese la sfârșit.

– Și lanterna de pe brațul tău?

– Oh, pui prea multe întrebări, se plânse în glumă Jared și mi-am dat seama că se simțea jenat.

Eu însă nu aveam de gând să-l las să scape, așa că așteptam un răspuns.

Mă pironi cu un zâmbet resemnat:

– Lanterna aceea ești tu, Tate. Lumina. Mi-am făcut tatuajul după problemele de anul trecut. Aveam nevoie de ceva care să mă aducă pe drumul cel bun, iar mama avea nevoie de ceva care să o ajute să depășească nevoia să bea. Am ales amândoi un gând care să

ne ajute să trecem de la o zi la alta. Un vis sau o dorință... dădu din cap și vorbele i se topiră în vânt.

Confesiunea lui mă lăsă fără aer. Se gândise la mine în fiecare zi?

– Eu? am întrebat.

Mă privi și își plimbă degetul pe conturul feței mele.

– Nu ai fost decât tu, întotdeauna.

Folosi cuvintele mele și simțeam că nu mai puteam înghiți din cauza nodului care mi se puse în gât.

– Te iubesc, Tate.

Jared mă privea ca pe cel mai prețios lucru de pe pământ.

Am închis ochii și mi-am lipit buzele de ale lui.

– Și eu te iubesc, am șoptit peste buzele lui, înainte să le pecetluiesc cu încă un sărut.

Trupurile ni se topiră unul în celălalt, iar degetele lui mi se plimbau zbuciumate prin păr în timp ce ne devoram unul pe celălalt. Buzele lui erau moi, dar sărutau cu vigoare și eu mi-am înfipt degetele în spatele lui, deoarece mâinile lui puseră stăpânire pe tot corpul meu. Îl voiam peste tot.

Îl voiam cu nesaț, iar sentimentul de vină începu să-și scoată afară capul său urât. Îl doream atunci și acolo, dar o fată cuminte nu făcea sex într-o cameră străină în timp ce la parter era o petrecere în toi.

Mi-am lipit coapsele de ale lui și amândoi încercam să ne recăpătăm răsuflarea între săruturi. I-am lăsat un șir de săruturi de-a lungul bărbiei și îl atingeam ușor cu dinții.

– Desfă-mi fermoarul, am oftat.

El gemu:

– Să plecăm de aici. Vreau mai mult decât sex pe fugă.

– Dar eu nu am făcut niciodată sex pe fugă, am spus clar. Desfă-mi fermoarul.

Se supuse, însă colțurile buzelor i se ridicară, schițând un zâmbet sexi.

– Unde a dispărut fata mea cea cuminte?

Întrebarea era retorică, deoarece știam că îi plăcea felul în care îl doream.

Am simțit o adiere ușoară în momentul în care Jared îmi deschise fermoarul și am suspinat când mâinile i se strecurară pe

sub rochie și începură să-mi dezmierde spatele. Mâinile lui erau ca un drog și creau aproape la fel de multă dependență ca și buzele lui. I-am dat jos haina în timp ce el îmi lăsă rochia să alunece de pe mine.

Gura lui Jared îmi tivi gâtul cu săruturi moi și eu i-am desfăcut nasturii de la cămașă. Am tras adânc aer în piept în momentul în care mâinile lui îmi atinseră sânii. Fiori mi se împrăștiară în tot corpul, făcându-mă să vreau mai mult.

– Jared, am șoptit în timp ce mi-am pus un braț în jurul gâtului său și buzele peste ale lui. De obicei sunt o fată cuminte, dar astăzi am chef să fiu foarte, foarte rea.

Îi simțeam respirația pe buzele mele și îmi captură buzele într-un sărut sălbatic. Dumnezeuule cât de tare mă dorea! Iar eu mă înfiorasem toată pentru că nu voiam să aștept până ajungeam acasă.

Jared își smulse cămașa, toți nasturii împrăștiindu-se jos pe parchet. Am lăsat rochia să-mi cadă la picioare, după care mi-am dat jos chiloții, lăsându-mi însă pantofii cu toc.

– La naiba. Tate, spuse Jared încleștându-și dinții și bucurându-se de priveliștea din fața ochilor.

Mă sărută din nou, devorând fiecare părticică din mine cu buzele și cu mâinile lui.

– Îmi pare rău. Aș vrea să o pot lua mai încet cu tine, însă e atât de dificil. Crezi că în vreo zece ani voi ajunge acolo încât să am nevoie de preludiu ca să fiu pregătit să fac dragoste cu tine?

Mă întreba din ochi, dar eu nu puteam decât să zâmbesc. Era ceva anume în felul în care mă dorea, felul în care ochii lui înăbușeau orice urmă de îndoială și mă făceau să mă simt puternică.

Din câte observasem, Jared era genul aventurilor de o noapte. Nu rămânea cu fata și nu cerea numărul de telefon. Îmi făcusem griji că, odată ce ne culcaserăm împreună, își va pierde interesul sau va considera misiunea îndeplinită, în schimb el devenise și mai dornic.

În ultima săptămână, s-a purtat de parcă fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare secundă pe care am adorat-o era ceva inedit. Știu, e ridicol. Avea mult mai multă experiență decât mine, așa că de ce ar fi fost de data aceasta ceva deosebit?

Doar dacă nu cumva mă iubea. Eram sigură că nu mai avusese așa ceva cu nicio fată. Cel puțin așa speram.

Voiam să fiu curajoasă, chiar dacă nervii mei mă îndemnau să o iau la sănătoasa. Voiam să experimentez totul cu Jared. Fără ascunzișuri și fără teamă. Aveam de gând să cer tot ceea ce voiam și să nu-mi pierd curajul. Acum ori niciodată.

Cămașa îi căzu pe podea. La fel și pantalonii.

Fii îndrăzneță.

I-am atins dovada înflăcărată că mă dorea. Tresări și trase adânc aer în piept în timp ce eu îmi încolăcisem brațele în jurul lui și îl mângâiam. Mă așteptasem să închidă ochii. Nu așa trebuia să facă? Ca să poată trăi sentimentul mai bine? În loc să facă asta, el mă privea cum îl atingeam. Era tot mai dornic, iar eu mi-am încordat coapsele, înfierbântată la gândul că fusese în mine și avea să mai fie.

Mă privea cu ochi adumbriți și plini de dorință. Mă privea cum îl atingeam, iar eu am crezut că voi atinge plăcerea supremă doar făcându-i ceea ce îi făceam. Felul în care pumnii i se încleștară, felul în care erecția îi era stimulată atunci când îl atingeam într-un anume fel, felul în care respirația îi devenea tot mai grea, toate mă făceau să palpiti de emoție până nu mai puteam suporta.

Rupse pliculețul în care era prezervativul, pe care îl pusese pe noptieră înainte să-și dea pantalonii jos, și și-l puse.

Slavă Domnului!

Topindu-mi corpul în al lui, frecându-mi sânii de pieptul său neted, îl sărutam lung și apăsător, plimbându-mi mâinile pe spatele lui.

Fii curajoasă.

– E rândul meu, i-am șoptit în ureche.

Jared făcu ochii mari când își dădu seama ce voiam să spun.

L-am împins ușor pe spate în pat și m-am așezat deasupra lui. Perfect. Un val de adrenalină îmi străbătu tot corpul când i-am simțit mâinile pe coapse și sexul lui lipit de mine.

– Ești perfectă. Perfectă pentru mine.

Îmi mângâia coapsele.

Mă mișcăm, atingându-i ușor vârful cu vulva, tachineându-l. Când m-am lăsat peste el, lăsându-l să mă pătrundă, am simțit fiori de plăcere până în vârful degetelor de la picioare datorită acelu

sentiment extraordinar. În poziția aceea, mișcarea era mult mai profundă, iar eu mă lăsasem ușor pe spate ca să pot atrage în mine fiecare centimetru. Eram satisfăcută și destinsă și voiam ca și el să se simtă la fel de împlinit ca mine.

Jared își puse o mână pe sânul meu, iar cu cealaltă îmi îndruma coapsele în uniunea noastră lină.

– Spune-mi că îți place, Tate!

– Îmi...

Îmi încheștasem pulpele de o parte și de alta a lui și mă mișcăm acum mai degrabă înainte și înapoi, nu în sus și în jos, cum făcusem până atunci.

Doamne. Dumnezeu!

Mă atinse în acel loc, adânc în mine, iar eu am dat capul pe spate gemând de plăcere. La naiba! Nu exista nimic mai plăcut decât să-l simt în mine.

Mă bucura nespus că puteam simți unde fusese cu o zi înainte. Unde avea să fie a doua zi.

Își împinse cu putere coasele și m-am cutremurat până în adâncul ființei mele.

– Spune-o!

– Îmi place.

Trupul meu își pierdu controlul. Pulsațiile din fibra mea se transformară într-un cutremur de senzații și mă zdrobeam de trupul său mai repede, mai tare.

– Îmi place cu tine.

Mai târziu, zăceam amândoi, prăbușiți pe pat, prea obosiți ca să ne putem mișca și nu-mi doream decât să mă ghemuiesc sub pături împreună cu el. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem așa ceva într-o casă străină. Trebuia să ieșim de acolo, înainte ca cineva să-și dea seama ce făcusem noi acolo. Trebuia să încep să mă port mai atent. Tata avea încredere în mine, însă nu pentru multă vreme, dacă luam în continuare decizii iresponsabile.

Bineînțeles că îi plăcea de Jared. Eu aveam optsprezece ani. Tata știa că odată și-odată trebuia să-mi încep viața sexuală. Cu toate acestea, anul fusese plin de scăpări de comportament din partea mea, iar faptul că făcusem sex într-o casă străină nu era pe lista mea

de idei grozave. A fost amuzant, o dată, dar îmi reaminteam că nu era cazul să se repete.

L-am sărutat pe Jared și amândoi zâmbeam și râdeam în timp ce ne ajutam unul pe celălalt să ne îmbrăcăm.

– Vreau să te întreb ceva.

Am rupt tăcerea binecuvântată, în timp ce îl mângâiam pe păr. Era aceeași întrebare care mă măcina de mai multă vreme. Nu mai aveam nevoie decât de o piesă ca să pun cap la cap misterul Jared.

– Spune!

– Nu ai vrut să-mi spui despre tatăl tău sau despre fratele tău. Cu toate acestea Piper părea să știe unde mergi tu în weekenduri. Cum se putea ca ea să știe și eu nu?

Faptul că Jared era atât de apropiat de fata aceea încât îi făcea confidențe mă scotea din minți.

– Tate, nu i-am spus lui Piper nimic. Tatăl ei e polițist. Polițistul care m-a arestat anul trecut când l-am atacat pe fostul tată adoptiv al lui Jax. Ea a aflat de la el.

Mă cuprinse cu mâinile de talie și mă trase lângă el.

– Așa că nu era decât o întâmplare că te întâlneai cu fata polițistului care te-a arestat?

Știam că fusese mai mult decât o coincidență, nu fusese nevoie ca el să spună nimic. Umblase după Piper doar ca să se răzbune proteste. Înjosirea fetei de polițist nu era decât un *du-te naibii* adresat tatălui ei.

Dădu din umeri.

– Nu sunt foarte mândru de chestia asta, dar te-ai fi simțit mai bine dacă mi-ar fi plăcut de ea cu adevărat?

Am privit în altă parte. Nu. Cu siguranță nu m-aș fi simțit mai bine.

CAPITOLUL 34

Va este cunoscută expresia *în al nouălea cer*? Așa mă plimbam eu luni pe coridoarele școlii. Totul mergea de minune: K.C. și Liam, Jared cu mine, școala, așa că parcă fusesem dopată cu un drog al fericirii și nu mai voiam să cobor cu picioarele pe pământ.

Jared își luase rămas-bun cu un sărut duminică dimineața, după bal, deoarece trebuia să plece în Weston, să își viziteze fratele. I-am dat de înțeles că mi-ar plăcea să-l însoțesc într-una din călătoriile și să îl cunosc pe Jax, dar nu am vrut să întind coarda. Aveam impresia că Jared se simțea foarte bine numai cu fratele lui, așa că îmi propusesem să aștept momentul potrivit.

Nu mă sunase și nici nu-mi trimisese vreun mesaj toată ziua de ieri, așa că începusem să-mi fac griji. Aseară însă, pe la zece, s-a cățărât în sfârșit pe geamul meu și s-a strecurat lângă mine în pat. Ne-am luat în brațe și ne-am scufundat în delicioasa lumea a viselor.

În intervalul scurt dintre tortura matinală cu gândilături cu care mă trezi și pregătirile pentru școală, abia dacă am avut timp să vorbesc cu el despre vizita la fratele lui.

– Să faci bine să-ți miști fundul în parcare după ore.

Madoc venea alene spre mine în timp ce eu mă îndreptam spre sala în care țineam cursul de franceză. Era cu gura până la urechi.

– Ne antrenăm pentru curse pe macadam. Mult praf și multe dâmburi.

Mi-am ridicat mânecile pulovărului negru, subțire, pe care îl purtam peste tricoul Avenged Sevenfold. Arătam al naibii de bine, făcându-mi loc prin îmbulzeala de pe coridorul școlii.

– De ce aș vrea să mă antrenez pentru curse de mașini? Mai ales cu tine?

– Pentru că Jared mi-a spus că te uitai să-ți cumperi un G8. Avem toată iarna să-l punem la punct și să fie gata pentru curse în primăvară. Jared mi-a spus că are de lucru după ore, așa că tu ești liberă ca să ne împrietenim mai bine.

Dădu ghiduș din capul care-i stătea doar la flirturi, de parcă eu ar fi trebuit să sar în sus de bucurie.

Nu puteam minți și să spun că nu voiam să-mi cumpăr mașină. Jared văzuse ce scosesem de pe internet. Era un tip în Chicago care vindea un Pontiac G8 la care îmi rămăsese sufletul, dar nu mă hotărâsem încă dacă să-l cumpăr sau nu.

Madoc ridică din sprâncene. Cămașa albastru-deschis atârna descheiată peste un tricou gri închis și era greu să rămâi încordat în preajma lui din cauza comportamentului copilăresc. În definitiv, nu voia decât să fie prietenos.

Cu toate acestea, am spus cu o voce foarte serioasă:

– Am laboratoare de două ori pe săptămână, inclusiv astăzi. Am antrenamentele de cros. Ca să nu mai spun că trebuie să predau la începutul săptămânii viitoare eseurile pentru cursurile de Teme și franceză și chiar înainte de Halloween, vineri, am test la matematică și la chimie. Cu altă ocazie... poate.

Ultimul cuvânt l-am rostit mai mult pentru mine, în timp ce deschideam ușa sălii de franceză.

– Nu mai fi așa posacă!

Madoc intră după mine și strigă suficient de tare încât să audă toată clasa.

– Pozele cu noi făcând baie în pielea goală trebuia să le văd doar eu.

M-am oprit și am închis ochii deoarece am simțit că toate privirile colegilor erau ațintite asupra mea. Chiar îmi făcea figura asta din nou?

Clasa răsună de chicoteli și râsete deloc subtile, în timp ce eu mi-am îndreptat umerii și am pornit spre banca mea. Cu coada ochiului l-am zărit pe Ben, care stătea cu picioarele încrucișate și cu o mână bătea cu pixul pe caietul de notițe. Se uita în jos, dar era evident că încerca să-și înăbușe râsul.

– Domnule Caruthers, Madame Lyon ieși de după catedră și i se adresă lui Madoc în engleză, cu brațele încrucișate pe piept, presupun că trebuie să fii în altă parte.

Madoc își puse o mână pe piept și cu cealaltă gesticula spre mine:

– Nicăieri în altă parte decât alături de ea până la sfârșitul timpurilor!

Mi-am dres vocea și, în timp ce mă așezam pe scaun, i-am spus:

– Cară-te!

După ce făcu bot de ochii lumii, Madoc se îndreptă cu spatele spre ușă și se făcu nevăzut.

Cum se închise ușa, telefoanele celulare începură să sune, inclusiv cele puse pe silențios, printre care și al meu, începură să vibreze. Ciudat. De ce ar primi toată lumea notificări în același timp?

– *Mettez vos telephones off, sil vous plait*, ne rugă Madame să ne închidem telefoanele.

Era regulă în școală să ținem telefoanele pe silențios în timpul cursurilor, însă toți aveau telefoanele pornite la ei.

Mi-am luat repede telefonul din geantă ca să îl închid în timp ce alții fură suficient de curajoși să verifice pe șest ce primiseră.

În timp ce dădeam volumul mai încet, am observat că era un mesaj de la Jared. Un val de căldură îmi urcă în piept ca o săgeată și am ascuns telefonul sub bancă ca să verific mesajul.

Când am deschis mesajul pe care mi-l trimise, aproape că m-am sufocat. Nu mă puteam mișca. Nu puteam respira. Mâinile îmi tremurau în timp ce priveam o înregistrare cu mine și cu Jared făcând sex sâmbătă seara. Știam că era de sâmbătă seara, deoarece părul îmi era aranjat pentru bal.

Ce nai...

Mi se întoarse stomacul pe dos și simțeam în gură un gust respingător. Cred că aş fi vomat dacă gâtul nu mi se strângea ca să rețină aerul.

Noi doi. Făcând sex. Fuseserăm înregistrați.

Și iată-mă, goală pușcă și perfect vizibilă, călare pe Jared.

Oh, Dumnezeule! Îmi venea să strig. Nu putea fi adevărat.

Ce se întâmpla?

Chicoteli, pufăituri și șoapte răbufneau în jurul meu și am tresărit în momentul în care fata care ședea lângă mine izbucni în râs. Rânjea, cu telefonul în mână, iar eu nu puteam decât să privesc îngrozită cum îmi băga în ochi ecranul telefonului ei. Nu, nu, nu. Același video sordid era și pe telefonul ei.

Priveam în jur, cu ochii mari, și știam că toți se uitau la același mesaj video.

Așa ceva nu era posibil. Mă luptam pentru fiecare gură de aer în timp ce creierul încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Lacrimile care nu puteau cădea îmi ardeau ochii și mă simțeam pe altă planetă.

Nu, așa ceva nu se întâmpla cu adevărat. Nu era... Am dat din cap încercând să mă trezesc din coșmar.

Nu-mi puteam stăpâni tremurul prelungit care îmi scutura tot corpul. Mi-am coborât ochii în telefon ca să ies din mesaj. Mesajul

video era însoțit de un text care spunea: **A fost grozavă la pat. Cine o mai vrea?**

Pieptul mi se scutura de hohote surde.

Jared.

Mesajul fusese trimis de pe telefonul lui. Fusese trimis tuturor.

Madame striga la noi încercând să ne facă atenți.

– *Ecoutez, s'il vous plait.*

M-am ridicat tremurând, mi-am pus geanta pe după cap și am ieșit în grabă pe ușă. Râsetele și glumele proaste din urma mea nu erau decât niște zgomote albe. Erau acolo. Aveau să fie acolo pentru totdeauna. Să mă ia naiba că lăsasem garda jos.

De ce nu-mi ascultasem instinctele? Știam că nu puteam avea încredere în el. De ce fusesem atât de slabă?

Mă țineam de abdomen, încercând să-mi opresc plânsetul, hohotele, țipetele pe care voiam să le dezlănțui. Plămâni mei simțeau presiunea respirațiilor mele adânci și dese.

Mesajul video era pretutindeni! Până diseară nu avea să fie suflet în Shelburne Falls are să nu-l fi văzut sau auzit de el.

Jared. Capul îmi crăpase de durere în încercarea de a înțelege trădarea pe care o făcuse. Dăduse dovadă de răbdare și inteligență în încercarea sa de a se răzbuna. Reușise să mă distrugă. Nu doar pe durata liceului, ci pentru tot restul vieții. De acum înainte mă voi uita permanent peste umăr, întrebându-mă cine avea să descopere acel video pe site-uri murdare și cât dura până se va întâmpla acest lucru.

Și îl iubisem. Cum a putut face așa ceva? Inima mea se sfâșie în două.

Oh, Doamne! Stomacul meu slobozi hohotele pe care nu mi le mai puteam stăpâni.

– Tate! se auzi o voce gâfâind.

M-am oprit, mi-am ridicat ochii plini de lacrimi și l-am văzut pe Madoc. Tocmai urca scările și am văzut că avea telefonul în mână.

– Tate, Dumnezeuule!

Întinse mâna spre mine.

– Nu te apropia de mine, am strigat furioasă.

Ar fi trebuit să știu. Madoc era la fel ca Jared. Și-ar bate și el joc de mine. Nu puteam avea încredere în niciunul dintre ei. Știam asta acum.

– Tate.

Întinse din nou mâna spre mine, de data aceasta mai încet, ca și cum s-ar fi apropiat de un animal.

Nu voiam să se apropie de mine. Nu mai puteam asculta alte insulte dureroase sau remarci degradante. Ba nu, nu voiam să mai ascult.

– Lasă-mă să te scot de aici, bine?

Madoc se apropie ușor de mine.

– Nu, am strigat, lacrimile încețoșându-mi privirea.

L-am lovit peste mâini și i-am împins fața cu palma.

El nu cedă și mă luă în brațe, ținându-mă strâns în tip ce eu mă zbăteam și plângeam.

– Oprește-te! mă scutură el de câteva ori. Liniștește-te.

Vocea îi era calmă și sinceră.

– Nu îți fac nimic rău.

Voiam să îl cred.

– Au văzut totul.

Plângeam în hohote, iar pieptul mi se ridica și cobora cu putere din cauza respirațiilor adânci.

– De ce mi-a făcut așa ceva?

– Nu știu. De data aceasta chiar nu știu ce dracu se întâmplă. Trebuie să vorbim cu el.

Să vorbim. Încheiasem de mult acest capitol. Nimic din ce încercasem să fac în acel an cu Jared nu-mi fusese de mare ajutor. Nimic nu-mi făcuse viața mai bună. Până la urmă, hărțuielile lui îmi înăbușiseră orice speranță de fericire.

Cumva mă înșelasem atunci când am crezut că i-ar fi păsat cătuși de puțin. Când am crezut că mă iubea cu adevărat. Am crezut fiecare minciună care-i ieșise pe gură. Poate că nu fusese abuzat în viața lui. Poate că nici măcar nu avea vreun frate. Întinsese lucrurile atât de departe încât acum nu mai voiam decât să evadez. Să evadez în orice altceva decât speranță, iubire sau altă aiureală de genul acesta.

Furia și durerea mea primeau acum o altă formă, ceva mult mai crud.

Amorțeală.

Indiferență.

Răceală.

Indiferent ce era, mă făcea să mă simt mult mai bine decât mă simțisem cu un minut în urmă.

Am inspirat adânc și mi-am tras nasul.

– Dă-mi drumul. Mă duc acasă.

Vocea mea era răgușită, dar fermă, când m-am îndepărtat de Madoc.

Îmi dădu drumul și eu am pornit de una singură spre ieșire.

– Nu cred că ar trebui să conduci, strigă Madoc din urmă.

Eu mi-am șters ochii și mi-am continuat drumul. Pe scări în jos, pe holurile pustii și spre ieșire.

Parcasem lângă Jared în acea dimineață și acum, când i-am văzut mașina, am început să râd cât am putut de tare. Nu din cauză că mă amuzam, ci pentru că îmi imaginam ce față avea să facă în momentul în care va vedea ce urma să fac.

Am înhățat o rangă din portbagajul camionetei mele și i-am zgâriat cu partea ascuțită mașina de la un capăt la celălalt.

Sunetul pătrunzător al metalului pe metal îmi trimise valuri de euforie în fiecare fibră și mă făcu să zâmbesc.

Am ochit apoi și am lovit cu ranga exact în mijlocul parbrizului.

Lovitura făcu sticla țandări, sfărâmată în sute de cioburi. Parcă pocnise o rolă întregă de folie cu bule de aer.

După asta, am luat-o razna. I-am izbit capota, ușile și portbagajul. Mâinile îmi vibrau din cauza forței loviturilor, dar nu mă opream. Nu puteam să mă opresc. Cu fiecare atac, euforia era tot mai puternică. Faptul că îl loveam unde îl durea mă făcea să mă simt în siguranță. Nu mă putea răni nimeni dacă îi răneam eu întâi, nu-i așa?

Din acest aluat sunt făcuți cei care hărțuiesc. În capul meu șoptea o voce. Am alungat-o cu un singur gest din cap.

Nu mă transform într-o persoană care-i hărțuiește pe alții, îmi spuneam. O astfel de persoană are putere. Eu nu dețineam nicio putere.

Am izbit cu ranga geamul șoferului, distrugându-l complet. Ploua cu cioburi de sticlă pe tot scaunul.

Până să ridic din nou ranga și să izbesc unul dintre geamurile laterale din spate, cineva mă prinse de la spate și mă trase de lângă mașină.

– Tate, oprește-te!

Jared.

Am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui și m-am răsucit ca să ajung față în față cu el. Își ridică mâinile ca să mă liniștesc, dar eram deja calmă. Nu văzuse? Aveam totul sub control și nu îmi păsa ce credeau alții.

Madoc stătea în spatele lui Jared, cu mâinile în cap, examinând pagubele pe care le făcusem mașinii lui Jared. Ochii stăteau să-i iasă din orbite. Geamurile școlii dădeau pe dinafară de corpuri nerăbdătoare să prindă un detaliu din toată scena.

Să-i ia naiba!

– Tate... spuse Jared timid, uitându-se la arma pe care o țineam în mână.

– Stai departe de mine sau data viitoare nu o încasează doar mașina, l-am avertizat eu.

Nu știu dacă a fost ceea ce am spus sau felul în care am spus-o, dar a ezitat.

Mă privea ca și cum nu mă cunoștea.

CAPITOLUL 35

Reușisem să plec înainte să mai apuce careva să mă tortureze. Cum am sărit în mașină și am tăiat-o în viteză de acolo, telefonul începu să se aprindă de la apelurile și mesajele primite. K.C. mă suna din treizeci în treizeci de secunde și nu primeam nimic de la Jared.

Foarte bine. Însemna că înțelese că totul se terminase. Primise ce căutase. Mă făcusem de ocară, eram umilită, așadar treaba lui se terminase.

Mesajele, pe de altă parte, erau de la oameni pe care abia dacă îi cunoșteam.

Ai fi bună de o partidă. Ești liberă diseară? Era doar unul dintre mesajele primite și am strâns atât de tare telefonul în mână încât l-am auzit pocnind.

Faci și sex în trei? Mesajul acesta veni de la Nate Dietrich și-mi întoarse stomacul pe dos.

Toată lumea râdea de mine și se îmbulzea asupra ecranelor de telefon ca să vadă acel mesaj video îngrozitor trimițându-l, fără îndoială, în spațiul virtual ca să îl vadă toată lumea. Când mă gândeam la toți perversii bătrâni care aveau să obțină o satisfacție doar privind acele secvențe sau la toată lumea de la școală care avea să se uite la mine de acum înainte, știind exact cum arăt fără haine pe mine, simțeam cum îmi crăpa capul de durere și ochii cum îmi ardeau în orbite.

După încă două mesaje dezgustătoare, am tras mașina pe marginea drumului și am deschis ușa ca să vomit. Viscerele mi se goleau cu putere, golind tot ce mâncasem în ziua aceea. Tușind, am împins și am scuipat și ultima picătură existentă în stomac, după care am închis ușa.

Am înșfăcat niște șervețele din torpedo, mi-am șters lacrimile de pe față și mi-am pironit ochii pe parbriz, deoarece nu prea voiam să mă duc acasă.

Acolo ar fi primul loc în care m-ar căuta oricine voia să dea de mine. Și nu puteam să mă întâlnesc cu nimeni. Ceea ce voiam cu adevărat în acel moment era să sar în primul avion și să merg la tata.

Tata.

Am tras cu nesaț aer în piept și mi-am sprijinit capul pe volan, forțându-mă să respir adânc.

Ticălosul.

Sub niciun chip nu trebuia să afle tata despre ce se întâmplase. Probabil că mesajul video era deja pretutindeni. Școala, ceilalți părinți urmau să afle și să-l sune.

Cum am putut fi atât de idioată? Uitasem pentru o secundă că era absurd să-l cred și să am încredere în Jared, dar făcusem dragoste cu el la o petrecere, în casa altcuiva!

Să-i ia naiba telefonul. Îl pusese pe comodă ca să cânte, când, de fapt, îl setase ca să ne înregistreze când făceam dragoste. Probabil

credea că va trebui să mă convingă să o facem în casa lui Beckman, când, de fapt, eu îl constrânsesem pe el. Sau cel puțin așa crezusem.

Totul nu fusese decât o minciună. Felul în care mă păstrase aproape de el toată săptămâna, atingându-mă, luându-mă în brațe. Fiecare dată când buzele lui îmi atinseseră ușor gâtul în timp ce mă îmbrățișa și toate momentele în care îmi sărutase părul crezând că dormeam.

Totul era doar o minciună afurisită.

Mi-am șters nasul și am plecat de acolo. Era o singură persoană lângă care voiam să fiu. Singura care mă iubise și care nu mă putea privi cu milă sau cu rușine.

Mama mea.

* * *

Drumurile înguste, ca niște poteci, ale cimitirului Concord Hill erau suficient de largi cât să încapă o mașină. Din fericire, eram acolo într-o zi de luni, așa că locul era pustiu și liniștit. Am respirat ușurată când am văzut de pe drum mormântul mamei mele. Nu era nimeni prin preajmă. Puteam să fiu singură, cel puțin pentru o vreme, și să fug departe de lume și de ceea ce se întâmplase în ziua aceea.

M-am dat jos din mașină și am tras peste cap jacheta de lână care mă proteja de răcoarea lunii octombrie. Adierea răcoroasă era însă bine-venită pe fața și așa arsă de atâtea lacrimi șterse. Nici nu trebuia să mă văd ca să știu că eram plină de pete și că aveam ochii umflați.

Mergeam agale prin iarba bine îngrijită, pentru că nu trebuia să trec decât de câteva morminte ca să ajung la cel al mamei mele. Pe piatra de mormânt, din marmură neagră, strălucitoare, erau sculptați manual trei trandafiri tridimensionali, care îmbrățișau marginile monumentului funerar. Alesesem cu tata desenul, gândindu-ne că cei trei trandafiri reprezentau familia noastră. Chiar și acum opt ani iubeam culoarea neagră, iar florile ne aminteau permanent de ea. Iubea să aducă natura în casa noastră.

Am citit ce scria pe piatra de mormânt.

Lillian Jane Brandt

1 februarie 1972-14 aprilie 2005

*Ziua de ieri a trecut. Ziua de mâine nu a venit încă.
Nu avem la dispoziție decât ziua de azi. Să începem așadar.
Maica Tereza*

Ziua de ieri a trecut. Era citatul preferat al mamei mele. Mi-ar fi spus că greșelile fac parte din viață. Că nu le putem evita. Aveam însă nevoie să inspir adânc, să-mi îndrept umerii și să merg înainte.

Ieri, o veșnicie. Îmi veni în minte tatuajul lui Jared, dar am îndepărtat acel gând ca pe-o mâncare prea fierbinte.

Nu voiam să mă mai gândesc la el în acel moment. Poate niciodată.

Am îngenuncheat pe pământul reavăn și am încercat să-mi amintesc tot ce puteam despre mama. Fragmente ale momentelor pe care le petrecusem împreună îmi răsăreau în minte, însă după atâta timp începeau să pălească. Aveam din ce în ce mai puține amintiri cu ea și îmi veni din nou să plâng.

Părul ei. Mă concentram ca să-mi amintesc părul ei. Era roșcat deschis și ondulat. Avea ochii albaștri și o cicatrice mică deasupra unei sprâncene, de când căzuse la patinaj în copilărie. Îi plăcea înghețata de ciocolată și unt de arahide și să joace tenis. Filmul ei preferat era *Omul liniștit* și făcea cele mai bune bomboane Gurițe dulci.

Un hohot de plâns mă sufocă când mi-am amintit bomboanele. Mirosul din bucătăria noastră în timpul pregătirilor pentru Crăciun mă lovi ca un baros și am simțit din nou durerea. Mi-am prins abdomenul cu mâinile și m-am aplecat în față, sprijinindu-mi fruntea de pământ.

– Mamă, am șoptit, cu un nod în gât de durere. Mi-e dor de tine.

Prăbușindu-mă la pământ, m-am așezat pe o parte lăsând lacrimile pline de nefericire să cadă la pământ. Am rămas acolo mult timp, în liniște, încercând să nu mă gândesc la ce mi se întâmplase în ziua aceea.

Mi-era însă imposibil. Șocul fusese prea mare.

Nu însemnam nimic pentru Jared. Încă o dată mă dăduse la o parte ca pe un gunoi și tot ce îmi spusese sau făcuse ca să mă atragă și să mă facă să-l iubesc fusese o minciună.

Cum voi supraviețui comentariilor răutăcioase de fiecare zi, de acum înainte? Cum voi mai putea merge pe coridorul școlii sau să-l privesc pe tatăl meu în ochi știind că toată lumea văzuse acel mesaj video?

– *L-ai văzut, Tate?*

– *Ce să văd?*

– *Balonul.*

Jared mă luă de mână și mă trăgea în celălalt capăt al cimitirului, încercam să nu gândesc ce era sub picioarele mele în timp ce treceam peste morminte și, cu toate acestea, în mintea mea nu vedeam decât zombi care îți dădeau fiori ieșind pe neașteptate din pământ.

– *Jared, nu vreau să fiu aici, scânceam eu.*

– *Totul va fi bine. Cu mine ești în siguranță.*

Îmi zâmbi și privi peste pajiștea plină de morminte.

– *Dar... priveam plină de teamă în jurul meu.*

– *Te țin de mână. Ce altceva vrei să mai fac? Să-ți schimb și scutecul? spuse el sarcastic, dar nu pusesem la suflet.*

– *Nu îmi este frică, am spus încercând să mă apăr. Doar că... nu știu.*

– *Privește locul acesta, Tate. Este verde și liniștit.*

Jared privi gânditor locurile și eu îl invidiam deoarece putea să vadă acolo ceva ce eu nu eram în stare să văd.

– *Uite, sunt flori și statui de îngeri. Privește monumentul acesta, arată cu degetul. Alfred McIntyre s-a născut în 1922 și a murit în 1942. Avea doar douăzeci de ani. Ții minte că doamna Sullivan ne-a spus că cel de-al doilea război mondial a fost între 1939 și 1945. Poate a murit în război. Tate, toți oamenii aceștia au avut o viață. Au avut familii și vise. Nu vor ca ție să-ți fie frică de ei. Vor ca lumea să nu-i uite.*

M-am cutremurat în timp ce el mă conducea prin cimitir. Am ajuns lângă un monument funerar negru, lucios, decorat cu un balon roz. Știam că tata venea la mormânt, dar el aducea flori.

Cine lăsase balonul?

– Am adus ieri balonul pentru mama ta, recunosc Jared, parcă citindu-mi gândurile.

– De ce?

Vocea îmi tremură. Era un gest frumos din partea lui.

– Pentru că gagicilor le plac cheștiile roz.

Dădu din umeri, ca și cum ceea ce făcuse era ceva obișnuit. Nu voia atenție. Niciodată nu o dorise.

– Jared, am insistat pentru un răspuns real.

Zâmbi pentru el:

– Pentru că te-a născut pe tine.

Își puse brațul slăbănog în jurul gâtului meu și mă trase spre el.

– Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată și am vrut să-i spun mulțumesc.

Mi se încălzi tot corpul, în ciuda înghețului de aprilie care se simțea pe pământ. Jared umplea un gol și îmi liniștea durerea într-un fel în care tatăl meu nu putea să o facă. Aveam nevoie de el și, pentru o secundă, îmi trecu prin minte că mi-ar plăcea să mă sărute. Dar ideea dispăru rapid. Nu mai dorisem până atunci să mă sărute vreun băiat și nu credeam că acela ar fi trebuit să fie prietenul meu cel mai bun.

– Poftim, pune asta pe tine.

Jared își scoase puloverul lui gri și mi-l aruncă.

– Ți-e frig.

L-am luat pe mine, lăsând căldura corpului său să mă învăluie ca un scut.

– Mulțumesc, i-am spus ridicându-mi ochii spre el.

Îmi scoase părul de după guler și își lăsă degetele să zăbovească în timp ce mă privea. Fiori reci îmi străbătură pielea, dar nu din cauza frigului. Ce se întâmpla în stomacul meu?

Ne-am uitat amândoi repede în altă parte, ușor încurcați.

M-am ridicat și mi-am șters nasul cu mâneca de la jachetă.

În ciuda a tot ce se întâmplase, un singur lucru era clar. Cel puțin oferisem virginitatea mea cuiva pe care îl iubeam. Chiar dacă se terminase totul între noi, îl iubeam atunci când mă dăruisem lui. Ceea ce luase de la mine era sincer și pur, chiar dacă, pentru el, nu fusese decât o glumă.

– Tate...

O voce tremurândă șopti în spatele meu, iar mie mi se tăie respirația.

Chiar fără să mă întorc, știam cine era și pumnii mi se încleștară, smulgând în același timp din pământ firele de iarbă.

Am refuzat să mă întorc. A naibii să fi fost dacă mai ascultam ceva din ce voia să-mi spună.

– Nu ai câștigat, Jared? De ce nu vrei să mă lași în pace?

Vocea îmi era calmă, însă trupul cerea cu ardoare violență.

Simțeam nevoia să izbucnesc. Să îl lovesc. Să fac orice ca să îl rănesc.

– Tate, totul e atât de aiurea. Eu... începu să-și verse prostiile, dar l-am întrerupt.

– Nu! Nu mai vreau, m-am repezit în fața lui, incapabilă să mai gândesc clar în momentul acela.

Îmi spusese că nu mă voi certa cu el, dar nu mă puteam abține.

– Mă auzi? Viața mea aici e distrusă. Nimeni nu mă va lăsa să uit ce s-a întâmplat. Ai câștigat. Nu pricepi? Tu ai câștigat! Acum lasă-mă în pace.

Făcu ochii mari, poate din cauză că strigam sau că eram mai furioasă decât fusesem vreodată. Când îi era de ajuns? Nu putea fi mulțumit?

Se prinse cu mâinile de păr, ca și cum se oprise să-și mai plimbe degetele prin el. Pieptul i se ridica și i se lăsa cu putere din cauză că era agitat.

– Oprește-te pentru o clipă, bine?

– Ți-am ascultat poveștile. Scuzele.

Am pornit spre camioneta mea, simțind cum mi se frângea inima. Era aproape de mine, iar brațele mele încă vibrau de dorința de a-l cuprinde cu ele.

– Știu, strigă în urma mea. Cuvintele mele nu sunt îndeajuns. Nu pot să explic nimic din ce s-a întâmplat. Nu știu de unde a apărut acea înregistrare video.

Știam că venea după mine, așa că nu m-am întors.

– A apărut de pe telefonul tău, ticălosule! Nu, gata. Am încheiat orice discuție cu tine.

Continuam să merg, simțindu-mă ca și cum aș fi avut ocale la picioare.

- L-am sunat pe tatăl tău.

Cum trânti cuvintele acestea, m-am oprit.

- Bineînțeles că l-ai sunat.

Am închis ochii strâns, murmurând mai mult pentru mine.

Când mă gândeam că nu se putea mai rău. Îmi făcusem iluzii că mai aveam la dispoziție câteva zile să-mi pun gândurile în ordine înainte să lămuiesc lucrurile cu tata. Părea însă că aveam să dau piept cu furtuna mai devreme decât îmi imaginasem.

- Tate, nu am trimis nicio înregistrare video nimănui. Nici măcar nu am făcut vreo înregistrare.

Părea disperat, dar tot nu puteam să mă întorc să-l privesc.

- Nu-mi găsesc telefonul de două zile, continuă el. L-am lăsat sus în cameră la petrecerea lui Tori când am ascultat muzică. Mi-am amintit mai târziu, dar când m-am întors după el, nu l-am mai găsit. Nu îți amintești?

Mi-am amintit cum că ar fi spus ceva legat de faptul că nu mai știa unde își lăsase telefonul, dar dansam, muzica era tare. Probabil că uitasem.

Am strâns din buze și am dat din cap. Nu. Nu avea să scape atât de ușor. În seara aceea, telefonul lui era îndreptat spre pat exact în poziția în care ar fi putut înregistra.

- Ești un mincinos, am replicat.

Nu îi vedeam fața, dar l-am simțit apropiindu-se și nu puteam să mă mișc. De ce nu eram în stare să plec de acolo?

- L-am sunat pe tatăl tău deoarece ar fi aflat oricum. Nenorocita aia de înregistrare video e peste tot și voiam să aflu de la mine. Vine acasă.

Umerii îmi căzură. Așadar, tata avea să ajungă acasă cândva a doua zi. Gândul acesta mă înduioșă și mă sperie deopotrivă. Efectele acestei farse, deși nu îmi plăcea deloc să o numesc așa, fiind mult mai mult decât atât, îl vor stânjeni nespuse pe tatăl meu.

Dar aveam nevoie de el. Știam că mă iubește, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

- Te iubesc mai mult decât propria-mi ființă. Mai mult decât propria familie, pentru Dumnezeu. Nu vreau să mai fac un singur pas în lumea aceasta, fără să te am alături de mine, spuse ușor.

Cuvintele lui pline de sentiment mă copleșiră, dar păreau ca o mână la care nu mai puteam ajunge. O vedeam. Voiam să mă prind de ea. Dar nu puteam.

– Tate.

I-am simțit greutatea brațului pe umărul meu dar m-am întors repede, smucindu-i mâna de pe mine. Lacrimi nesecate, furie și sfârșeală îmi ardeau ochii în timp ce îl pătrundeam cu privirea precum un fier înroșit.

Își trecu din nou mâna prin păr și i-am văzut riduri de îngrijorarea care îi brăzdau fruntea.

– Ești îndreptățită să nu ai încredere în mine, Tate. Știu asta. Inima mea e acum o rană deschisă. Nu suport să văd cum mă privești. N-aș putea să-ți mai fac rău vreodată. Te rog... hai să reparăm lucrurile împreună.

Îl lăsă vocea și ochii îi erau roșii.

Îmi spusese de sute de ori toată ziua că nu puteam avea încredere în el. Era un mincinos. Hărțuia oamenii. Vorbele lui însă mă înmuiară. Părea supărat. Ori era un actor bun... ori spunea adevărul.

– Bine. Îți fac pe plac.

Mi-am luat telefonul și l-am pornit.

El clipi, derutat probabil de schimbarea mea bruscă de atitudine.

– Ce faci?

– O sun pe mama ta.

Fără să dau mai multe detalii, am format numărul lui Katherine.

– De ce? trăgână el, derutat în continuare.

– Pentru că a instalat în androidul tău o aplicație de urmărire GPS atunci când l-a cumpărat. Ai spus că ți-ai pierdut telefonul? Să îl găsim.

CAPITOLUL 36

Am suspinat și am dat din cap cum am terminat convorbirea cu ea.

La școală. Nu puteam spune că era locul în care voiam să mă întorc. Vreodată.

– Deci?

Jared se apropie ușor de mine.

– La școală. Este la școală, am bombănit în timp ce studiam pământul.

– Să fiu al naibii. E mai deșteaptă decât am crezut.

Jared aproape că părea impresionat de mama lui.

Ce putea să însemne acest lucru? Poate își lăsase telefonul la școală într-o încercare de a-și acoperi spatele. Poate că era la Madoc sau la unul dintre amicii care îl acopereau. Sau poate chiar fusese furat.

Mai degrabă mi-aș fi tăiat părul decât să dau astăzi ochii cu toată lumea de la școală. Sau în orice altă zi în următorii o sută de ani. M-ar fi încântat mai mult să mănânc calamar sau să-mi prind degetul în ușa de la mașină, decât să îmi fac curaj să merg din nou pe holurile școlii. Câteva ore nu erau suficiente ca lumea să treacă la o nouă bârfa. Voi fi subiectul zilei mult timp de acum înainte. Cum puteam să mă gândesc să pun din nou piciorul în curtea școlii?

– Recunosc privirea din ochii tăi.

Jared mă privea și îmi vorbea pe un ton blând.

– Este privirea pe care o ai când stai în cumpănă. Privirea pe care o ai când vrei să decizi dacă să rămâi să lupți.

– Pentru ce să lupț? l-am înfruntat cu o voce răgușită.

Se încruntă.

– Nu am făcut nimic greșit, Tate.

Avea dreptate. Nu avea de ce să-mi fie rușine. Într-adevăr, eram oripilată de faptul că toată lumea văzuse ceea ce văzuse, însă îmi dăruisem inima și trupul persoanei pe care o iubeam. Nu era nimic obscen în asta.

– Să mergem.

Am plecat spre camioneta mea și am deschis ușa.

Jared parcase în fața mea și m-am tras înapoi cu groază când am văzut ce făcusem mașinii.

Rahat.

Dacă era într-adevăr vinovat, atunci la naiba și cu el și cu mașina lui stupidă. Cu toate acestea, dacă era nevinovat, nici nu voiam să mă gândesc cât de tare avea să se înfurie tata când va vedea nota de plată pentru reparațiile la mașina pe care i-o distrusesem.

- Ăăă, mașina ta... poate fi folosită în siguranță? am întrebat cu timiditate.

Un zâmbet ostentiv se întrezări pe buzele lui:

- Nu te îngrijora. De-abia am o scuză să-i mai aduc îmbunătățiri.

Mi-am umplut plămânii cu o gură zdravănă de aer, ca și cum nu fusesem în stare să respir deloc până în acel moment. Adierea răcoroasă a vântului îmi juca pe față, insuflându-mi puțin mai multă energie.

- Să te oprești la mama ta la firmă și să iei telefonul ei. Ne întâlnim la școală.

Acestea fiind spuse, m-am urcat în mașină și am plecat.

Toată lumea era la ultima oră, așa că mergeam cu Jared în liniște pe coridoarele școlii, fără să fim deranjați.

- Mai clipește?

Mi-am aruncat ochii pe telefonul mamei sale pe care îl ținea în mână.

- Da. Nu-mi vine să cred că mai funcționează după două zile. GPS-ul folosește multă baterie.

Se uită în jur, dar nu eram sigură din ce motiv.

- Păi înregistrarea video a fost trimisă de dimineață. Dacă ce spui tu este corect, atunci persoana care ți-a folosit telefonul l-a încărcat probabil sâmbătă seara.

- Dacă ce spun e adevărat...

Repetă în șoaptă ce spusesem eu, scos din sărite că nu aveam încredere în el.

O parte din mine voia să-l creadă. Cu disperare. Cealaltă parte însă se întreba ce naiba căutam eu acolo. Chiar începeam să cred că el nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase? Nu era totuși o stratagemă mult prea complicată ca să fie pusă în practică fără ajutorul lui Jared?

- Fii atent, am spus încercând să schimb subiectul, aplicația asta dă rezultate corecte doar pe o rază de cincizeci de metri. Deci...

- Deci formează-mi numărul de telefon. Poate îl putem auzi.

Mi-am scos telefonul din buzunarul din spate și am format numărul de telefon și l-am lăsat să sune în timp ce ne ciuleam urechile ca să auzim orice sunet. Dar școala noastră era imensă și

nu mai era mult până când se termina ora și holurile urmau să fie invadate.

De câte ori îmi intra mesageria, închideam și formam din nou.

– Hai să ne despărțim, am sugerat. Voi forma întruna. Fii atent doar să auzi de unde sună. Cred că e într-un dulap.

– De ce? La fel de bine se poate să-l aibă cineva la el.

– Și eu sun din zece în zece secunde? Nu, l-ar fi oprit până acum și ar fi intrat direct mesageria. Telefonul este deschis și e într-un dulap.

Am dat din cap.

– Bine.

Vocea îi era ezitantă, iar tonul usturător.

– Dacă îl găsești, sună-mă imediat pe telefonul mamei. Nu vreau să fii singură pe holurile acestea, nu astăzi.

Grija lui îmi dădu din nou speranțe. Acesta era Jared din ultima săptămână. Cel care mă ținuse în brațe și mă mângâiasse cu blândețe. Cel căruia îi păsa.

În acea secundă îmi venea să-l prind în brațe și să nu-i mai dau drumul de lângă mine.

Dar îmi reveniră în urechi râsetele lor și mi-am amintit că nu aveau încredere în el.

Am format din nou numărul de telefon, m-am întors și am început să sar în sus pe scări din două în două trepte.

Ghetele mele bufniră pe pardoseală mai tare decât mi-aș fi dorit. Încercând să pășesc mai ușor, mă furișam pe holul principal cu urechea lipită de dulăpioarele de pe margine. Însă de fiecare dată când formam numărul lui Jared nu auzeam niciun sunet, nicio vibrație.

Am trecut pe lângă doi elevi, care se uitară de două ori la mine, amândoi.

Mda, știau cine eram și cât ai clipi toată lumea avea să afle că eram în campus. Inima începu să-mi bată tot mai tare pe măsură ce îmi era tot mai clar faptul că făcusem o greșală întorcându-mă în școală.

Telefonul era într-un dulăpior, poate chiar al lui Jared, și dat pe modul silențios. Nu era decât o altă farsă. Mi se puse un nod în gât.

Respiram cu greutate în timp ce luasem la pas fiecare hol din școală, continuând să formez numărul lui Jared. De fiecare dată când auzeam că intra mesageria vocală, îmi venea din nou să plâng.

Te rog, te rog...

Îmi doream să fie nevinovat. Puteam să-mi văd mai departe de viață și să mă obișnuiesc cu vorbele și privirile din ochii tuturor, știind că văzuseră înregistrarea video. Puteam să mă împac cu toate acestea pentru că nu aveam încotro.

Dar nu voiam să fiu fără Jared. Aveam nevoie să fie nevinovat.

Pentru că te-a născut pe tine.

Cuvintele lui îmi pluteau prin minte.

Nu vreau să mai fac un pas în lumea aceasta fără să te am pe tine alături.

Nici eu nu voiam.

Speram să ne vedem de viață mai departe fără să privim înapoi.

Mi-am șters o lacrimă cu degetul mare, înainte să apuce să se verse, am cotit după un colț și am format din nou.

Și am înlemnit.

Behind blue eyes de la Limp Bizkit răsuna pe coridor, lângă sala de curs a dr. Kuhl. Am mijit ochii și mi-am apleat capul în direcția muzicii. Când nu se mai auzi nimic, am mai format o dată.

Te rog, te rog, te rog.

Când aparatul începu să sune din nou, balada tristă se auzi din nou pe hol. Aproape că am scăpat telefonul din mână în momentul în care m-am dus în direcția din care se auzea sunetul.

Am pus mâna pe dulăpiorul 1622.

Am zâmbit pentru prima dată de dimineață și, cu degetele tremurânde, am trimis un mesaj pe telefonul mamei lui Jared.

La etajul doi, lângă sala lui Kuhl!!

Am tresărit când am auzit soneria de pauză. Mi se strânse stomacul. Ușile se trântiră de pereți și cârduri de elevi începură să se scurgă pe coridoare, arătând mai degrabă ca o ucigătură de ciori decât un grup de oameni.

Un asasinat.

Într-adevăr, asta urma să aibă loc. Însă nu știam dacă aveam să fiu animalul de pradă sau prada.

Rămăsesem cu fața la dulăpioare și cu spatele la restul lumii, în speranța că voi scăpa ușor din situație. Din instinct, am lăsat capul în jos, încercând să fiu invizibilă. Inima îmi bătea în urechi și simțeam cum mii de priviri îmi sfredeleau ceafa.

Flacăra lașității făcu însă scrum orice urmă de îndrăzneală. Mă copleși un sentiment mai puternic decât rușinea pe care o simțisem în acea dimineață, mi-era silă de faptul că cei de-acolo mă făceau să vreau să mă ascund într-o gaură de șarpe.

Obișnuiam să-mi placă oamenii. Îmi plăcea să particip la diferite acțiuni și să socializez. Acum nu voiam decât să fiu lăsată în pace. Pentru că doar așa mă simțeam în siguranță.

Nu greșisem cu nimic. Cei din școală care transmiseseră mai departe înregistrarea video sau care bârfiseră pe această temă aveau toate motivele să le fie rușine.

Atunci de ce eram eu cea care se ascundea?

Nu este cazul să ripostezi?

Am inspirat adânc, m-am întors, m-am sprijinit de dulăpiorul cu numărul 1622 și mi-am ridicat privirea, provocându-i să mă atace.

Nu trebui să aștept prea mult.

– Salut, Tate!

Un puști blond, ațos, trecu pe lângă mine, dezbrăcându-mă din priviri.

– Uau, s-a întors, spuse altul în batjocură.

Alții încetineau când treceau pe lângă mine și râdeau către prietenii lor. Fetele nu tachinau ca băieții. Ele preferau să comenteze în șoaptă, în spatele palmelor cu care își acopereau gura. Hărțuiau din priviri.

Toată lumea avea însă ceva dezgustător de oferit.

Până ajunse Jared sus.

Atunci se opriră toți.

Se uită la ei, apoi la mine, îmi luă fața în mâinile lui și mă întrebă:

– Ești bine? mă întrebă cu dragoste în priviri.

– Da, vocea îmi era mult mai dulce acum când vorbeam cu el. Telefonul e aici, în 1622. Nu știu al cui e dulăpiorul.

El strânse din buze și fulgeră din priviri. Știa al cui era dulăpiorul.

- V-ați întors atât de repede? Cariera porno nu a avut succes?

O voce pisicoasă se auzi dintre zgomotele monotone și continue ale mulțimii și am închis ochii. Piper.

Am simțit pe frunte buzele lui Jared înainte să se îndepărteze. Am deschis ochii și l-am văzut întorcându-se, protector, dar l-am tras de mână și am ieșit în fața lui.

Ar fi trebuit să știu că Piper avusese de-a face cu ce se întâmplase. Nu știu cum făcuse, dar era vinovată și voiam să lămuresc lucrurile cu ea. La naiba, o să-mi facă mare plăcere.

În treacăt, am observat că toată lumea de pe hol se adunase la un loc, așteptând să se întâmple ceva.

- De fapt, pe tine te așteptam.

Am zâmbit păstrând un ton calm.

- Știi înregistrarea video trimisă de dimineață de pe telefonul lui Jared? Cea pe care a văzut-o toată lumea? Nu el a trimis-o. Telefonul i-a fost furat sâmbătă seara. Știi cumva unde ar putea fi?

Mi-am ridicat sprâncenele în cea mai condescendentă privire de care fusesem în stare.

Ea clipi, dar își îndreptă spatele și ridică bărbia.

- De unde să știu eu unde e telefonul lui?

- Oh, pentru că...

Am lăsat vorba în vânt și am format din nou numărul.

Behind blue eyes se auzi din dulăpiorul ei, iar eu am ridicat telefonul cu ecranul spre ea ca să vadă că formasem numărul lui Jared. Și ceilalți văzură.

- Este dulăpiorul tău, clarifică lucrurile Jared după ce am oprit soneria telefonului.

- Știi ceva, îmi place cântecul acela de nu mai pot. Hai să-l mai ascultăm o dată.

L-am sunat din nou și toată lumea auzi cum piesa răsună din dulăpiorul lui Piper. Nu mai exista nicio îndoială.

Jared făcu un pas înainte și se aplecă spre ea.

- Deschide odată dulapul și dă-mi înapoi afurisitul de telefon sau îl chemăm pe director și îl deschide el.

Opțiunea A demonstra tuturor din școală că era o hoacă și mincinoasă. Opțiunea B ar fi demonstrat același lucru, dar i-ar fi creat și probleme. Stătea în picioare ca și cum nu avea de ales.

- A fost ideea lui Nate, scăpă porumbelul până la urmă și o lăasă vocea.

- Ticăloasă idioată ce ești, bubui Nate care sări din mulțime și ieși în față. A fost ideea ta.

Jared își trase brațul înapoi și îi arse lui Nate un pumn în nas, trimitându-l la pământ ca pe o cârpă udă de vase. Cei de față rămăseseră fără glas, iar eu abia mă abțineam să nu fac același lucru cu Piper.

În acel moment, Madoc își făcu loc prin mulțime privindu-l cu ochi mari, șocați, pe Nate care sângera pe podea.

- Ești bine? mă întrebă, părând foarte enervat în timp ce venea lângă mine.

Am încuviințat, după care mi-am îndreptat atenția spre Piper.

- Cum ai făcut-o?

Își strânse buzele și refuză să se uite la mine. Aha, deci astăzi avem de gând să facem pe încăpățânata.

- Tatăl tău e polițist, nu-i așa? Ce număr de telefon are? Mi-am ridicat telefonul, cu degetele gata să formeze. A, da. 911.

- Bine, bine, spuse ea printre dinți. Nate m-a dus la bal și apoi la petrecerea lui Tori. Când am văzut că mergi sus cu Jared, Nate și-a luat telefonul cu cameră video și s-a urcat pe balcon. Când mi-a arătat apoi înregistrarea, am observat că Jared își uitase telefonul pe comodă, așa că m-am strecurat în cameră ca să-l iau.

- Deci înregistrarea era de pe telefonul lui Nate. A fost transferată pe telefonul lui Jared înainte să fie trimisă.

Vorbeam cu Piper, dar ochii mei erau la Jared. Nu mă privea furios, cum ar fi trebuit, ci ușurat. Acum știam că nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva. Cred că ar fi trebuit să știu acest lucru.

La naiba. I-am cam nenorocit mașina.

- Piper, dă-i telefonul lui Jared. Acum, ordonă Madoc cu o privire furioasă, pe care nu o mai văzusem la el până atunci.

Într-un acces de furie, se îndreptă spre dulăpiorul ei și formă combinația până se auzi un clic. Deschise larg ușile și începu să cotrobăiască prin poșetă în timp ce noi așteptam.

Mulțimea nu se împrăștie. Dimpotrivă, mi se păru că numărul privitorilor crescuse. Eram surprinsă că profesorii nu ieșiseră încă din sălile de curs. Jared se puse deasupra lui Nate care era încă la

pământ, ținându-se de nas. Își amintise probabil de o altă noapte, nu cu mult timp în urmă, în care fusese în aceeași situație cu Jared, așa că hotărî probabil că era mai bine să rămână jos.

În cele din urmă, Piper reuși să găsească telefonul în geantă și mi-l aruncă pe piept. Din reflex, am ridicat mâinile și l-am prins, însă am simțit o durere surdă în locul în care mă lovise. Se uita furioasă la mine și aproape că îmi veni să râd. Aproape.

– Am terminat, se răsti și-și flutură mâna, trimițându-mă de acolo. Poți pleca.

Ăă... da, nu.

– Piper, fă-ți un bine și găsește pe cineva care să te ajute. Jared nu este al tău și nici nu va fi vreodată. Nu va mai vedea nimic bun când se va uita la tine, asta dacă a văzut vreodată ceva bun de la bun început.

Piper miji ochii până i se făcură cât două liniuțe și îmi puteam da seama după șoaptele înăbușite că cei de față erau mai mult de partea mea decât de a ei. Presupun că nu strica să se știe că nu Jared trimisese acel mesaj video. La naiba, cred că, de fapt, erau de partea lui.

Mă rog, nu era nevoie să mă placă, dar tot era bine că nu erau împotriva mea.

M-am întors să-i dau telefonul lui Jared, dar cineva mă trase înapoi de păr. Durerea îmi săgetă scalpul când m-am bușit de dulăpioare.

Îmi pierdusem echilibrul și m-am împiedicat încercând să-mi regăsesc din nou poziția. Rahat! Asta mă duruse. Ce naiba credea că face?

Am văzut pumnul lui Piper gata să se avânte în direcția mea. Ochii aproape că îmi ieșiseră din orbite, dar am reacționat.

M-am ferit, iar pumnul ei nimeri în părul meu, nu în față. Am împins-o, după care, rapid, am lovit-o cu mâna peste față. Până să se împiedice, am lovit-o din nou cu cealaltă mână pe obrazul celălalt, iar asta o doborî la pământ.

Remarcasem respirațiile energice ale celor din mulțime și râsetele surprinse, dar nu-mi păsa. Am privit în jos spre Piper, care se ținea de față și încerca în același timp să se ridice.

Când mă pregăteam să-i mai administrez o lovitură, hei, o merita doar, am simțit cum eram ridicată în brațe.

Mă zbateam, încercând să scap din strânsoarea cui mă ținea, dar m-am liniștit când l-am auzit pe Jared șoptindu-mi în ureche să mă liniștesc.

– Ce se întâmplă aici? ne întrerupse o voce masculină.

M-am uitat și l-am văzut pe dr. Porter, cu barba sa pătată de cafea cu tot, cum privea cele două grămezi de pe jos. Nu aveam cum să scap după cât dezastru provocasem în ziua aceea. Și îți mulțumesc, Jared, că m-ai oprit înainte ca dr. Porter să vadă.

Madoc își drese vocea:

– Dr. Porter, Nate și Piper s-au ciocnit unul de celălalt.

Oh, Dumnezeu! M-am convins. Madoc era un idiot.

– Domnule Caruthers, nu sunt idiot.

Dr. Porter își aruncă privirile prin jur, doar doar vedea pe cineva dornic să vorbească.

– Așadar, ce s-a întâmplat aici?

Nimeni nu spunea nimic. Cred că nici măcar nu respira cineva. Pe hol era liniște și mă așteptam ca Nate și Piper să rupă tăcerea.

Voi avea necazuri.

– Nu am văzut nimic, domnule, strigă un elev făcându-l pe dr. Porter să se uite perplex.

– Nici eu, doctore Porter, spuse imediat un alt elev. Probabil a fost doar un accident.

Rămăsesem surprinsă cum toată lumea mințea sau nu spunea nimic, doar ca să ne acopere. Bine, îl acopereau pe Jared, dar culegeam și eu ce roade puteam.

Dr. Porter mai privi o dată în jur, așteptând totuși ca un elev să spună adevărul.

Avea dreptate. Nu era prost deloc și știa că ceva era dubios. Speram doar să nu mă întrebe pe mine. Îl plăceam și probabil nu aș fi fost în stare să-l mint.

Oftă și se scărpină în barba sa nepieptănată.

– Bine atunci, gesticulă spre Nate și Piper. Voi doi, ridicați-vă și mergeți la cabinetul medical. Ceilalți acasă. Acum.

Piper își înhăță poșeta, trânti ușa de la dulăpior ca să o închidă și o porni fără multă grabă pe hol, în timp ce Nate, ținându-se de nas, îl urmă pe dr. Porter.

Pe măsură ce mulțimea se îndepărtă, nimeni nu îmi adresă niciun cuvânt. Nimeni nu-mi aruncă priviri meschine sau hlizeli crude. Jared își puse brațele în jurul gâtului meu și mă trase lângă el, învelindu-mă cu căldura protectoare a pieptului său. Am închis ochii și îl respiram în timp ce eram inundată de un val de relaxare. Era din nou al meu.

– Îmi pare rău că nu am avut încredere în tine. Și pentru ce ți-am făcut la mașină, i-am șoptit cu buzele aproape lipite de gluga de la jachetă.

Își puse obrazul pe fruntea mea.

– Tate, ești a mea și eu sunt al tău. Cu fiecare zi ce va trece îți vei da tot mai mult seama de acest lucru. Când vei crede acest lucru fără umbră de îndoială, atunci îți voi fi câștigat încrederea.

– Sunt a ta. Doar că... nu eram sigură dacă tu erai într-adevăr al meu.

– Atunci te voi face să fii sigură.

Mă sărută pe păr și am simțit cum se scutură de râs.

– Acum te-ai trezit să râzi?

Îl priveam derutată.

– Păi eu eram oarecum îngrijorat de accesele mele de furie, acum însă mă îngrijorează ale tale. Îți cam place să lovești oamenii.

Buzele lui perfecte desena un zâmbet plin de mândrie.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am țuguiat buzele.

– Nu sunt furioasă. A primit ce merita și, la urma urmei, eu am fost atacată prima.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, fusese chiar norocoasă. După tot rahatul pe care Piper îl pusese la cale, avea noroc că nu am pus aruncătorul de flăcări pe colecția ei de bluze cu bretele.

Mă ridică în brațe, iar eu l-am înlănțuit cu mâinile și cu picioarele în timp ce mă purta spre ieșire.

– E vina ta, știi?

– Cum adică? întrebă Jared.

Respirație lui fierbinte îmi mângâie urechea.

- Tu m-ai făcut rea. Și acum trag pumni fetelor... și băieților amărâți și lipsiți de apărare.

Încercam să vorbesc pe un ton acuzator și nevinovat.

Jared mă strânse mai tare:

- Ai putea spune că am călit oțelul.

Mi-am îngropat nasul în părul lui și, sărutându-i marginea urechii, am glumit:

- Orice te-ar face să dormi mai bine noaptea, bătașule.

CAPITOLUL 37

Aerul răcoros îmi dezmierda spatele, trimițându-mi fiori reci pe brațe. Am deschis ușor ochii și pe buze îmi răsări un zâmbet.

- Ar fi bine să nu dormi.

Eu eram în pat, iar Jared se foia tot în spatele meu, probabil scoțându-și ghetetele.

Am râs înfundat când m-am întors și l-am văzut. Era deasupra mea, razele lunii îi scaldau fața frumoasă, iar picăturile ploii mocnite de afară îi străluceau prin păr. Nu mă săturam să îl privesc.

- Te-ai urcat în copac... pe ploaie, am spus în timp ce el intra de-a bușilea sub pături și se puse imediat peste mine.

Avea încă hainele pe el.

Tata ajunsese acasă de o săptămână și era de la sine înțeles că Jared nu era bine-venit să-și petreacă nopțile la mine. Bineînțeles că și eu și Jared eram conștienți de asta. Știam că tata îl iubea pe Jared, dar nu ar fi tolerat să-l găsească la mine în cameră. Ceea ce era de înțeles.

Punându-și mâinile de o parte și de alta a capului meu, Jared mă privi în ochi:

- Într-adevăr, obișnuiam să stăm în copacul acesta de fiecare dată când ploua. E ca mersul pe bicicletă. Nu uit niciodată cât de bine era.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Anii care ne separaseră aduseseră multă durere, dar cât de repede trecuseră. Eram din nou împreună. Nu uitaserăm cum să fim împreună.

- Ți place mașina ta?

Zâmbi și mă acoperi pe buze cu săruturi dese, catifelate și incitante. Nu îmi dădu deloc răgaz să răspund, așa că nu am putut decât să dau din cap.

Weekendul trecut, după ce tata ajunsese acasă, merseserăm cu toții la Chicago și mi-am cumpărat acel G8. De câteva zile eram proprietara unei mașini atrăgătoare, de culoare argintiu metalic închis.

Tata decise să predea restul proiectului din Germania partenerului său, ca să poată rămâne acasă cu mine. A fost greu să dau ochii cu el după apariția acelei înregistrări video, dar, după câteva zile și multe discuții, situația era sub control. Îmi făcu morală pentru decizia proastă luată la petrecere și era ușor stânjenit de noul rol al lui Jared în viața mea. Însă, după cum recunoscuse chiar el, nu ar fi fost mai liniștit indiferent de cine și când i-ar fi făcut curte singurei sale fiice.

Jared și cu mine eram online permanent ca să ștergem acel video de oriunde îl întâlneam. Și colegii noștri păreau să fi renunțat la bârfă. Dar eram sigură că acest lucru se datora mai mult respectului pe care îl aveau față de Jared, decât bunului lor simț.

În urmă cu o săptămână, nu credeam că aveam să supraviețuiesc acestei furtuni, dar trebuia să mă concentrez la alte lucruri. Aveam o listă întregă de modificări pe care să le fac noii mele mașini și speram să le fac împreună cu Jared și cu tata în timpul iernii. Madoc părea să creadă că avea să fie și el inclus în echipă, dar nu am catadicsit să-i risipesc această iluzie creată de neînsemnatul său creier.

Tata fusese de acord să iau banii pentru reparațiile de la mașina lui Jared din fondul meu de economii, dar trebuia să mă angajez că îi pun la loc. Era foarte strict în ceea ce privește economiile pentru facultate și spunea că acei bani nu erau o gustare din care să mănânc ori de câte ori pofteam. Și avea dreptate. Un loc de muncă era o idee bună. Aveam nevoie de ceva care să-mi umple timpul, acum că tata îmi limitase durata celui pe care îl petreceam cu Jared. Nu cred că își făcea atâtea probleme legate de intimitatea dintre mine și Jared, cât era mai degrabă îngrijorat că aș putea neglija școala.

Jared începu să se miște între picioarele mele, iar săruturile lui scurte și catifelate deveniră devoratoare și mângâietoare. Răcoarea care intrase în cameră odată cu el era înlocuită acum de transpirație și căldură.

Ah. Respiram greu, iar pulsațiile dintre picioarele mele erau tot mai intense și dese din cauza mișcărilor lui apăsate.

– Știi, am oftat eu. Te vreau aici mai mult decât orice, dar se trezește tata. Parcă ar fi încă în armată. Doarme cu un ochi deschis.

Se opri brusc și mă privi ca un nebun.

– Nu voi putea sta departe. Mai ales dacă știu că trupul tău micuț și drăguț stă ghemuit în acest pat comod și cald fără mine.

– Nu vei arăta niciodată lipsă de respect față de tatăl meu! Chiar și eu știu acest lucru.

– Așa este, ai dreptate, aprobă el, dar imediat făcu ochii mari. Vrei să vii tu la mine acasă?

Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în râs.

În timp ce îmi ridicasem picioarele ca să mi le încolăcesc în jurul lui, mă sărută apăsător și îmi șopti ca o adiere peste buze:

– Te iubesc, Tate. Și voi fi întotdeauna alături de tine. Fie că dormim unul la celălalt sau nu. Aveam nevoie să te văd.

Îl țineam de după gât în timp ce se ridică să se uite la mine.

– Și eu te iubesc.

Alunecă de pe mine, pe o parte a patului, ca să caute ceva pe noptieră. Îmi plimbam degetele pe spatele lui, abia sesizând cicatricile de sub tricou. Reveni rapid cu o cutie în mână.

– Ce e asta? am întrebat.

– Deschide-o, mă îndemnă cu blândețe.

M-am ridicat în timp ce el se lăsă înapoi pe picioare, privindu-mă. Am ridicat capacul și am scos o brățară cu amulete. Nu una din acelea demodate care zăngăneau, ci una elegantă, din argint, cu patru amulete. Am ridicat brusc ochii spre Jared, dar el stătea tăcut, în așteptare.

Uitându-mă la brățară mai de aproape, am observat că amuletele erau un telefon, o cheie, o monedă și o inimă.

Un telefon, o cheie, o monedă și...

– Portițele mele de evadare, am izbucnit în momentul în care mi-am dat seama.

Jared izbucni în râs.

– Da, când am mers la Chicago și pe drum mi-ai povestit despre cum puneai la cale cum să scapi de mine în trecut, nu am mai vrut să te mai gândești la mine așa.

– Dar nu mai... am început să spun.

– Știu, se grăbi să mă asigure. Dar vreau să mă asigur că nu voi mai pierde niciodată încrederea ta. Vreau să fiu una dintre porțițele tale de salvare, Tate. Vreau să ai nevoie de mine. Așa că... arată spre brățară. Inima sunt eu. Una dintre porțițele tale de salvare. L-am luat și pe Jax cu mine azi ca să o alegem.

– Ce mai face fratele tău?

Mă jucam cu brățara printre degete, dorindu-mi să nu îi mai dau drumul niciodată, nici ei, nici lui.

Jared ridică din umeri.

– Se descurcă. Mama a luat legătura cu un avocat ca să obțină custodia. Vrea să te cunoască.

– Mi-ar face plăcere, am zâmbit.

Nu știam ce altceva să mai spun. Cadoul era minunat și iubeam ceea ce reprezenta. Ceea ce iubeam mai mult însă era faptul că aveam ocazia să îl cunosc pe Jared. Pierdusem multe de-a lungul timpului, dar îşi găsisse o familie odată cu fratele lui și știam cât de mult îl iubea.

O lacrimă mi se scurse pe obraz, dar am șters-o repede.

– Vrei să mi-o prinzi, te rog?

I-am întins brățara în timp ce încercam să-mi îndepărtez lacrimile dintr-o clipire.

Deschise clema și îmi prinse brățara fără să îmi dea drumul la mână în timp ce se așeză pe spate și mă trase deasupra lui ca să stau călare pe el.

Îmi dădu părul de pe față, iar eu m-am aplecat pentru ca buzele mele să le întâlnească pe ale lui. Avea gust de căldură și de bărbat și l-am cuprins în brațe, savurând că eram acolo cu el și totul era real.

– Jared, bătu tatăl meu la ușă și amândoi tresărirăm. Trebuie să te duci acasă acum. Ne vedem mâine seară la cină.

Inima îmi sări atât de tare în piept încât mă duru.

Rahat!

Jared pufni în râs și răspunse spre ușă:

- Da, domnule!

Mi se încinseră obraji de rușine, brațele, vârfurile degetelor de la picioare. Ce să spun, mă făcusem ca racul când am văzut umbra tatălui meu pe sub ușă.

- Cred că trebuie să plec.

L-am apucat de tricou și l-am tras spre mine până când nasul meu a atins nasul lui.

- Știu. Mulțumesc pentru brățară.

- Am de gând să te răsfăț.

Mâinile lui îmi dezmierdară părul.

Am zâmbit.

- Nu cumva să îndrăznești. Fă-mi o favoare, te rog. Lasă-ți geamul deschis la cameră. S-ar putea să-ți fac o surpriză într-una din seri.

El inspiră adânc, iar eu l-am sărutat cu ardoare. Limba lui o atinse pe a mea și își înfipse degetele în coapsele mele, trăgându-mă cu putere spre el.

La naiba. Trebuie să recâștig încrederea tatei. Îmi tot repetam mantra.

- Haide. Pleacă de aici. Te rog, l-am implorat și m-am dat jos din pat.

Se ridică, dar mă prinse din nou ca să mă mai sărute o dată înainte să se îndrepte spre ușile glasvandului.

L-am urmărit cu privirea până a urcat pe geamul lui și a ajuns în siguranță la el în cameră, de unde mi-a mai zâmbit o dată înainte să stingă lumina.

Am mai rămas acolo pentru încă un minut urmărind cum se risipeau stropii de ploaie prin copac.

Tunetul bubui în noapte, amintindu-mi de monologul meu și de cum Jared și cu mine închiseserăm cercul. Eram din nou prieteni, chiar mai mult decât atât.

Eram a lui, iar el era al meu.

Nu ne despărțiserăm niciodată. Fiecare ne-am modelat unul pe celălalt fără să ne dăm seama.

Iar acum eram împliniți.